

RILEY MORSE

Nori de furtună

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

– N-am nevoie de trucurile tale, Ryan.
– Trucuri? La mine? Doar nu crezi că...
– Ba cred că. De ce nu te poți comporta și tu, măcar o dată, ca un membru profesionist al acestui colectiv?

Ryan Jericho trase aer în piept, încet, prelung, încercând să se calmeze.

– Ai spus că propunerea avea să fie înaintată consiliului director în luna următoare.

– A fost, răspunse Roscoe Williams, rezemându-se de birou cu mâinile sale durdulii. Dar pentru dimineața asta am programat o ședință specială. Reprezentanții de la Humantec au fost atât de drăguți să vină tocmai de la Atlanta ca să ne facă azi o demonstrație.

– Ce frumos!

– Ascultă, Ryan, te sfătuiesc să...

– Să ce? Să stau cu mâinile-n sân în timp ce voi tocați banii clinicii pe jucării high-tech?

Ryan strânse din dinți, abia stăpânindu-și furia. Doar cinci zile lipsise din oraș și uite ce se întâmplase! Interviu pentru slujbă decursese bine, dar dacă echipa de cercetare îl angaja, ce-avea să se întâmple când pleca definitiv? Trebuia să fie sigur că termina centrul de reabilitare cât mai avea timp.

Roscoe îi aruncă o privire împietrită, pe deasupra ochelarilor.

– Clinica de Sănătate Mintală Sandy Flats are nevoie de un sistem informatic ultimul răcnet.

Ryan se ridică încet, pe toată înălțimea lui de un metru optzeci și opt, dominându-l pe administratorul clinicii.

– Cine zice? Un reprezentant comercial spilcuit de la Humantec Software? Haide, Ros, până acum ar fi trebuit să înveți și tu cum operează ăștia. N-avem nevoie nici de jumate din tot ce încearcă ei să ne bage pe gât.

– Nu tu hotărăști asta.

– Și cum rămâne cu finanțarea centrului de reabilitare?

– Nu putem face de toate pentru toți, Ryan.

– Dar...

– Și nu putem lăsa nici să ne scape o asemenea ocazie.

– Și să rămânem fără centru? Cu copiii ăia ce se va întâmpla? Nu poți face asta, Ros.

Roscoe împinse o broșură pe birou, spre Ryan.

– Aici e o descriere a sistemului Humantec. Este foarte impresionantă. Îți recomand să te uiți peste ea.

Ryan pufni.

– Nu, mulțumesc.

– Acum nu mai poți face nimic, Ryan – decât să crezi neplăceri, replică Roscoe, ridicându-și sprâncenele cărunte și stufoase. Iar tu n-ai face una ca asta. Nu-i așa...?

Aruncând documentul în sus, Ryan îl prinse din zbor.

– Haide, Ros, m-ai văzut pe mine vreodată să...?

– Da.

– Bine, atunci cred că știi la ce să te aștepți.

Nervii lui Ryan fierbeau mai-mai să dea în clocot, în timp ce mergea prin labirintul de coridoare al clinicii, spre cabinetul lui. Las' c-avea să le-arate el neplăceri...! Imediat ce găsea cea mai bună cale. Pesemne că cineva avea un talent comercial al dracului de ager.

Ceea ce-i lipsea lui era informația. Și un plan – i-ar fi prins bine, desigur.

Când dădu colțul, mintea îi mergea la fel de repede ca picioarele. Văzu găleata și teul lângă perete, dar nu le dădu atenție. Pe neașteptate, piciorul îi alunecă pe linoleumul proaspăt spălat și, cât ai clipi, Ryan porni în derapaj, cu tenișii ajungând într-o clipă acolo unde ar fi trebuit să-i fie capul.

Cu precizia nemiloasă a unei rachete de croazieră, Ryan zbură drept spre o femeie care mergea pe culoar. N-ar fi ratat-o nici să fi fost singura persoană pe-o rază de douăzeci de mile. Țsta era norocul lui.

Piciorul drept i se agăță de al ei și căzură amândoi grămadă, nimerind peste o masă din apropiere, cu o trosnitură sonoră. Vaza mare plină cu gardenii, de deasupra, se clătină un moment și căzu. Femeia o prinse din zbor, dar nu înainte ca toată apa dinăuntru să se fi vărsat.

– O salvare reușită, comentă Ryan. Aproape.

Prin perdeaua udă de păr blond care i se lipise pe fața de drăcușor, femeia îi aruncă o privire ce-ar fi fost ucigătoare dacă nu arăta atât de ridicol, cu o gardenie trântită drept în creștetul capului.

Ryan râse afectat, râs care îi deveni curând chicotit. Clătină din cap, încercând să-și regăsească îndeajuns controlul pentru a se scuza, dar când se uită din nou la ea izbucni iar în hohote.

Femeia clipi din ochi, cu expresia schimbându-i-se complet. Acum, doi ochi imenși, verzi ca smaraldul, se holbau la el de parcă i-ar fi crescut o pereche de coarne.

– Îmi... îmi pare atât de rău... murmură ea, încercând să se desprindă din încurcătura de membre.

– A fost vina mea, răspunse Ryan, trăgându-și răsuflarea.

– A, nu, zău așa. Insist să-mi prezint scuzele...

Vocea îi era ascuțită și încordată.

– Eu am venit grămadă peste dumneavoastră... ați uitat?

Ryan se calmase destul ca să zâmbească un moment, dar tânăra era prea ocupată cu încercarea de a-și descâlci picioarele dintre ale lui fără a-și lăsa fusta strâmtă să se ridice și mai mult.

– A, da, linoleum ud, spuse el afabil. Are mereu același efect.

– Același efect...? A, da... Desigur...

Femeia își luă poșeta de piele roșie care căzuse alături, trăgându-și-o în poală, cu cel mai protector gest. Trebuia neapărat să-i explice – și iar văzu expresia aceea. Era vizibil speriată, dar se străduia să nu arate.

Ryan întinse mâna, pentru a-i scoate glezna de sub propriul lui genunchi. La atingerea lui, femeia își smuci piciorul, grăbindu-se să se ridice. Bombănind ceva despre găsirea unei surori, se retrase câțiva pași, privindu-l prudentă, apoi se întoarse și o luă la fugă pe culoar.

O soră? Ryan n-avea nevoie de nici o soră. Nu se rănise.

Clătină din cap. „E drăgălașă,” își spuse el, „dar foarte ciudată”. Cu atât mai mult. Ar fi putut să fie cea mai plăcută întâmplare din ziua aceea. Încet, Ryan își luă broșura pe care o scăpase în cădere. Era udă. Semn bun, își spuse el, ținând-o departe de trup, pentru ca apa să se scurgă pe jos.

– Ryan, n-ai văzut-o cumva pe-aici pe reprezentanta de la Humantec... Doamne sfinte, ce s-a întâmplat?

– Nimic, Ros, mă relaxam doar.

Roscoe îl privi sceptic, apoi ridică din umeri.

– Bine, atunci te rog să te relaxezi în altă parte, arăți exact ca un pacient.

– Serios?

Ryan își privi tricoul și blugii roși, chicotind.

– Deci, de-asta era așa de tulburată...

– Poftim?

– A, nu... nimic, absolut nimic.

* * *

– Unde-ai fost, Summer? Trebuie să pornim, dacă vrem să ajungem la Atlanta la timp ca să prindem avionul.

– Dacă-ți spun, n-ai să mă crezi, îi răspunse Summer Keeton, dârdâind, partenerului ei de afaceri, Maxwell Pelion, care se chinuia cu schimbătorul de viteze rablagit al furgonului. Smucește dreapta și pe urmă bagă în marșarier... Așa. Hai să plecăm de-aici.

– Tu vorbești? Credeam că te oprești doar să te aranjezi, dar acum văd că ai făcut un duș în toată regula.

– Ce-am mai râs, replică sec Summer, strângându-și suvițele de păr ude.

– Ce s-a întâmplat? Am așteptat douăzeci de minute.

– Am fost... reținută.

Nu-i putea spune lui Max că o atacase un psihopat – un uriaș păros, cu cei mai demenți ochi pe care-i văzuse în viața ei.

– Ai trecut pe roșu, Max.

– Pe galben.

– Pe roșu.

Bine, poate că nu era psihopat. Summer n-avea de unde ști, nu era medic. Dar nu voia să mai dea niciodată ochi cu el. Omul nu era normal, atâta lucru văzuse bine. În pofida căldurii primăvăratice din South Carolina, o străbătu din nou un fior pe șira spinării.

– Ei bine, puștoaico, se pare că tocmai am vândut încă un sistem, chicoti Max, în timp ce ieșea pe șosea.

– L-am vândut?

– Mhm! Rodul minții tale ne va îmbogăți. Suntem o echipă grozavă, nu crezi?

– Așa se pare... răspunde ea distrată.

– Ce este, Summer? Mă așteptam să fii la fel de fericită ca mine.

Summer rămase cu privirea pe fereastră.

– Hai, destinde-te, o îndemnă Max. Munca ta grea rentează în sfârșit, puștoaico. Acum vine partea cea ușoară. Ține minte numai, nu trebuie să ai altă grijă decât computerele tale.

Rezemându-și capul pe spătar, Summer închise ochii. Numai de-ar fi fost adevărat... Humantec Software avea succes. Sistemul ei se vindea. Și-atunci, de ce avea senzația că viața i se clătina precar, gata să scape de sub control?

* * *

Cinci săptămâni mai târziu, Summer stătea în parcare de la Sandy Flats Mental Health Clinic, frământată de toate grijile posibile, numai de computer e nu.

– Și încă un lucru, Summer, îi spuse Max, zâmbindu-i prin fereastra noului său Fiat. Am întâmpinat o mică problemă...

Summer simți un nod în stomac, pe când mijeja ochii spre Max în soarele dimineții.

– Deci, de-asta pleci...

Max clătină din cap.

– Nu, în nici un caz. Tranzacția din Bombay poate ieși cu bine la capăt. Avem șansa să ne lansăm pe piața internațională. Trebuie să ajung acolo, știi cum e.

– Da, știu.

Trase adânc aer în piept. Ar fi numărat până la zece, dacă nu se temea că Max avea s-o întindă înainte ca ea să ajungă la trei.

– Care-i problema, Max? Întrebă ea, neluându-i în seamă rânjetul larg. Sper că nu mă lași iar cu cine știe ce încurcătură pe cap, nu-i așa?

Mai stătuse o zi în Atlanta, lucrând la îmbunătățirile sistemului, pe care Max le promisese cu ocazia ultimei călătorii. Nu-l putea lăsa să plece fără câteva răspunsuri.

– Nu e nimic care să-ți depășească puterile, răspunse Max, privind-o cu înțeles. Doar obișnuitele complicații de ultim moment, fiindcă banii cuiva au fost deviați pentru a finanța proiectul nostru. Hai acum...

– De data asta ce le-ai mai promis?
– Summer, liniștește-te și tu măcar o dată. Nu trebuie să ai altă grijă...

– ...decât computerele mele. Da, știu. Dar...
– Stai cuminte. Roscoe ne susține total. N-o să-l lase pe ăla să te bată la cap.

Summer se rezemă de aripa mașinii.

– Cine-i Roscoe?

– Roscoe Williams, administratorul clinicii.

– Și pe cine n-o să-l lase să mă bată la cap?

Max își acoperi fața cu mâinile, exasperat.

– Summer, încearcă să te distrezi. Meriți. Fă numai ce știi tu mai bine, pune la punct sistemul și toate celelalte se vor rezolva singure.

– Și dacă nu se rezolvă?

– Ce e, te temi că nu faci față?

Spinarea lui Summer se îndreptă de la sine.

– Știi bine că fac față, spuse ea, desprinzându-se de mașină.

– Nici o grijă, Summer, continuă Max mai îmblânzit. Niciodată nu te-aș lăsa singură într-o situație pe care nu poți s-o rezolvi. Știi asta, nu?

Summer reuși să zâmbească. Avea dreptate. Întotdeauna fusese deschis cu ea.

– Cred că locul ăsta mă cam neliniștește, spuse. Atâta tot.

– Ai să te descurci, puștoaico, o mai asigură Max, în timp ce demara lin. Îți promit.

Și plecă, stârnind un norișor de praf peste nisipul parcării.

Tușind, Summer își potrivi cocul strâns de la ceafă, trase adânc aer în piept și se răsuci pe călcâie, spre clădirea de stuc alb a clinicii.

* * *

Rezemată de spătar, cu o dezinvoltură studiată, Summer îl privea pe Roscoe. Acesta era și mai nervos decât ea. Privirea lui stătea îndreptată spre ușa micului amfiteatru, pe unde intrau ultimii dintre subalterni.

– Nu, nu cred c-o s-apară, îi spuse el, cu un mic zâmbet satisfăcut. I-am dat doar un exemplar al contractului cu dumneavoastră, ca să-l citească. Va dura un timp până să-l studieze pe tot.

– Domnule Williams, sunt convinsă că această ședință de orientare îi va liniști pe toți, răspunse Summer pe tonul cel mai încurajator. Humantec Software n-a avut niciodată clienți nemulțumiți.

– Nu vreau să vă alarmez, dar...

Roscoe coborî glasul până la șoaptă.

– Domnul doctor Jericho nu e un om dificil... de obicei. Este cel mai bun psiholog al nostru – foarte înzestrat, mai ales cu pacienții tineri.

În timp ce vorbea, un ochi îi tresărea după ochelari.

– Tinde să se implice foarte mult în munca lui...

– Îl înțeleg.

La fel obișnuia și Summer.

– Și avea planuri foarte amănunțite care, pentru moment, au fost... în fine, suspendate. Nu e mulțumit deloc.

– Înțeleg, zâmbi Summer spre chipul dolofan și îngrijorat de lângă ea. Vă rog, nu trebuie să vă faceți nici o grijă.

– Voiam doar să vă previn...

– Vă mulțumesc, replică Summer, cu zâmbetul intact.

– Suntem gata? întrebă Roscoe, trăgându-se de guler.

Summer dădu din cap.

– Băieți... puțină atenție, vă rog...

În timp ce Roscoe își începea discursul introductiv, Summer urmări reacțiile auditoriului.

Toate chipurile care o priveau erau posomorâte.

„Fii dură!“, îi sună în minte lătratul militaros al tatălui ei.

Încercă să-și aleagă câțiva posibili aliați. Nu erau prea mulți. Își spuse că grupul era încă maleabil, încă nu-i văzuseră sistemul.

– Sandy Flats Mental Health Clinic are plăcerea de a primi Humantec Software în familia noastră, răsună sonor glasul lui Roscoe în sala strâmtă.

Arătă cu capul spre Summer. Aceasta le zâmbi larg ascultătorilor.

– Cu ajutorul domnișoarei Summer Keeton, tehnologia computerelor va deveni parte integrantă din...

Un scârțâit sonor întrerupse cuvântarea, când ușa din fundul sălii se deschise.

– Salut, Ros!

Timbrul baritonal al noului-sosit străbătu sala cu impactul unui ordin.

– Nu vreau să te întrerup, continuă omul, sau cel puțin nu încă.

Și intră, lăsând ușa să se trântască în urma lui.

Summer simți că i se usca gâtulejul, în timp ce-l recunoștea pe bărbatul înalt, cu tricou închis la culoare. Acesta stătu un

moment în fundul sălii, în dreptul unui perete care-i accentua prin contrast umerii lați și constituția puternică. Hotărârea aprigă întipărită adânc pe chipul lui, altminteri atrăgător, nu lăsa nici o urmă de îndoială. Summer încercă să-și înghită saliva, dar constată că nu putea.

Trăsăturile regulate și puternice ale noului-sosit erau dăltuite ucigător de aspru, iar ochii lui albaștri ca oțelul o țintuiau direct pe ea. Summer îl privi nemișcată, cu un ghem în stomac, cum pornea încet, calculat, spre partea din față a sălii.

– Ăă... bună, doctore Jericho, îl salută Roscoe. Frumos din partea ta că ni te-ai alăturat.

Cum? Un moment, lui Summer i se tăie respirația. Doctorul Jericho...?

Blugii albiți arătau deplasat printre costumele din jur. La fel și coama de păr brunet care-i cădea în late pe umeri. Dar, după expresiile cu care era întâmpinat, se vedea clar că toți cei din clinică îl admirau.

Alegându-și un scaun liber, doctorul Jericho îl mută din loc, prelungind rândul întâi până pe culoarul dintre locuri. Se așeză, semănând izbitor cu un sălbatic gata să atace.

Summer făcu un efort să-și destindă încheștarea din stomac și îi înfruntă privirea. Nu, nu era nebun. Incredibil, doctorul Jericho părea foarte stăpân pe sine – și pe cei din jur.

N-avea de gând să se lase intimidată. Își impuse să scruteze calm fețele celorlalți.

Toți erau atenți la Jericho. Nu se deosebea cu nimic de cei din jur, își spuse Summer, era doar un membru al conducerii, care avea nevoie de puțină muncă de lămurire în plus... Sau, mă rog, ceva mai multă muncă de lămurire...

– Iar acum, bubui glasul lui Roscoe, aş dori să v-o prezint pe domnişoara Summer Keeton. Domnişoara Keeton va lucra aici câteva săptămâni, instalând noul nostru sistem de computer.

Privirea i se abătu spre Jericho.

– Vă va explica în detaliu sistemul – şi, nu mă îndoiesc, spre mulţumirea tuturor.

Răsunară câteva aplauze răzleţe, repede stinse.

Unul câte unul, toate capetele se întoarseră încet spre Summer. Recunoscând lucirile carnivore din ochii care o priveau, Summer se ridică încet, înfruntându-le privirile cu un zâmbet sigur pe sine. Destinzându-şi deliberat poziţia, luă cuvântul, imprimând fiecărei fraze competenţă şi bunăvoinţă.

Deschizând mapa de lângă ea, se lansă în prezentarea planuită cu multă grijă. Descrie modulul favorit – programele bazelor de date – bătând uşor cu indicatorul metalic în diagrama trasată cu linii negre şi roşii. Baza de date proiectată de ea însăşi reprezenta cea mai mare valoare comercială a Humantec. După ce instala sistemul, avea să-l specializeze conform cerinţelor specifice ale clinicii Sandy Flats.

Jericho o privea la fel de încruntat, de pe scaunul său scos pe culoarul dintre locuri. Summer, însă, continua să suradă, ca şi cum privirea lui ar fi exprimat cea mai deplină aprobare.

– Mă scuzaţi, domnişoară... ăă... Keeton...

Tonul scăzut, aspru, al glasului făcu mâna lui Summer să se strângă pe indicator.

– Da?

– Domnişoară Keeton, cine a avut toate ideile astea? întrebă el, arătând spre diagramă.

– Eu, cel puțin pentru interfața pe care o veți vedea, răspunse Summer, ciudat de mulțumită că o întrebase despre partea cea mai reușită a lucrării. Pachetul Humantec de bază e generic. Îmi dă impresia unui cort de circ care acoperă mai multe arene în același timp. Produsele de automatizare birotică sunt numerele reprezentate în fiecare arenă, dar baza de date...

– Aha, înțeleg, o întrerupse el, arcuindu-și buzele cu răutate. Iar acum, că am cumpărat cupola, o să ne spuneți că mășcăricii se dau gratis.

Un val se râsete răutăcioase străbătu grupul.

– Mășcărici?

Summer strânse indicatorul ca într-o cătușă de oțel.

– Avem într-adevăr un software al bazei de date care...

– Da. Numărul comic.

– Prefer să compar bazele noastre de date cu elefanții, replică Summer, atenuându-și tonul tăios. Nu sunt absolut necesari, dar adaugă multă greutate.

– Iar această bază de date... ăă, elefanții ăștia...

Timbrul lui baritonal îi spăla creierul. O clipă, Summer avu impresia îngrozitoare că gândurile i se formau în vid. Nu-i mai rămăsese în minte decât privirea tulburătoare a acelor ochi albaștri. Păreau s-o absoarbă în adâncurile lor.

– ...ce mănâncă? își încheie doctorul Jericho întrebarea.

În mod neașteptat, acum în glas i se simțea o undă de umor.

– Alune, răspunse ea.

Bluza de mătase i se umezise sub taiorul de in ivoriu, în timp ce se chinuia să-și adune gândurile. Alune, nici mai mult, nici mai puțin.

– Ați descris un pachet interesant...

N-o slăbea o clipă.

– Dar ceea ce aș dori să știu e ce prețuri suplimentare implică...

– Firma Humantec e rezonabilă la negocieri, spuse prompt Summer. Pachetul nostru oferă nu numai cele mai bune programe de calcul contabil și procesare a cuvintelor, continuă ea, indicând cercurile roșii de pe diagramă, ci integrează mai multe baze de date din surse-cheie.

Dacă Jericho avea chef de gâlceavă, n-avea decât să-și găsească alt loc. Acest teritoriu era al ei.

Jericho, însă, rămase tăcut, cu brațele încrucișate pe piept și buzele strânse într-o linie strâmbă, meditativă. Privirea care o ținuse prizonieră se răsfrânsese spre înăuntru, tenebroasă, de nepătruns.

Summer își încheie prezentarea, conștientă că habar n-avea ce impresie făcuse auditoriului. Orientarea ei era concepută spre a risipi tensiunile și a prezenta produsele Humantec într-o lumină cât mai favorabilă. Nu putea decât să spere că reușise.

Summer se concentrează asupra salutarilor amabile adresate oamenilor care ieșeau din amfiteatru. Când îl văzu și pe Jericho plecând, răsuflă ușurată.

– Bravo, domnișoară Keeton, o laudă Roscoe, cu un zâmbet radios. O prezentare strălucită!

– Vă mulțumesc.

Deci, o scosese la capăt. Perfect. Deschizându-și servieta, începu să aranjeze cu grijă hârtiile, deznădăjduită să vadă cum îi tremurau în mâini.

– Mă mir că Ryan Jericho n-a creat dificultăți mai mari. O mărturie a puterilor dumneavoastră de convingere. Știu din experiență că poate exercita reale presiuni.

– Așa...?

– Ați avut noroc, adăugă Roscoe.

Summer își stăpâni imboldul de a da energic din cap.

– Trebuie să vă previn, domnișoară Keeton. Simplul fapt că Ryan Jericho s-a lipsit de această ocazie pentru a-și... exprima nemulțumirea nu înseamnă că s-a dat bătut.

Roscoe își împinse ochelarii pe nas, privind-o pe deasupra lor.

– În nici un caz. Dacă ar fi după voia lui... ei bine... toate cutiile acelea cu computere de pe coridor ar fi expediate înapoi chiar azi.

Summer zâmbi, pentru a nu-și mușca buzele.

– Strategia noastră constă în a instala rețeaua, astfel încât oamenii să se poată apuca de lucru imediat, spuse ea. Se va vinde de la sine, iar angajații dumneavoastră ne vor acorda tot sprijinul.

Își luă servieta.

– Humantec îl va învinge pe doctorul Ryan Jericho. N-am nici cea mai mică îndoială.

Capitolul 2

Ryan ieși repede din administrația clinicii, fierbând de furie.

Ce se întâmplase acolo, înăuntru? Își pregătise perfect planul. Trebuia s-o doboare pe reprezentanta de la Humantec din primul moment. Să le arate tuturor ce făcuse Roscoe cu banii lor. Avusese de gând să conducă o ofensivă spectaculoasă, în urma căreia Humantec s-ar fi dus la fund ca un bolovan.

La dracu'! Keeton ar fi trebuit să fie mai ușor de manevrat. În ziua aceea când se ciocnise de ea pe hol arătase atât de tânără și lipsită de experiență! Poate că, dacă nu era așa de drăgălașă, ar fi reușit să meargă până la capăt... Nu, nu era cinstit. Femeia aia avusese tot numărul pregătit dinainte. Lui nu-i rămânea decât să mai lucreze la al său.

— Ryan, amice. Pleci?

Ryan aruncă cheile jeepului dintr-o mână în alta.

– De data asta ai mers prea departe, Roscoe. Dacă-ți închipui c-o să-ți meargă și figura asta, te înșeli.

– Dar înțelege că e numai în interesul clinicii, insistă Roscoe, scoțându-și din buzunar o batistă mare de bumbac.

– Trebuia să consulți personalul administrativ. N-ai nici o scuză pentru ce-ai făcut.

Și, cu o smucitură frustrată, Ryan deschise portiera mașinii.

– Săptămâna viitoare vei examina personal software-ul, spuse Roscoe, ștergându-și fruntea de sudoare.

Ryan clătină din cap. Nu-i plăcea deloc să-i creeze asemenea probleme lui Roscoe. Și nici n-o făcuse, în cei opt ani de când lucra la clinică. Dar, de la moartea Aliciei, avea încontinuu senzația că alerga pe o pistă greșită. Trebuia s-o părăsească, și cât mai repede.

– Ros, spune-i doar reprezentantei ăleia de la Humantec că-mi poate scuti biroul de computerele ei. Nu sunt pregătit să...

– Ascultă, ne-am înțeles ca toți să facă parte din sistem...

– Să facă parte din sistem? Să devenim, fiecare, câte o roțiță neînsemnată într-o mașină cu prețul umflat? O roțiță în minus n-o să con...

Roscoe își drese glasul.

– Domnule doctor Ryan Jericho, atâta timp cât ești angajat al acestei clinici, faci parte și din sistem. Nu glumesc. Vei primi un computer.

– A, e-n regulă. Atunci, las-o să și-l instaleze, dacă asta te face fericit, răspunse Ryan, așezându-se pe scaunul înfierbântat de soare. Voi încerca să nu dau cu el de toți pereții – câteva zile, cel puțin...

– Ascultă, Ryan, zău că ar trebui să-i dai firmei Humantec o șansă...

– Am venit la ședința de orientare, nu?

– Tocmai asta voiam să spun.

Roscoe oftă zgomotos, punându-și mâna pe capota jeepului.

– Încearcă numai să ții minte că domnișoara Keeton se află aici ca să ne ajute. Așa că nu-i mai face probleme... bine?

– Sunt un om cinstit, Ros. În sensul ăsta, nu pot să-ți promit nimic.

Ryan îl privi drept în ochi. Roscoe nu rezistase niciodată la confruntări directe. Era un câine care lătra, dar rareori mușca.

– În după-amiaza asta îmi iau liber. Dacă are nevoie cineva de mine, va răspunde robotul.

Cu asta ar fi trebuit să-l satisfacă.

– Ryan, proiectul ăsta e important pentru clinică. Înțelegi, nu-i așa?

– Și centrul de reabilitare nu e? Am numai o întrebare, continuă el, împingându-și ochelarii pe nas. De ce s-a procedat atât de rapid și discret cu proiectul Humantec, Ros?

– N-am avut timp să urmăresc procedurile normale, răspunse Roscoe, îndepărtându-se de mașină. Am fi pierdut mult.

– Ce anume?

– Știi că n-aș fi susținut sistemul Humantec dacă nu credeam în utilitatea lui.

– Ros, ce anume am câștigat?

Roscoe își împături batista și o puse înapoi în buzunar, înainte de a răspunde:

– Humantec a acceptat să instaleze sistemul în patru săptămâni, nu în șase, cum se obișnuiește. Asta înseamnă că vom fi online luna viitoare, când începe inspectia pentru acreditare.

– Și dacă sistemul nu e gata până atunci?

– Avem posibilitatea de a anula proiectul – sau, cel puțin, modulul bazei de date.

– Așa...?

– Nu că am face-o, desigur. Să nu-ți vină cine știe ce idei acum...

– Idei? Mie?

– Am cea mai mare încredere în domnișoara Keeton. Da, Humantec va rămâne la noi.

Cumva, Ryan reuși să-și stăpânească zâmbetul.

– Cred c-am s-o iau spre baltă, spuse el. Poate prind câteva ore de pescuit, mai pe seară.

– Bun, bun! răspunse voios Roscoe. Stai și gândește-te pe îndelete.

Ryan porni cu viteză, lăsând aerul cald de iunie să-i scalde fața, liniștitor. Va să zică, ședința de dimineață nu avusese loc așa cum se așteptase el. Făuse vreo două încercări, apoi stătuse tăcut, ascultând-o pe reprezentanta Humantec, alături de toți ceilalți.

Summer. Cu siguranță, numele nu i se potrivea deloc. Era înghețată ca iarna, cu pielea aia albă și privirea ca un sloi. Plănuse s-o intimideze, dar ea nici nu tresărise. Privirea aceea dură cu care îl ținuse în momentul intrării lui în amfiteatru era cea care-i captase atenția. Îl intriga. Era o privire menită să-l pună la punct, într-adevăr, dar și o privire folosită pentru a se ascunde.

Ochii aceia ca nestematele erau strălucitori, dar nu scânteiau. Ryan zărise în adâncurile lor umbre, licăriri misterioase, ca niște mișcări sub apele unui eleșteu rece ca gheața. Se întrebuse ce fapte ar fi putut supraviețui în undele acelea înghețate – se întrebuse, în feluri care nu aveau nici o legătură cu computerele sau centrele de reabilitare.

Ryan își încleștă ambele mâini pe volan. „Mai încet, omule, dacă nu ești atent ai s-o iei razna. E vorba de Humantec și de centrul de reabilitare – punct. Adu-ți aminte, trebuie să-ți primești fondurile înapoi, și nu ți-a mai rămas mult timp pentru asta.“

Refuzase deja oferta unei slujbe avantajoase și n-avea de gând s-o respingă și pe următoarea. Cum și-ar fi putut continua activitatea de psihoterapeut, când eșuase în cel mai lamentabil mod? Alicia era moartă, iar el n-o putuse ajuta – fusese propria lui soră mai mică, și nu făcuse nimic pentru ea.

Acum, însă, centrul de reabilitare putea să aibă o șansă. Humantec făcuse o greșală. Un fleac, de fapt, dar Ryan avea de gând să atâțe flacăra până se isca ditamai pălălaia. Erau în joc vieți omenești, nu doar o tehnologie fantezistă.

* * *

Summer își scoase din servietă trusa de scule și o deschise. Alegând cea mai mică șurubelniță, întoarse monitorul computerului cu spatele spre ea.

– Phii, da' cald mai e aici, comentă Roscoe, răsuflând greu, cu fruntea îmbrobonată de transpirație. Am... ăă... am avut o mică discuție cu doctorul Jericho.

– Așa?

Șurubelnița alunecă din mâna lui Summer, rostogolindu-se sub baza computerului.

– O să se răzgândească, mai devreme sau mai târziu, spuse Roscoe. Cred că acum totul e sub control.

– Desigur, răspunse ea, dând să apuce șurubelnița, pe care o simțea alunecând dincolo de vârfurile degetelor.

– Văd că instalați deja sistemul.

– Hmmm...

Degetul ei mijlociu atinse capătul șurubelniței. Summer o împinse ușor, prinzând-o în palma celeilalte mâini, când se rostogoli în partea opusă a mesei.

– Te-am prins.

– Poftim?

– Ăă... da. Politica Humantec cere ca sistemul să fie în funcțiune cât mai curând posibil.

Roscoe nu trebuia să știe că-și descărca energia nervoasă care se acumulase în ea toată dimineața. Nu avea altă soluție decât să fie ocupată.

– Păi, domnișoară Keeton, pot face ceva...?

– Nu... nu. Am planificat totul. Oamenii dumneavoastră vor avea computerele în birouri luni.

Roscoe își înfipse degetele sub curea.

– Splendid.

– Atunci vor fi gata doar elementele hardware de bază, continuă Summer, învârtind șurubelnița între degete. Săptămâna viitoare voi configura sistemul de operare, iar programele software de automatizare birotică le voi încărca în cealaltă săptămână. După care am să specializez baza de date. Vă pot da o copie a programului, dacă doriți.

– A, nu, nu este necesar. Contractul e destul de clar în acest sens, spuse Roscoe, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie.

Summer clătină din cap. Unii oameni nu se preocupau niciodată de detalii. Nu era și cazul ei.

– Dacă mă scuzați, domnule Williams, aș dori...

– Mă numesc Roscoe. Da, continuați, vă rog.

Îl privi cum se îndepărta grăbit pe culoar. Ceva continua să-l deranjeze. Summer nu putea decât să spere că Max avusese dreptate în privința lui. Dar oare ce îi putea face impresionantului doctor Jericho? această întrebare îi trimise un fior ciudat pe șira spinării.

Reveni cu atenția la computer, pentru a nu-și pierde concentrarea. N-avea nici un rost să se gândească la Jericho – o distrăgea prea mult.

Îngenunchind cu stângăcie în fusta ei strâmtă, atașă cablul de rețea în portul dinapoia computerului. Ar fi trebuit să-și ia niște pantaloni. Dar fusese prea grăbită ca să mai ocolească pe la hotel.

„Vezi-ți de computerele tale“, își spuse ea iritată. Numai computerele puteau înlocui inconsecvențele crude ale comportamentului omenesc, cu detalii concrete și logice.

Max îi spusese odată că avea un computer în loc de inimă. Summer se înfuriase pe el și, ca să se facă bine înțeleasă, îi aruncase vinul din pahar în față.

Trecuseră de-atunci doi ani. Probabil Max avea dreptate, dar nu-l putea minți, nu putea să-i spună că-l iubea.

Rămăseseră parteneri, totuși. Humantec Software era prea important ca să-l compromită pentru o încurcătură

emoțională scăpată de sub control. Trecuse un timp până să-l convingă pe Max, dar acesta se consolase în cele din urmă cu alta. Cu altele, mai bine zis. Ciudat, cât de puțin conta totul acum.

Peste câteva ore, fără tragere de inimă, Summer încetini ritmul, dar numai pentru a lua o gustare grăbită, cu crochete și cafea de la un automat.

Când în sfârșit scoase ultimul monitor din cutie, brațele îi tremurau de oboseală.

După ce căută câteva momente, găsi cel din urmă birou de pe listă, retras într-un alcov. Nici nu-l observase la început, când studiasse prima oară diagrama rețelei.

În momentul când citi inscripția pictată pe geamul mat, își simți mușchii feței contractându-se involuntar într-o grimasă.

DR. RYAN JERICHO,
DIRECTOR PROGRAM
ADOLESCENȚI

„Calmează-te, nici măcar nu-i aici“, își reaminti Summer, intrând cu mare prudență pe ușă.

După ce puse computerul pe biroul plin de hârtii, își scutură brațele obosite și privi prin încăpere. Peste tot domnea o aglomerație dezordonată care invita la explorare, oferind mai multe întrebări decât răspunsuri, la fel ca ocupantul acelui birou.

Pe un perete se înșirau rafturi cu tomuri de psihologie groase, iar pe altul, tablouri. Totuși, camera arăta mai mult ca un cabinet la domiciliu decât ca un birou. În încercarea ei de

a le vedea pe toate dintr-o privire, Summer se împiedică de un arbust cu boboci purpurii și fu nevoită să se rezeme de o masă joasă. Parfumul plăcut al florilor o făcea să se simtă surprinzător de bine.

Studie o acuarelă prinsă pe perete, deasupra unui birou vechi din lemn de stejar. Reflexiile sclipitoare ale mușchiului din tablou îi aduceau în minte un peisaj de mlaștină, întunecat și răcoros. Făcu un pas înapoi, ca să vadă mai bine, și observă un mic orificiu în tavan.

Era aproape invizibil pentru oricine, cu excepția cuiva care voia să instaleze un sistem de computere. Cablul care ar fi trebuit să iasă prin deschizătură, pentru a conecta computerul la rețea, lipsea.

Summer își mușcă buza. Computerul acela, mai cu seamă, trebuia să fie instalat impecabil. Probabil că electricienii de la compania telefonică uitaseră să tragă firul, își spuse ea, hotărând în același moment să nu lase o asemenea omisiune să încetinească tocmai acea instalare.

Scoțându-și pantofii cu tocuri înalte, își ridică poalele fustei și se urcă pe birou. Dar nici chiar întinzându-se cât era de înaltă, la statura ei de un metru și șaiszeci și șapte de centimetri, nu reușea să ajungă la tavan. Se uită prin jur, în căutarea unui obiect destul de solid ca să-i suporte greutatea.

Câteva scaune, dispuse în semicerc, arătau promițător, dar aveau rotile. Nu-i rămânea decât să folosească teancul de reviste îngrămadite în colț. Le stivui pe birou și încercă iar.

Când desprinsese placa din tavan, o pulbere albă fină îi căzu pe față. Summer strănută de câteva ori, apoi împinse

placa într-o parte și vârî capul prin locul ei. Întinzând mâna cât de mult ajungea, reuși să apuce capătul cablului făcut colac.

Se rugă ca picioarele să n-o trădeze tocmai atunci. Scrâșnind din dinți, începu să tragă firul prin gaură.

În timp ce colacul de cablu se desfăcea treptat, Summer simți revistele lucioase începând să alunece de sub picioarele ei în ciorapi. Dădu din picior, într-un ultim efort de a-și păstra echilibrul, își simți călcâiul lovind ceva și auzi un „oof” slab, dar distinct.

Lovitura îl nimeri pe Ryan drept în bărbie. O văzu căzând spre el și, instinctiv, o cuprinse cu brațele de mijloc, pentru a o trage de deasupra biroului.

– Te-am prins... stai liniștită...

Era mai slabă decât crezuse. Și mai gingașă. O trase ușurel, până când Summer ajunsese să stea pe propriile ei picioare, în fața lui, dar nici atunci nu fu în stare să-i dea drumul.

– Îți... îți curge sânge, șopti ea, atingându-i mica tăietură verticală de pe bărbie.

Ochii lui Ryan se ațintiră o clipă într-ai ei și, spre surprinderea lui, recunoscă oglindit acolo propriul său interes. Dar momentul trecu la fel de repede pe cât se ivise, peste trăsăturile delicate din fața lui așternându-se o expresie prudentă, reținută.

Ryan îi dădu drumul, încet, fără tragere de inimă.

– N-am pățit nimic, spuse el, tamponându-și absent bărbia cu degetele.

– Nu, că te mânjești... Stai, lasă-mă pe mine...

Summer scoase din buzunarul fustei un șervețel împăturit și i-l apăsă pe tăietură.

Ryan observă că mâna îi tremura ușor, dar pe chip nu i se mai citea nici o expresie nouă.

– Nu cred că am făcut cunoștință cum se cuvine, spuse el. Sunt Ryan Jericho.

Summer făcu un pas înapoi, nesigur, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama cât de aproape stăteau unul de altul.

– Summer Keeton, se prezentă ea, cu spatele mai drept, întinzându-i mâna; de data asta nu mai tremura.

– Reprezentanta Humantec, zise Ryan, simțindu-i degetele calde și ferme în strânsoarea mâinii. Păcat că n-am fost prezentați prima dată când ne-am cunoscut.

– Da, mă rog...

Summer își retrase mâna, compunându-și pe buze un zâmbet precaut.

În mod inexplicabil, pe Ryan îl deranja să vadă că-și regăsea atât de ușor calmul. Îi scutură o bucățică de tencuială de pe umăr.

– De fapt, ce făceai cocoțată acolo, sus? o întrebă el.

– Nu instalam microfoane ascunse, te asigur, răspunse Summer, ținându-și spatele drept ca un vătrai. Conectam rețeaua. Cei de la telefoane n-au tras și firul ăsta, adăugă ea, atingând capătul cablului care atârna din tavan.

Ryan pufni.

– Mi-aduc aminte că i-am dat afară de-aici, acum câteva zile.

Deși fălcile lui Summer se încordară vizibil, Ryan nu-și putu stăpâni un chicotit, amintindu-și.

– Dar cred că n-am să mai alung pe nimeni, continuă el, arătând cu capul spre grămada de elemente de computer și cioburi de ipsos de pe birou. Se pare că oricum am ajuns prea târziu.

– Voi face curățenie imediat, răspunse Summer, grăbindu-se să strângă o mână de cioburi de ipsos. Îmi pare foarte rău. Nu mă așteptam ca în seara asta să mai lucreze cineva.

– Las-o baltă. Oricum nu rămân... am trecut doar ca să-mi iau niște hârtii. Nu e nevoie să te deranjezi acum...

Și nici altă dată, adăugă Ryan în sinea lui. Putea să lase deconectat afurisitul ăla de computer, oricum n-avea de gând să-l folosească.

– Te rog. Lasă-mă să strâng...

Tonul ei liniștitor, în loc să-l împace, îl enerva și mai rău.

– N-am vrut să deranjez...

– Nu?

– Nu credeam că în seara asta te voi încurca la birou...

Țuguindu-și buzele, Summer ezită un moment.

– Scopul firmei Humantec e ca fiecare instalare să decurgă cât mai rapid și fără probleme.

Prudența cu care își alegea cuvintele îi trezea lui Ryan un chef nebun s-o ia de umeri și s-o zgâlțâie. Trebuia să aibă o mică discuție ca între oameni despre Humantec, dar înainte de asta avea nevoie de câteva informații. Toată după-amiaza studiase contractul și începea să întrezărească anumite posibilități. Se întorsese să ia și broșura, ca să fie sigur.

– Pot termina mâine curățenia, continuă veselă Summer. Numai să pun puțin lucrurile în ordine, și m-am dus.

Și potrivea la loc biroul, făcând să se răstoarne și ce mai rămăsese din teancul de reviste.

Scoase un sunet slab, exasperat. Perfect, își spuse Ryan, în timp ce se apleca să ridice o revistă. O prefera fâstăcită – atunci, era aproape agreabilă.

– Deci, dumneata ești linia întâi a companiei Humantec, comentă el, cu o amabilitate perversă.

– Linia întâi, de mijloc și de fund, preciză Summer, fără să-l privească. Suntem o companie mică... dar ambițioasă.

Ryan luă o revistă ruptă, aruncând-o pe birou. Mda, erau ambițioși ca niște rechini cu sânge rece. Așezându-se pe călcâie, o privi cum aduna la loc revistele. Nu, Summer Keeton nu avea stofă de rechin. Ba chiar, părea să aibă un sânge destul de cald, după roșeața din obraji.

– Domnule doctor Jericho...

– Ryan.

– Ryan. Te asigur că voi face toate eforturile să-ți pun computerul în funcțiune cu cât mai puțin deranj posibil, îi promise ea, cu un zâmbet încurajator. Și apoi, oricând ești dispus, îți voi arăta cu plăcere tot ce trebuie să știi despre sistem – personal. Niciodată n-am avut vreun client nemulțumit, domnule doctor Jer... ăă... Ryan. Sunt sigură că vei...

– Că voi ce? o întrerupse el, iritat din nou.

– De fapt... aș putea face o demonstrație a fazei unu. Încă nu funcționează pe rețea, dar am o copie de utilizator unic și...

– Nu va fi necesar, i-o reteză scurt Ryan.

Summer își aținti spre el ochii de smarald.

– Nu vrei să-mi acorzi nici o șansă, nu-i așa?

Ryan înghiți în sec, captivat de ochii aceia care-l atrăgeau și respingeau cu egală ferocitate. În tăcere, o luă de cot, ajutând-o să se ridice în picioare. Se pregătise să se lupte cu Humantec, dar lupta cu acea femeie îl scotea din minți.

– Domnișoară Keeton, aici nu e vorba de șanse. Pur și simplu, îmi iau foarte în serios angajamentele față de clienții mei.

Summer deschise gura să vorbească, dar Ryan continuă repede:

– Humantec îmi stânjenește aceste angajamente și nu am cum să susțin un sistem care-mi perturbă responsabilitatea față de clienți.

– Înțeleg, răspunse Summer, pe un ton mioros. Îmi pare rău că nu pe acesta l-ai fi ales, dar crede-mă, nu vei fi dezamăgit.

Ryan nici nu intenționa să fie dezamăgit. Existau oameni care contau pe el și nu avea de gând să bată în retragere.

– Cred că aș putea asista la o demonstrație de-a dumitale... spuse el. Dacă e scurtă.

Când Summer zâmbea, toată fața îi devenea luminoasă. Ryan nu credea că se arătase chiar atât de entuziast.

– Nu promit decât să asist la o scurtă demonstrație, clarifică el, și nimic mai mult.

– Excelent!

– Când vei fi gata?

– Dacă mă aștepți o oră, aș putea-o face astă-seară.

Răspunsul ei era vesel, plin de o energie pe care Ryan știa că n-o avea cu adevărat.

Clătină din cap.

– Cred că mi-am luat doza de Humantec pe-o singură zi. Altă dată, eventual?

Pe fața ei se așternu dezamăgirea, înlocuită repede de acel zâmbet pe care Ryan începea să-l deteste. Exprima mult prea multe.

– Bine, atunci, săptămâna viitoare... chiar la început.

Colțurile gurii lui Summer se încăpățâneau să rămână arcuite în sus.

– Și-acum, am să plec cât ai clipi, adăugă ea, adunându-și în servietă sculele și diagramele.

Când se aplecă să închidă capacul, agrafa ornamentată care-i ținea strâns părul se desprinsese. Privind cascada neașteptată de bucle rebele care i se revărsau pe umeri, în ciuda eforturilor ei de a se controla, Ryan se învelesi surprinzător de tare.

Când agrafa căzu pentru a doua oară, Summer închise ochii, aproape scoțând un mârâit gros din adâncul pieptului.

– Stai, lasă-mă pe mine să încerc, se oferă Ryan. Ce frumos e lucrată, comentă el, examinând arabescurile aurii.

– Mulțumesc. E o...

Un moment, ochii lui Summer se adumbriră.

– Da? întrebă Ryan privind-o atent, pentru a profita de acele clipe ca o fereastră întredeschisă, înainte ca zâmbetul ei să învingă din nou.

– O moștenire de familie, răspunse vag Summer, întinzând mâna să ia agrafa.

Ryan o trase mai aproape.

– La fel o ajutam și pe sora mea, Alicia, spuse el, apucând o șuviță din părul ei. Niciodată nu se descurca singură. Întoarce-te... așa...

Îi poziționează ușor umerii țepeni, stăpânindu-și imboldul de a-i masa ca să-i destindă.

Își strecură degetele printre buclele ei, ridicându-i părul. Era greu și mătăsos, așa cum se așteptase. Buclele aurii îi mângâiau degetele, încolăcindu-se peste ele.

Ryan simți un nod în gât și se grăbi să adune șuvițele lucitoare într-un coc compact. Prinzându-l cu agrafa, îi scutură praful de pe bluză, ca și cum ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume.

Summer murmură un cuvânt de mulțumire, în timp ce-și bătea ușor cu degetele părul strâns.

– N-ai pentru ce, răspunse Ryan, privindu-i buza de jos. Era roșie, puțin umflată. Ar fi putut să jure că și-o mușcase.

– S-a făcut târziu, șopti abia auzit Summer.

– Trecut de unsprezece, cred.

– Ar trebui să mă duc la hotel acum, să mă cazez...

– Încă nu ai o locuință proprie? o întrebă el, pe când în minte începeau să-i vină tot felul de idei.

– Nu. Am venit cu mașina direct de la Atlanta, azi-dimineață. Dar mi-am rezervat cameră.

– Unde?

– La „Whitley Inn“.

– La hanul lui Clyde Whitley? se interesă el, prefăcându-se că-i ștergea praful de pe servietă.

– Pe Red Oak Road, la trei mile pe dreapta, de pe șoseaua numărul șase... răspunse Summer, ca și cum ar fi citat dintr-o broșură.

– Da, la Clyde. Dar astă-seară nu mai primești nici o cameră. A închis acum câteva ore.

– Trebuie să aibă un recepționar de noapte.

– N-aș crede...

– Atunci, voi găsi un motel sau ceva...

– Sigur, dar nu în Sandy Flats. Cel mai apropiat e în Odell, la treizeci de mile de-aici.

Îi dădu servieta, privind cum i se înmuiau umerii.

– Apoi, mai e și „Alford Place“, pensiunea lui Carrie Alford. Ochii lui Summer deveniră mai strălucitori.

– Întâmplător, nu s-ar putea să fie deschis?

– Probabil că nu.

– Norocul meu...

Ryan încercă să nu chicotească.

– Poate-o conving, totuși, să te primească în seara asta.

– Așa...? Întrebă Summer, cu speranțe renăscute.

– Carrie e mătușa mea. O sun să-i spun că venim, se oferi el, bucuros să-i vadă ușurarea de pe față.

– Așteaptă-mă să-mi iau jacheta. Revin într-un minut... spuse Summer, ieșind grăbită din birou.

Râzând, Ryan ridică receptorul. Avea să meargă de minune.

Vocea mătușii Carrie ciripi în urechea lui ca a unei păsărele:

– I-auzi, ce încântător! E minunat!

– Mă achit de o obligație profesională, se grăbi Ryan să-i explice. Nimic mai mult.

– Nu mă îndoiesc, dragul meu. Cum spui tu. Trăiești ca un pustnic și am crezut că... în fine...

– E-n regulă.

Oftând, Ryan își desfășură încet firul telefonului de pe degete.

– Nu ne aștepta... te rog.

– Dar...

– Mă ocup eu de toate.

– Desigur. I-auzi...!

Receptorul reveni în furcă, retezând ciripitul.

Ryan clătină din cap. Spera să nu fi făcut o mare greșală.

Capitolul 3

– Când au plecat? întrebă Ryan.

– Acu' o juma' de oră, poate mai mult, spuse negrul bătrân, cu păr argintiu, în timp ce strângea farfuriile de la micul dejun.

– Și unde s-au dus?

Ar fi vrut să stea de vorbă cu mătușa Carrie înainte de a o lua în primire pe Summer.

– A,' deci domnișorica te-a adus de pe baltă așa de devreme... Măi, măi...

Bătrânul îl privi rânjind, fără să se întrerupă din lucru.

– Marcus, sunt aici ca s-o duc pe domnișorica Keeton la clinică, răspunse Ryan. E o problemă de serviciu.

Luă un biscuit, întinzând pe el un strat gros de unt.

– M-hmm... Sâmbăta? Ce ciudățenie... Socot că și Carrie-i la fel de curioasă ca mine, după ce-ai adus-o așa pe domnișorica aici, în toiu' noptii...

– Unde s-au dus?

– În grădină, crez. Doar o cunoști la fel de bine ca mine pe tușă-ta.

Bând un pahar cu suc de portocale, Ryan dădu din cap. Ar fi trebuit să se aștepte. Carrie își împărțea pasiunile între flori și plăcerea de a-și vârî nasul în treburile altora. Acum, a doua ocupație îl interesa cel mai mult.

Marcus Murphy lucra la „Alford Place“ de când își amintea Ryan și se pricepea la săpături la fel de bine ca mătușa Carrie.

– Domnișoara Keeton e o femeie interesantă... murmură Ryan evaziv.

– Deci, ai o pretenă-nteressantă, hai? Era și vremea să...

– Poate s-or fi dus pe malul râului, se grăbi Ryan să-l întrerupă, coborând de pe verandă.

Deci, hotărârea de a o aduce acolo fusese dictată de instinct, nu de creier. Ar fi trebuit s-o ia ca pe o dovadă că procedase bine.

– Dumnezeule, Ry băiete, da' devreme te-ai mai trezit! îl întâmpină mătușa Carrie, când Ryan trecu printr-o deschizătură a gardului viu.

Toate aveau o limită.

– Nu mai poate omul să se trezească devreme din când în când, fără ca toată lumea să comenteze? replică Ryan, mai tăios decât intenționase.

Bătrâna își potrivi pălăria de paie cu boruri largi.

– Nu-i nevoie să latră ca un ditamai dulăul. Se vede clar că schimbarea nu-ți priște.

– Iartă-mă, mătușă Carrie, o rugă el, îmbrățișând-o. Mă preocupă ceva...

– Se vede. Uită-te numai ce-ai făcut la frunza aia.

Ryan aruncă într-un boschet resturile frunzei pe care o ferfenișise în mâini.

– Unde-i domnișoara Keeton? Marcus mi-a spus că sunteți împreună.

– Culege flori, răspunse veselă mătușa Carrie, punându-i în brațe un coș plin cu boboci.

– Nu zău? Nu mi se părea genul...

– Și, ia zi, ce știi despre fata noastră Summer? se interesă mătușa Carrie, gata să asculte o biografie completă.

– Mult mai puțin decât știi tu la ora asta. Sper că n-ai interogat-o...

– Nu, Ry, nu fac decât să mă împrietenesc cu ea, răspunse dulce bătrâna. Ai ales bine, dragul meu. E fermecătoare...

– De-ajuns atât! ridică Ryan mâinile, ca pentru a-i alunga cine știe ce idei ridicole din cap. Nu face decât să lucreze câteva săptămâni la clinică. Sunt ospitalier, nimic mai mult.

Carrie îi zâmbi, cu o lucire în ochii ei albaștri.

– Sigur că da, dragul meu.

– Nu face din țânțar armăsar. Vorbesc serios. Nu te amesteca... Deja ai făcut destul.

– Ce-am făcut? O plimbare prin grădină, puțină conversație?

– Ai cazat-o în camera Aliciei – intenționat. Nu nega.

Mătușa lui îi luă coșul din mâini.

– N-am de gând să fac din camera aia un mausoleu, murmură ea încet.

– Dar, după tot ce s-a întâmplat acolo...

– Summer mi se pare o femeie practică. Nu cred c-are s-o deranjeze. Nu camera aia ține pe loc demonii, Ry, dragul meu, ci tu.

Ryan își strânse buzele într-o linie crispată, neputând nega adevărul din cuvintele ei.

Carrie îl mângâie pe obraz, la fel ca în copilărie, când avea nevoie de alinare.

– Prefer să nu discuți anumite lucruri cu musafira noastră, spuse ursuz Ryan, simțind o apăsare în piept.

– Cum dorești, Ry.

Bătrâna îi imită un moment expresia ca de oțel a ochilor, apoi buzele i se arcuie într-un zâmbet, când prin gardul viu apăru cu stângăcie Summer.

– O, frumoasa fată Summer! intonă ea melodios.

Somnul de peste noapte ștersese orice urmă de oboseală. Cu brațele încărcate de flori multicolore, Summer strălucea aproape tulburător de tare.

Ryan clătină din cap, încercând să și-o readucă în minte pe profesionista în taier din ajun. O clipă, văzuse altceva. O altă femeie...

Zâmbetul. Chiar îi strălucea și din ochi? Ideea îl intriga.

– Bună dimineața, salută Summer. Mătușa ta are cea mai minunată grădină, e absolut fantastică! se repezi ea, cu sufletul la gură. Aș putea sta aici toată ziua, toată via...

Se întrerupse brusc. Numai aerul curat era de vină că o îmbăta așa...

– Văd că mătușa Carrie te-a prins deja sub vraja ei, comentă Ryan, cu o privire amuzată. Ai grijă, Summer, oricât ești de puternică, s-ar putea să nu mai scapi.

– Într-adevăr, pe-aici plutesc farmece puternice, interveni Carrie, culegând un boboc din gardul viu. Spiritele dansează în grădina mea. Poți să le simți, suave și calde, ca miremele florilor...

Summer făcu greșeala să se uite spre Ryan chiar în acel moment. Părul negru-albăstrui, lucind în soare, printre bobocii de gardenii, îl făcea să pară el însuși un duh de pe altă lume.

Se întoarse spre Carrie, cu respirația întretăiată.

– Deci... chiar crezi că grădina dumitale este vrăjită? întrebă ea.

– Nu cred, Summer, draga mea, o simt până-n adâncul sufletului. Și cu siguranță, o simți și tu, zâmbi răutăcios bătrâna. Ia, Ry, continuă ea, ridicând bobocul de gardenie, prinde-i floarea asta lui Summer în cosiță, cum ai prins una și la pălăria mea.

– Nu cred că... Nu e nevoie...

Când Ryan se apropie, Summer îi simți căldura trupului. Își ținu respirația, rămânând absolut nemișcată, în timp ce el îi potrivea ușor floarea în păr.

– Perfect, constată Ryan, admirându-și opera, după care îi făcu cu ochiul, ca și cum ar fi avut împreună un secret cunoscut numai de ei doi.

Fierbințeala din obraji o preveni pe Summer că era gata să roșească, un cusur pe care și-l detestase dintotdeauna. Încercă disperată să se stăpânească.

– Eu mă duc să pun florile astea într-o vază, spuse Carrie, desprinzându-i din mâni tulpinile. Sunt sigură că aveți de făcut lucruri mai interesante decât să vă pierdeți vremea toată ziua în grădina unei bătrâne, adăugă ea, făcându-se nevăzută printre frunze.

– Ai apucat să vezi râul? întrebă Ryan pe cel mai firesc ton.

– Nu. Poate altă dată, dacă am timp...

Summer trebuia să se concentreze pentru a-și încetini bătăile inimii.

– Ar fi bine să mergem, altfel se face ora prânzului până ajungem noi la clinică, spuse ea, recunoscătoare că reușea să vorbească pe un ton profesional și pragmatic.

Ryan își înclină capul într-o parte, zâmbindu-i.

– Ai spus că vei sta în Sandy Flats șase săptămâni, așa e?
– Da, dar...
– Și chiar vrei să-ți petreci o zi minunată ca asta în casă, cu un computer?

Numai de-așa ceva nu-i ardea. Dar nu mai putea sta nici o clipă în aerul înmiresmat al unei grădini magice, singură cu bărbatul acela, fără să se facă de râs.

– Am multe treburi, se grăbi ea să răspundă. Nu pot să...

– Ba poți.

Cuvintele lui erau blânde, dar ferme.

– Hai să-ți arăt râul. La debarcader e o canoe. Putem să ne plimbăm un timp, până nu se face prea cald.

– Ar trebui să lucrez la...

– O zi nu contează. Nu-i așa?

Summer își aranjă fără rost bobocul de gardenie din păr cu o mână, în timp ce cu cealaltă își netezea pantalonii verzi. Ar fi trebuit să fie la clinică de câteva ore.

– Cred că-mi pot sacrifica vreo câteva minute ca să văd râul, iar mâine voi recupera lucrând mai mult.

– Lasă încolo recuperatul, replică Ryan cu un zâmbet poruncitor. Măcar pentru un timp.

* * *

Summer își lăsa degetele să alunece prin apa răcoroasă, știind că n-ar fi trebuit să se simtă atât de minunat. Dar acolo era ceva care îi submina total pofta de muncă. I se infiltra în vene, încetșându-i toate planurile și programele, risipind orice sentiment de urgență.

– S-o luăm în susul râului, sau în jos? întrebă Ryan, așezat la prova canoei, cu pagaia în mână.

– În sus, răspunse Summer, înfruntând dulcea letargie care-i amenința coerența gândurilor.

– Perfect. Ne vom îndrepta spre „Prescot’s Landing“, adăugă el, întorcând canoea dintr-o mișcare rapidă de lopată. La întoarcere ne va purta curentul.

Summer dădu din cap, privind micile gâze de apă care o zbugheau din calea bărcii.

– Nu te temi de șerpi, nu-i așa? continuă el, cu ochii lucindu-i ca ai mătușii sale.

– Nu, în nici un caz... Dar nu-mi place nici să risc.

– Sunt convins.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Summer, văzând că zâmbea în continuare.

– Întotdeauna ești pregătită, așa e? Pariez că ai fost o cercetașă grozavă.

– Dacă vrei să știi, am fost. Dar tatăl meu m-a învățat să nu fiu niciodată nepregătită. Era ofițer în Infanteria Marină. Mama a murit când aveam doisprezece ani.

– Cred că v-a fost greu...

– Am făcut față.

Summer își trase respirația, privind spre frunzișul împetritat de soare. Nu vorbea niciodată despre viața ei personală, cu nimeni. Ce-o fi avut Ryan de-o făcea să se confeseze?

– Te simți bine? întrebă el, ridicând pagaia din apă.

– Sigur, zâmbi Summer – cât mai convingător, spera. Sigur că mă simt bine.

Căutând disperată o diversiune, zâmbi și mai cuceritor.

– Iar acum, că ți-am captat atenția, aș dori să-ți vorbesc despre sistemul Humantec.

Sprâncenele lui Ryan se arcuiră cu surprindere.

– Nu despre asta conversam.

– Eu despre Humantec vreau să conversez, replică ea.

– Ai venit atâta drum, cu canoea asta, numai ca să-mi vorbești despre Humantec?

– Profit de orice ocazie, ripostă Summer, mușcându-și buzele când văzu cum luceau în soare capetele genelor lui negre. Humantec este opera mea... adică, eu am programat sistemul... cel puțin, în cea mai mare parte... continuă ea, încercând zadarnic să-și amintească discursul obișnuit, cel cu care îi cucerea până și pe cei mai înverșunați sceptici. Îți pot răspunde la orice întrebări, încheie, simțind că privirea lui îi golea creierul de toate gândurile. Prin urmare... ai cumva... întrebări?

Ryan lăasă pagaia în apă, apoi o ridică din nou, încet, cu mușchii umerilor încordându-i-se.

– Am de pus câteva întrebări despre Summer Keeton.

– Concepția de specializare a fost ideea mea, răspunse Summer, hotărâtă să nu cedeze. Pot să... ăă... programez componente speciale, funcții, conform cu cerințele oricărui cumpărător...

– Cred că-ți petreci mult timp așezată în fața computerului, comentă Ryan, cu un zâmbet fermecător de strâmb.

– Nu la fel de mult ca în trecut, spuse ea înghițind în sec. Acum îmi petrec mai mult timp pe drumuri, nu mai apuc să lucrez la programe atât de mult pe cât ar trebui.

Ochii lui Ryan se ațintiră asupra ei, rugători.

– Hai să lăsăm în pace computerele pe ziua de azi.

Summer mai făcu o încercare.

- Vreau să știu de ce crezi că Humantec...
- Ne-am înțeles să nu mai vorbim despre computere.
- Nu ne-am...
- Întotdeauna ești atât de insistentă?

Buzele lui Summer se strânseseră cu nervozitate. Trebuia să-și revizuiască strategia. Ryan se pricepea prea bine să manipuleze conversațiile.

– Bine, se învoui ea, n-am să mai pomenesc despre Humantec, numai dacă...

– Ce-i acolo? o întrerupse Ryan, arătând cu pagaia spre apă, chiar sub piciorul ei petrecut peste bord.

– Dacă-ți arde de farse...

Totuși, ca să fie sigură, Summer se aplecă deasupra apei, privind spre locul indicat.

– Nu văd nimic...

Prea târziu, auzi pana pagaiei plesnind cu putere apa. Stropii îi udară bluza până la piele.

– Dă-mi lopata imediat! ceru ea, înfruntându-i zâmbetul malițios.

– Îți fac cumva impresia unui tâmpit? replică Ryan, trăgând calm pagaia la distanță.

Summer își înmuie mâna în apă și încercă să-l stropească, fără nici un rezultat. Drept răspuns, Ryan mai dădu o lovitură de lopată.

– Trișezi! strigă ea, ștergându-și apa de pe față.

Și se aplecă peste margine cât putea de mult, pentru a lua apă cu ambele mâini – fără să-și dea seama de greșală decât în momentul când undele tulburi se repeziră spre față ei.

Canoea se răsturnase.

Capitolul 4

În timp ce înota spre suprafață, Summer simți brațele lui Ryan încercuind-o, pentru a o ridica dintr-o singură mișcare, rapidă și puternică.

– Știi să-not... gâfâi ea, când în sfârșit se opri din tuse.

Atinse cu picioarele fundul mălos și se ridică, în apa până la umeri.

Ryan continua s-o țină strâns.

– Cano... Canoea... șopti Summer, neputându-se mișca.

După ce o mai privi un moment în ochi, Ryan îi dădu drumul și ajunse din urmă canoea care plutea în derivă, dusă de curentul leneș. Lui Summer nu-i era frig, dar tremura totuși, înfiorată de senzațiile năvalnice care o cuprinseseră în contact cu el.

– Îmi pare rău, murmură, când Ryan se întoarse.

Luându-și din apă cămașa care plutea în apropiere, Ryan o stoarse și o aruncă pe un grind nisipos din apropiere, după care o privi pe Summer cu falsă severitate.

– Frumoasă cascadorie, domnișoară, comentă el, în timp ce-și scotea o crenguță din păr.

– Trebuia să reacționez... se apără Summer, încercând să-și stăpânească un chicotit nervos.

Ryan izbucni în râs.

– E clar că știi cum să, ăă... reacționezi în orice situație, răspunse el, dar cred că de data asta ai ridicat miza cam prea sus.

Încercând să răspundă, Summer sughiță în schimb.

Ryan clătină din cap, râzând mai departe, și porni spre pupa canoei.

– Și-acum, mai bine ajută-mă să scot apa din chestia asta, spuse el, arătând spre prova. Apuc-o și, la trei, o răsturnăm. O ții bine?

– O țin...

Un nou sughiț.

– ...bine.

– Unu, doi, trei – și!

Canoea se întoarce cu fundul în sus.

Înlăturându-și din ochi o suviță de păr, Summer rămase privindul lung.

– Și acum?

– Parcă-mi spuneai că ai fost o cercetașă bună, comentă Ryan, cu un zâmbet strâmb. ăia de-acolo nu v-au învățat cum se golește de apă o canoe?

Summer ridică din umeri. Nu-și amintea să mai fi răsturnat vreodată o barcă, întotdeauna avusese cea mai mare grijă.

– Înoată sub prova și așteaptă-mă acolo, în aerul de sub barcă, o sfătui Ryan. Am să-ți spun când s-o ridici.

Ascultătoare, Summer se scufundă, pentru a scoate capul în spațiul dintre suprafața apei și fundul canoei. În timp ce ochii i se adaptau la penumbra verzuie, ascultă clipocitul ușor al valurilor pe bordaj, simțindu-se în chip straniu izolată de soarele și căldura de-afară.

– Ryan? Întrebă ea, auzind cât de tare îi răsuna propria voce în coca de aluminiu.

Chipul lui ud ieși din apă, la câteva degete de al ei.

– Spuneai că-mi arăți cum să ridic prova, șopti Summer.

– Într-adevăr, răspunse Ryan fără să se miște. Dar înainte, ce-ai zice să egalăm scorul? continuă el, pe un ton extrem de sugestiv.

Summer simți că i se contracta gâtulejul.

– Ce... ce vrei să spui? întrebă ea, cu o voce ca un horcăit, în timp ce simțea respirația lui caldă mângâindu-i obrazul.

Ryan chicoti.

– Nu prea cred că o mică stropitură răcoritoare cu pagaia merită o ditamai bălăceala-n baltă.

– A fost un... accident, răspunse gâtuit Summer. N-am vrut... să te...

– Sigur că n-ai vrut. Dar ai făcut-o, iar acum e rândul meu.

Piciorul lui Ryan îl atinse pe al ei.

Summer încremeni, ca electrizată.

– O să pornim înapoi și... am să lopătez eu tot drumul. Așa am să mă achit.

Ryan râse din nou, gros, profund. Când o atinse, Summer tresări, dar în timp ce degetul lui îi cobora pe obraz simți ceva în adâncul făpturii ei alunecând. Inima i se desprinsese din loc, vibrând în mijlocul trupului, așteptând ca totul să se liniștească.

– Summer.

Ea închise ochii.

– Da?

– Și dacă eu încă nu sunt gata să pornesc înapoi?

Se forță să-l privească, numai pentru a fi hipnotizată de buzele lui – atât de aproape, umede, calde, hotărâte. Le văzu despărțindu-se și-i simți mâna pe ceafă, trăgând-o spre el, cu o apăsare insistentă, irezistibilă.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, cald și blând, cu o mângâiere tandră care-i smulgea un răspuns tremurător, tot mai intens cu fiecare secundă ce trecea. Summer avu senzația stranie că dorise ca acel lucru să se întâmple, ca și cum o parte din ea ar fi dirijat fiecare mișcare. Dar, când sărutul deveni mai profund, ajungând în acel loc care aștepta undeva în adâncurile ființei ei, constată că simțurile o purtau dincolo de orice hotare își imaginase.

O bufnitură puternică în bordajul canoei o smulse pe Summer din lumea viselor. Auzi un foșnet, urmat de un ușor plescăit. Ieși de sub canoe la timp pentru a vedea o formă neagră șerpuitoare lunecând rapid pe lângă ea, spre malul opus.

– Un mocasin-de-apă, spuse Ryan, apărând alături.

– Aha... murmură ea cu un fior.

Ryan o cuprinse cu brațul pe după mijloc.

– Nu... îngăimă Summer, retrăgându-se cu mișcări poticnite. N-aș...

O prinse, ținând-o să nu alunece în mâl.

– Te rog... continuă ea. N-am vrut... Vreau să zic... N-ar trebui să...
Simți că roșea ca focul.

Ryan nu mai făcu nici o mișcare spre ea.

– Ei, acum cred că suntem chit, spuse, cu vechiul zâmbet revenindu-i pe buze.

– Poftim?

– Sărutul. Deci, nu mai e nevoie să lopătezi, și nici să ne întoarcem nu trebuie.

– Dar sunt udă learcă...

– Ai să te usuci.

Îi scoase gardenia din coada aproape despletită și începu să-i descâlcească părul.

– Nu... încercă ea să-l oprească. Stai... acolo.

Pe chipul lui Ryan se așternu amuzamentul, în timp ce ochii i se împlânzeau.

– Mai bine să întoarcem canoea, propuse el nepăsător, cu buzele rămânându-i ușor arcuite.

Summer merse spre prova bărcii, unde se scufundă din nou, încercând să-și ascundă stânjeneala. Spre ușurarea ei, de astă dată capul lui Ryan ieși din apă aproape de pupa.

– La semnalul meu, împinge în sus cu toată puterea, o învăță el. O s-o răsturnăm spre limba de nisip. Gata?

Summer dădu din cap, cu un început de claustrofobie. Așteptă semnalul lui Ryan, încercând să-l privească în ochi și ocărându-se pentru că nu putea.

– Eu...? întrebă ea după câteva secunde chinuitor de lungi.

– Nu știu dacă să-mi prezint scuzele, sau să te sărut din nou, răspunse Ryan.

– Nu!

– Ce nu?

– Nici una, nici alta.

Voia să scape de el și, în același timp, să fie strânsă la pieptul lui.

– Pot supraviețui în condițiile astea... o vreme, replică Ryan, în ochi cu o licărire care promitea că armistițiul n-avea să dureze mult.

– Suntem gata să întoarcem chestia asta sau nu? întrebă Summer, simțind o nevoie disperată de a-și încetini circulația frenetică a sângelui. N-ar fi trebuit să reacționeze așa față de Ryan Jericho. Miza jocului era prea mare pentru a se lăsa dominată de emoții iraționale.

– Suntem gata. Unu, doi, trei... și!

Dintr-o mișcare scurtă, canoea basculă și căzu lângă ei, cu gura în sus.

După ce se așezară amândoi la loc, Ryan luă pagaia, împiedicând barca să fie dusă de curent.

– Vrei să mai mergem sau să ne întoarcem? întrebă el.

– Mai mergem...

Summer n-avea de gând să-i dea de veste cât de iritată se simțea de fapt.

Canoea porni peste apele negre, în timp ce pulsul lui Summer începea să se calmeze, printre respirații prelungi, liniștitoare.

Ryan risipi cel dintâi tăcerea.

– Ți-e frică de șerpi?

– Nu, răspunse Summer, prin perdeaua părului umed pe care și-l răsflora cu degetele.

– Atunci de ce anume ți-e așa de frică, Summer Keeton?

Degetele ei se agățată între șuvițele încurcate.

– Vrei să zici că de tine mi-ar fi?

Își smuci părul încâlcit, frustrată.

– Au!

– Țsta-i un răspuns?

– Da... și nu...

Nu știa sigur decât că cele trăite o alarmaseră și o răscoliseră până-n măduva oaselor.

– Atunci?

Summer își ridică bărbia, încercând să reziste iscodirii lui.

– Problema e că...

„Of, haide, Summer, începe să mai și gândești, acum...”

– De ce ești așa de pornit împotriva sistemului Humantec? întrebă ea, după care își ținu respirația.

Ryan se încruntă.

– Iar ne-ntoarcem la Humantec?

Summer dădu din cap, tot fără să respire.

– Humantec Software Incorporated... pronunță el rar cuvintele.

Schimbarea de ton, felul cum scrâșnise printre dinți denuțmirea firmei, o făcură pe Summer să regrete imediat subiectul pe care-l alesese.

– Humantec nu are ce să caute în Sandy Flats, declară scurt Ryan.

– Dar suntem aici și n-ai ce face, ripostă ea.

– Ba cred că am ce face. Și voi încerca. Summer, caută să vezi imaginea de ansamblu. Dacă ai înțelege, ai...

– Ba n-aș. Nu e pentru prima oară când Humantec întâmpină rezistență. Dar am dovedit că suntem cei mai buni oriunde am intervenit. Pot să-ți arăt...

– Nu mă interesează alte clinici, o întrerupse Ryan cu un calm tăios. Mă interesează Sandy Flats, unde avem nevoie de multe altele, nu de sisteme de computer.

– Sunt sigură că așa e, răspunse ea încet. Dar Humantec nu vă deranjează cu nimic.

– Nu ne deranjează pe dracu'!

– Știu din experiență că toate proiectele care merită sunt finanțate, mai devreme sau mai târziu. Acum a sosit momentul pentru Humantec. Sunt sigură că după un timp...

– Summer, nu va trece nici „un timp“.

– Așteaptă, Ryan. Dacă m-ai adus aici ca să mă convingi să nu-mi fac datoria, ți-ai pierdut vremea de pomană, se grăbi ea să-l avertizeze. Dacă-ți închipui că un sărut contează cu ceva, te înșeli amarnic, Ryan Jericho.

Strânse din dinți, stăpânindu-și un suspin. Avea și ea mândria ei.

– N-ai acceptat să vii aici numai ca să mă convingi că Humantec nu e personajul negativ din piesă? Întrebă el cu blândețe, ridicând pagaia din apă și rezemându-și-o pe genunchi.

– Deci, sunt vinovată că doresc să mă sprijini, răspunse Summer cu toată nonșalanța de care era în stare. Mi se pare că amândoi am venit aici cu aceleași intenții.

– Poate că da... își lăsă Ryan capul pe spate, privind-o lung. Dar eu mai voiam și să aflu cu ce fel de femeie am de-a face.

Declarația lui era deconcertant de provocatoare.

Summer rămase nemișcată, în timp ce din trup i se scurgea toată căldura, lăsând-o rece ca gheața. Trebuia să înfrunte acea stare de confuzie ciudată.

– Ascultă, Ryan, sunt reprezentanta Humantec și...

Peste chipul lui trecu o umbră fugară.

– Cred că sub armura ta se ascund mult mai multe, o întrerupse el.

- Poftim?
- E dură, dar nu impenetrabilă.

Lui Summer i se puse un nod îngât. Făcu un efort să vorbească mai departe:

- Sistemul de calculatoare Humantec este...
- Avem timp destul ca să discutăm despre sistemul tău, spuse Ryan, aplecându-se spre ea. De-acum încolo, aş dori să facem distincţie între Summer Keeton şi Humantec Software...

Summer încercă să nu se uite la părul negru şi aspru de pe pieptul lui, concentrându-se asupra poalelor cămăşii, din care-şi storcea apa.

- Dar tu poţi face distincţie între Ryan Jericho şi clinica Sandy Flats? i-o întoarce ea.

Ryan tăcu câteva momente, înainte de a răspunde.

- Când ţin la oameni, la clienţii mei sau la oricine altcineva, mă implic, spuse el, pe un ciudat ton de capitulare. Recunosc că linia de demarcaţie nu e întotdeauna clară. Dar eu muncesc cu oamenii, nu cu nişte aparate, lucrez cu fiinţe omenesti vii, care respiră şi simt, care pot să râdă şi să se dezvolte, sau să cadă şi să se rănească.

Pe Summer o cuprinse o stranie nelinişte. Simţea că Ryan îi făcuse o confesiune de care nu era prea mulţumit. Îl privi cu atenţie, întrebându-se ce anume îi cauzase acea crispă neaşteptată a maxilarelor. Dar Ryan se închisese în sine, cu o expresie de nepătruns, iar Summer înţelese că chipul lui ars de soare n-avea să-i mai dezvăluie nimic.

Nedorind să insiste, se rezemă de spătar şi închise ochii, ascultând plescăitul regulat şi liniştitor al pagaiei, în timp ce hainele umede i se uscau încet.

* * *

Debarcară pe pontonul de la „Prescott's Landing“, unde Ryan ceru doi hot-dogs.

– Cât îți datorăm? îl întrebă el pe Jimmy, după ce Summer se retrase până la toaletă.

Jimmy Prescott era proprietarul firmei Prescott's Mercantile, cel mai bun magazin de momeli, articole de pescuit și altele, de pe tot malul râului, după câte se spunea.

– E din partea casei, răspunse Jimmy cu un gest nepăsător. Ai făcut pentru mine destule pentru care nu voi putea să mă achit niciodată.

– Las-o moartă. Zi cât îți datorez.

– Am zis că fac eu cinste, insistă ferm Jimmy, punându-i o mână pe umăr. Oricum voiam să trec pe la tine. Îmi fac griji din cauza lui Phoebe. De când a murit maică-sa, cum să zic... îi e cam greu și... în ultima vreme a cam luat-o razna.

– Adică? întrebă Ryan, studiindu-i chipul îngrijorat.

Cu aproape patru luni în urmă, soția lui Jimmy, Margaret, murise într-un accident de mașină. Ryan știa că Jimmy suporta greu. Îl văzuse prea des bând în oraș, ca să creadă că acasă totul revenise la normal.

– Nu pot să stau cu ochii pe Phoebe tot timpul, spuse Jimmy. Și nu știu ce să fac. Tot vin fel de fel de tipi mai trecuți, din Odell... și n-are decât șaispe ani. Ția nu-s buni de nimic, mai mult ca sigur. Mai ales unu'... Speedy-i zice. Dacă numele ăsta nu miroase a belele, să nu-mi zici mie Jimmy Prescott.

Bătu cu degetele în tejghea.

– Tre' să faci tu ceva cu ea, spuse el, cu un glas șovăitor. Eu nu pot...

– Am să trec mâine pe la tine, îi promise Ryan, știind cât îl costase pe Jimmy să-i ceară ajutorul.

La auzul unei uși scârțâind, Jimmy se grăbi să treacă după teighea, în timp ce Summer închidea ușa în urma ei.

– Doriți și chili pe hot-dog, duduie? întrebă Jimmy, cu glasul dintr-o dată mai înveselit.

– Da, vă rog, răspunse ea. Miroase delicios.

– Se-adună lumea de pe-o rază de nu știu câte mile, pentru ardeii mei! declară el mândru, vârând o lingură în ulciorul nelipsit niciodată de pe teighea.

– Atunci va trebui să ne comparăm rețetele, domnule Prescott, îi zâmbi cald Summer. Eu am una, de se topecs lingurile. Mmmm, grozav, murmură ea, gustând. Ce-ați pus?

Ryan o privi în timp ce asculta atentă rețeta lui Jimmy. Își dădu seama că îl studia și se întrebă dacă nu cumva îi auzise pledoaria dinainte. În orice caz, nu dădea nici un semn. Cu atât mai bine. Lui Jimmy nu-i fusese deloc ușor, și s-ar fi simțit jenat dacă afla că necazurile lui ajunseseră la cunoștința străinilor.

– Crezi că putem ajunge înapoi la Alford până apune soarele? întrebă el, când Jimmy și Summer trecură de la discuția despre meritele hamburgerilor pe lângă ale fripturilor la un studiu comparat între ketchup și sos barbecue.

– A fost o adevărată plăcere, spuse Jimmy, deschizându-le ușa cu plasă. Să mai vii, Jericho, și s-o aduci și pe domnișoara.

Le făcu cu ochiul, zâmbind. Ryan se bucură să vadă că-și mai revenise, în mare parte grație lui Summer.

Mâncară pe ponton, aruncând firimituri rațelor care se repezeau să le înfulece.

– Deci, îți place să gătești, comentă Ryan, printre măcăelile rațelor lacome.

– A, da. Dar n-o fac prea des. Mai mult colecționez rețete. Am o bază de date plină. Am scris chiar și un program, care le categorisește după...

Ryan constată că se pierdea în privirea languroasă a ochilor ei verzi. Dacă avea cât de cât minte, păstra distanța. Se aplecă spre ea.

– S-a făcut târziu... spuse Summer, ca trezindu-se dintr-un vis. Poate-ar fi mai bine să pornim înapoi.

Ryan clipi din ochi.

– N-o să dureze mult. Ne va purta curentul.

– Ai ceva împotriva să vâslesc eu? întrebă Summer, cu vocea cam tulburată.

– Ești sigură că te descurci? Sunt multe vârtejuri și...

– În ciuda recenteii experiențe contrare, mă descurc cu o canoe, cinstit, spuse ea, zâmbind spășit.

Când o ajută să se imbarce, Ryan stăruie cu mâinile pe trupul ei mai mult decât era necesar. Abia reușea să se abțină, dar descifrase destul de bine semnalele ca să știe că, dacă voia să aibă vreo șansă cu ea, trebuia s-o ia încet, dându-i impresia că ei îi aparțineau toate inițiativele.

– Locul ăsta mi se pare familiar, spuse Summer, în timp ce se așeza la pupa. Și știu că n-am mai fost niciodată aici...

Ryan își propti picioarele pe bord.

– Fiica lui Jimmy, Phoebe, a pictat o acuarelă, din capătul ăsta al debarcaderului. Poate ai văzut-o în cabinetul meu.

– Aha, deci de-acolo îmi amintesc. A prins bine atmosfera.

– Da, Phoebe e o fată plină de calitate.

Până nu se-alege praful de toate, adăugă el în gând.

– Are destul talent ca să urmeze o carieră artistică.

– Într-adevăr.

Ryan își întinse picioarele, rezemându-și capul pe mâinile împreunate.

– Ce plăcut e să vâslească altcineva un timp...

– Oricând, răspunse Summer cu bunăvoință.

Mijind ochii în soare, Ryan îi contemplă contururile arcuite, cu un sentiment de mulțumire. Era o senzație pe care de multă vreme nu avusese plăcerea s-o mai încerce.

* * *

Când ajunseră la „Alford Place“, Marcus îi aștepta pe ponton.

– Am primit un telefon pentru domnișoara Keeton, acu' vreo oră, spuse el, în timp ce stabilizea canoa cu o mână, ajutând-o pe Phoebe cu cealaltă. Părea important. Un domn, Maxwell Pelion, de la Atlanta. Vrea să-l sunați imediat. N-am știut când să-i spun că vă întoarceți... încheie el, cu un zâmbet ștrengăresc în direcția lui Ryan.

– Nici nu avusesem intenția să lipsesc atât de mult, răspunse Summer. Probabil m-a căutat la clinică. La ce oră a sunat?

Marcus ridică din umeri.

– Mai adineaori...

Ryan strânse din dinți. Când era menționat numele lui Maxwell Pelion, Summer suferea o transformare vizibilă – și îl pune pe gânduri...

– Șeful tău te controlează tot timpul? întrebă, studiindu-i ochii în așteptarea unei reacții.

Umbra fugară care-i străbătu fu inconfundabilă.

– Nu e șeful meu, spuse ea. Suntem parteneri – cu drepturi egale.

În ochi începuseră să i se întrezărească semnale de pericol. Ryan nu le luă în seamă.

– Înțeleg... Maxwell e cel care te ține din scurt cu programul ăla strict?

– Nu. Max habar n-are să programeze o instalare de sistem, replică Summer, ridicându-și și mai sus bărbia. De partea asta mă ocup numai eu.

– Și cât de îndeaproape conlucrați la proiectele astea, tu și Max?

– Destul de strâns. Suntem parteneri de afaceri, ți-am mai spus.

Și, netezindu-și părul, Summer își mută privirea.

Gestul ei îi dădu lui Ryan impresia neplăcută că tocmai îi trântise o ușă în față. Foarte bine, nu trebuia decât să ciocănească mai departe.

– Și Maxwell ăsta încearcă vreodată să...?

– E cazul să-i telefonez.

– Da? Ca să-i dai raportul ce-ai făcut toată după-amiaza? Încercă el s-o provoace. Vrei, eventual, să-l asiguri că ai fost cu un client?

– Nu va fi necesar.

– Dar, dacă-ți ține evidența, vreau să știe că...

– Nu-mi ține nici o evidență! se enervă Summer. S-ar putea chiar să nu-l sun imediat.

– Cum vrei, oftă Ryan, care nici nu se gândise ce efect putea să aibă un telefon pentru Max asupra tacticilor lui de temporizare.

– Aș vrea să...

Summer își mușcă buza, apoi trase adânc aer în piept.

– M-am simțit foarte bine azi, Ryan, spuse ea, pe un ton controlat. Ți mulțumesc.

– Vrei să mergem și mâine?

– Nu. Adică, voi avea de lucru la clinică...

– Mă bucur că ai venit cu mine azi, spuse el, luând-o de mână, când Summer se întoarce să plece.

Ea dădu din cap, iar Ryan îi atinse scurt obrazul cu buzele și-i dădu drumul, pentru a nu-i lăsa posibilitatea de a-și smulge singură mâna.

O privi în tăcere cum se îndepărta pe cărare, ca un iepuraș înspăimântat.

– Ce, de ce te hlizești? îl întrebă el pe Marcus care stătea pe vine, ținând canoea lângă ponton.

– Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori te-am văzut zâmbind anu' ăsta, răspunse Marcus. Și jumate din ocazii au fost numai azi.

Ryan oftă, așezându-se lângă prietenul lui.

– Chiar în halul ăsta am ajuns?

– Pe-aproape. Nu că te condamn, când situația e așa cum e. Se pare că domnișoara Keeton o să-ți prindă bine.

– Nu știu, Marcus... răspunse Ryan, inspirând adânc. Un lucru e sigur: eu numai bine n-am să-i prind ei.

Capitolul 5

Summer se șterse la ochi, privind displayul computerului. E încă devreme, își spuse ea, cu puțin noroc s-ar putea să termine până la miezul nopții.

Imaginea de pe ecran se pierdu într-o ceață verzuie.

În regulă, era necesar mai mult decât puțin noroc.

Zilele lungi de muncă la o nouă instalare nu erau neobișnuite, dar lipsa rezultatelor, da. Și totul se întâmpla numai fiindcă gândurile i se abăteau încontinuu, la fel ca niște curenți înceți și siguri, spre Ryan Jericho. Se așteptase ca o singură noapte de muncă până târziu, la clinică, s-o reînscrisă în program. Dar trecuseră două zile și părea să mai aibă nevoie de cel puțin încă două.

Îl asigurase pe Max că totul mergea perfect, și așa era – sau, în orice caz, avea să fie. Dacă planurile lui Max se realizau, după încheierea proiectului din Sandy Flats urma să pornească peste Atlantic. Ceea ce nu-i mai lăsa nici un moment de răgaz. Totuși, nu voia să-l îngrijoreze pe Max cu asta. Chiar și atât de încet cum progresa, era sigură că va termina în cele șase săptămâni stabilite.

Căscând, Summer își înfruntă oboseala care amenința s-o doboare. Închise ochii și-și rezemă fruntea de monitor, lăsându-și gândurile să plutească pe sub o boltă însoțită de frunze verzi, late...

– Asta ce mai e? Programare prin osmoză?

– Hmmm? murmură Summer, ridicând o privire buimacă.

Ryan stătea în ușa micului cabinet improvizat, cu degetele agățate în găicile blugilor. O privea cu acel zâmbet strâmb care-i provoca un gol în stomac.

– Aă... îmi... îmi odihneam ochii, se bâlbâi ea, rezemându-se de spătar.

– Cât mai durează? întrebă el pe un ton blând-acuzator.

– Ce anume? A, asta...

Summer potrivi la loc displayul care se înclinase sub greutatea capului ei.

– Câteva ore încă, cel puțin. Trebuie să termin de configurat...

– Nu încetinești deloc, așa-i?

– Am multe de făcut.

Numai de-o asemenea diversiune nu avea nevoie. Când privea în ochii lui Ryan, toată lumea ei încetinea, părea să existe timp pentru toate.

– Îți pot face o demonstrație, dacă vrei, spuse ea.

– Acum n-am timp, tocmai mă duceam la o întâlnire.

– Aha... murmură Summer, cu un surprinzător junghi de dezamăgire. Atunci, poate altă dată. Mi-ai promis să asisti la o demonstrație, mai ții minte?

Zâmbind alene, Ryan se rezemă de computer, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate.

– Da, îmi aduc aminte. Nu cumva eram năucit de-o lovitură?
Pe Summer începură s-o străbată furnicături calde. Își trase scaunul mai în spate.

– Probabil că la întoarcere ai să mă mai găsești aici, spuse ea, fără să se poată stăpâni.

– S-ar putea să dureze...

– Sunt sigură că voi fi tot aici.

– Summer, ești o adevărată maniacă a muncii, declară Ryan clătinând din cap. Știi, avem tratamente pentru pacienții cu asemenea probleme.

– Ca de pildă?

– Se numesc vacanțe, răspunse el, făcându-i cu ochiul.

– Ce-am mai râs.

O licărire cristalină în ochii lui albaștri îi făcu stomacul să se contracte.

– Am să mă-ntorc la nouă, pentru demonstrația aia.

– Pregătește-te să fii impresionat! mai strigă Summer în urma lui.

Imediat, își dori să nu se fi arătat atât de nerăbdătoare.

* * *

La ora zece fără un sfert, Summer bătea cu degetele, nervoasă, în cofrajul computerului. Își tot aranja și rearanja manualele, căuta printre dischete, încerca să se hotărască dacă să mai încerce sau nu încă o configurare. Ultima fusese dezastruoasă. Nu, îi era imposibil să lucreze când mintea i-o lua razna într-un asemenea hal.

Exasperată, își netezi fusta gri boțită, se bătu cu degetele peste coc și ieși din birou. Doar nu era să-și lase o noapte de muncă ruinată de doctorul Ryan Jericho! Dacă avea de gând să nu se mai întoarcă, trebuia să afle. Atunci, și-l alunga din gânduri și se putea apuca din nou de treabă.

Auzi o rumoare de voci. O femeie...? Da. Și destul de neli-niștită, judecând după tonul încordat, deși era prea departe ca să i se distingă cuvintele.

Când văzu o dâră de lumină ieșind prin ușa deschisă de la capătul coridorului, Summer porni încet într-acolo. Auzi un al glas, la fel de deznădăjduit. Un glas de bărbat tânăr. Incertitudinea o făcu să încremenească.

În sfârșit, desluși un glas mai gros, liniștitor, inconfundabil – al lui Ryan. Ascultă, nevrând să se miște pentru a nu tulbura schimbul de replici.

– Phoebe, nu tatăl tău îți controlează acțiunile, tu ți le controlezi, spunea pe un ton firesc Ryan.

– Știu... Numai că... nu mai... nu mai pot să stau acolo în casă. E oribil, ți-pă tot timpul și...

Se auzi un suspin.

– Și pe-ai mei îi interesează numai regulile, adăugă altcineva. Dacă le încalc de câteva ori, se poartă de parcă m-ar urî de moarte.

Alte glasuri murmurară a confirmare.

– E greu când cei dragi nu pot face față situațiilor în care ai intrat.

Un nou val de încuviințări.

– Dar decizia îți aparține ție, continuă Ryan, în stilul lui direct. Poți să fugi, sau poți să găsești căi de a înfrunta realitatea.

– Mda, dar...

Summer se rezemă de perete, știind că n-ar fi trebuit să asculte, dar captivată de răspunsurile înțelepte ale lui Ryan. Știa cum să sprijine și, în același timp, să și stimuleze.

Încercă să se retragă în umbră, când din cabinet ieși o fată cu părul blond pal. O privi pe Summer surprinsă, cu ochii ei căprui și triști.

– Scuze, spuse Summer, ieșind la lumină. Îl... așteptam pe domnul doctor Jericho.

– Summer? întrebă glasul lui Ryan.

– Mă întrebam unde ești și...

– Cine e? întrebă fata pe un ton acuzator, arătând spre Summer.

– Summer Keeton, expertă în computere și campioană la canoe, răspuse Ryan cu un zâmbet larg. Summer, ea e prietena mea Phoebe Prescott.

O trase pe fată de păr în joacă, iar aceasta îi adresă un zâmbet scurt, care pieri aproape în aceeași clipă.

– Bună, salută ea, privind-o pe Summer cu suspiciune vizibilă.

– Bună, Phoebe, răspuse Summer, cât putea de încurajator.

Deci, aceea era fiica lui Jimmy. Avusese grijă să nu-i dezvăluie lui Ryan ceea ce auzise. Biata fată, știa ce însemna să rămână fără mamă. Nimeni nu te poate iubi la fel, atât de altruist, de total...

– Îmi pare bine de cunoștință.

– Trebuie să plec, spuse repezit Phoebe.

Ryan o strânse ușor de umăr.

– Ne vedem data viitoare.

– Bine, răspuse fata dând din cap.

Summer recunoscu tonul pe care îi vorbise Ryan: blând, dar nemărginit de convingător.

– Îmi pare rău, n-am vrut să vă întrerup, spuse ea, în timp ce ultimii adolescenți din micul grup plecau. Mă temeam să nu fi uitat de demonstrație.

– Ședința s-a prelungit. Ar fi trebuit să te previn că uneori se întâmplă așa, răspuse Ryan, ridicând din umeri cu un gest de scuză.

– Nici o problemă, replică veselă Summer, hotărâtă să nu-și arate dezamăgirea.

Ryan își rezemă mâna de perete, lângă capul ei.

– Cât va dura demonstrația asta a ta? o întrebă, cu fața aproape de a ei – mult prea aproape...

Summer trase adânc aer în piept.

– Aș vrea să-ți arăt tot pachetul. N-ar dura decât o oră, sau cam atâta...

– Așa de mult?

– Altfel nu merită.

Vârfurile degetelor lui îi atinseră în treacăt obrazul. Summer își trase din nou respirația.

– De obicei, mai întâi parcurg programul software de automatizare birotică, spuse ea, dar partea cea mai interesantă e modulul bazei de date. E în întregime al meu. Poate reușim să...

– ...Să amânăm, completă Ryan în locul ei. Se pare că ai nevoie de o pauză.

Summer întoarse capul.

- Sigur. E târziu.
Abia reușea să-și ascundă tremurul din voce.
- Uit că majoritatea oamenilor nu muncesc la fel de mult ca mine, spuse ea, retrăgându-se, doar atâta cât să-și poată controla bătăile inimii.
- A, și eu pot să rezist enorm, când e nevoie, zâmbi Ryan.
Ai mâncat de cină?
- Ăă... da.
Ryan își dădu ochii peste cap.
- Lasă-mă să ghicesc. Un pachet de crochete de la automatul de pe hol.
- De fapt, erau pufuleți cu brânză.
- Asta nu-i mâncare. Eu mor de foame și știu un local perfect, pe malul râului. Vino cu mine.
- Zău că nu pot. Am de...
- Ai de lucru, știu. Ce zici de-un compromis? În timp ce mâncăm, îmi ții aceeași prelegere ca și cum aș asista la demonstrație.
- Dar nu e totuna cu...
- Haide. Ai nevoie de o pauză, și de o masă civilizată. Așa, le câștigi pe amândouă și vom vorbi și despre sistem.
- Îi luă mâinile, strângându-le cu putere.
- Singurul răspuns logic este da.
Summer îi simți căldura degetelor răspândindu-i-se în sus prin brațe.
- Ei, cred că...
- Mintea i se golea cu repeziciune de orice gânduri.
- Crezi că ce? șopti Ryan, trăgând-o spre el încet, irezistibil.
- Cred că azi aș putea întrerupe mai devreme. Vreau să zic, numai dacă discutăm despre Humantec.

– Cred că se poate rezolva, murmură el, coborându-și buzele spre ale ei.

Căldura sărutului îi tulbură mințile total. Un mic foc se aprinse în mijlocul făpturii ei și începu să se întetească, răspândindu-și flămând flăcările prin tot trupul. Summer se smulse, prea stupefiată ca să se mai mire de intensitatea neașteptată a senzației.

– Un... unde mergem? se bâlbâi ea.

Ryan chicoti gros, din adâncul pieptului.

– Nu sunt tocmai sigur, Summer. Încotro ne îndreptăm?

– La cină, vreau să spun, preciză ea cu voce tremurătoare, făcând un pas înapoi.

Luând-o de mână, Ryan îi opri retragerea.

– A, da, la cină... Într-un loc plăcut și izolat, pe malul râului.

– La Prescott?

– Nu, localul pe care-l am eu în minte e mai retras.

Zâmbetul lui cald îi încetini tremurul.

– Deși sunt sigur că Jimmy te-ar primi bucuros la masă oricând.

* * *

Summer își legăna picioarele prin apa răcoroasă.

– E încântător, spuse ea, cu mâinile rezemate pe platforma de lemn, privind în sus spre casa construită pe piloți, ca o pasăre gata să sară din apă. E locul ideal, continuă, visătoare. Singur ai clădit vilișoara asta?

– Vilișoară? Mătușa Carrie o numește șandrama.

Summer chicoti.

– Nu i-ar strica să fie aranjată puțin, comentă ea, privind în susul scării care urca de pe terasă spre o verandă parțial terminată, dar numai șandrama nu se poate numi.

– „Alford Place“ e doar la câteva mile în amonte de-aici, spuse Ryan. Într-o zi, vom face drumul cu canoa.

– Data viitoare, cu două pagaie, sper.

Nu, n-avea să fie nici o dată viitoare. Nu-și mai putea permite să piardă nici o zi.

Ryan înclină capul într-o parte.

– Prima noastră excursie n-a fost chiar atât de rea, nu crezi?

– A... da, nu, cred că n-a fost...

Summer înghiți un nod.

– Dar cred că trebuie să fiu bine înarmată, când sunt prin preajma ta.

– Înțeleg, replică el răutăcios. Bine înarmată tot timpul.

– Desigur, încercă Summer să-l privească sever, numai pentru ca toată asprimea să-i dispară sub privirea lui amuzată.

Ca să-și alunge sentimentul de amețeală care-o răscolea pe dinăuntru, luă încă o felie de pizza.

– O vrei tu pe ultima...?

Un urlet jalnic răsună peste bălți, întrerupând-o. Creștea constant, spre a se sfârși într-o serie de lătrături ascuțite, care-i trimiteau fiori reci pe șira spinării.

Lăsa felia de pizza să cadă la loc în cutie.

– Țsta ce-i? întrebă ea, apropiindu-se de Ryan, care nu se lăsa mult rugat ca s-o cuprindă protector cu brațele.

– Monstrul Bălților, răspuse el solemn.

– A, sigur că da...

Summer își permise să râdă, dar numai fiindcă se simțea atât de ocrotită. Sinistrul sunet răsună din nou, mai aproape de astă dată, făcând-o să se înfioare.

După câteva momente, Ryan șuieră scurt, iar urletul se opri imediat.

– Ascultător monstru, comentă Summer, desprinzându-se din îmbrățișare înainte ca senzațiile care-i furnicau prin tot trupul să scape de sub control.

– Monstrul Bălților e un câine, spuse Ryan. Într-o zi, a venit din mlaștină și s-a pripășit la mine. Crede că am nevoie de companie, se pare.

– De ce nu iese la vedere?

– Fiindcă ești tu aici. Nu prea are încredere în oameni. Dar când i-o câștigă, e pentru totdeauna.

O privi lung, neliniștitorii lui ochi albaștri silind-o să întoarcă în altă parte capul.

Ducând degetele la buze, Summer fluieră, uimită că din gura ei atât de uscată mai puteau ieși sunete.

Îi răspuse un scheunat întrebător.

– Aici, băiete, haide, adăugă încet Ryan.

Un metis enorm, cafeniu cu negru, apăru dintre tufișuri, pe marginea apei.

– Acum îmi dau seama de ce l-ai numit Monstrul Bălților, constată Summer, în timp ce animalul lățos o privea cu curiozitate. Hei, Monstrule! Cuminte, cuțu! Vrei puțină pizza? Îl întrebă, arătându-i ultima felie.

– Stai, stai... o opri Ryan. Dacă n-o mai mănânci, o vreau eu.

– Așteaptă, tocmai îmi fac un prieten. Nu mă întrerupe.

Ademenind câinele cu o bucată de ardei, îl chemă spre ea, adresându-i-se pe nume, blând, încurajator.

– Nu-mi vine să cred, remarcă Ryan în timp ce câinele, apropiindu-se la trap, o adulmeca pe Summer, înainte de a-i lua bucata de ardei din mână. Știam că-l va interesa, numai la mâncare îi stă mintea. Dar s-o primească din mâna cuiva străin...

Nu peste mult, Summer îl mângâia pe Monstrul Bălților, care-și culcase capul în poala ei, cu adorație. Nu numai că mâncase pizza, dar acum stătea comod pe platformă, între ea și Ryan.

– Deci, ți-ai lărgit cercul select de prieteni, spuse Ryan, privind-și câinele. Cred că sunt gelos.

Monstrul îl privi, bătând cu coada în scânduri, dar nu schiță nici o mișcare de a se clinti din loc.

– E lună plină, continuă Ryan. O noapte ideală pentru pescuit. Putem merge cu barca, adăugă el, arătând spre o lotcă veche, dar bine întreținută, legată în capătul opus al pontonului. Curentul o lovea ușor de anvelopele legate lângă stâlpi.

Summer ezită, după care simți câinele adulmecându-i mâna, ca și cum i-ar fi cerut un răspuns pentru stăpânul lui.

– Nu era vorba să discutăm despre Humantec? întrebă ea repede, mângâind urechile clăpăuge ale Monstrului.

– A, da, Humantec...

Unghiurile feței lui Ryan se înăspriă.

– Mi-ai promis că mă ascuți. Doar de-asta am acceptat să vin aici.

– Chiar?

– Chiar.

Summer își dresе vocea.

– De ce ești atât de înverșunat împotriva computerelor noastre? îl întrebă.

– Nu sunt înverșunat deloc. E numai o problemă de priorități.

Frecându-și bărbia, Ryan își înclină capul într-o parte, cu ochii devenindu-i mai strălucitori.

– Haide, să mergem la o plimbare.

O luă de mâini și o ridică, înainte ca Summer să poată protesta. Monstrul se întinse, cam nemulțumit că fusese deranjat. Gemând sonor, se îndepărtă.

Cărarea nisipoasă de lângă râu era scăldată în lumina aurie a lunii, fiind ușor de urmat.

– Astă-seară ai cunoscut-o pe Phoebe Prescott, spuse Ryan.

– Avea niște ochi atât de triști... își aminti Summer, întrebându-se cum putea fi Jimmy atât de sigur că Ryan avea s-o ajute. Îl privi pe omul de lângă ea. Ce anume era necesar, pentru a inspira o asemenea încredere?

– Phoebe a trecut printr-o perioadă grea – la fel ca și ceilalți tineri... spuse Ryan, urmărind cu privirea râul. Nu sunt niște adolescenți nemulțumiți ca toți ceilalți. Au trecut de limita aia cu mult timp înainte de a fi ajuns la mine.

Luând o pietricică, o aruncă spre un chiparos care creștea din apă, la câțiva metri distanță, lovindu-l în plin. Ecoul răsună în jurul lor.

– Unii dintre copiii care ajung la clinica noastră s-au înstrăinat de toți cei ce le-au fost apropiați. Sistemele lor de sprijin sunt subrezite complet, iar nouă ne revine datoria de a le reface.

O privi, cu chipul mohorât.

– Și mai sunt cei ca Phoebe, ale căror familii pur și simplu s-au destrămat...

– Știu, Ryan...

– Chiar și acolo unde există multă iubire, emoțiile volatile au nevoie de timp și spațiu, ca să se difuzeze...

Făcu o pauză.

– Clinica urma să deschidă o casă de reabilitare, continuă el peste câteva momente. Dar asta a fost înainte ca Humantec să-și lanseze ofensiva asupra Sandy Flats.

Strângând din dinți, continuă:

– Iar acum, avem o mulțime de computere noi și nici un adăpost pentru copii.

Summer își linse buzele uscate. De sute de ori luase apărarea sistemelor Humantec, dar în seara asta i se părea mai greu ca oricând.

– Dar, Ryan, Humantec vrea să ajute oamenii, la fel ca tine. Te asigur, creșterea productivității va da clinicii posibilitatea de a economisi destui bani pentru ca, în timp...

Chiar și în lumina slabă a lunii, îl văzu pe Ryan încruntându-se. Șovăi, după care se avântă mai departe, dorind cu disperare să-l convingă că firma Humantec nu era răspunzătoare de problema lui.

Cită statisticile obișnuite, dar acestea i se păreau până și ei reci și nesimțitoare. Nu erau decât niște numere moarte, în comparație cu necesitățile copiilor despre care îi vorbise el.

Ryan o atinse ușor pe umăr.

– Cine vorbește aici? întrebă el, cu mâna coborându-i încet pe braț.

– Eu, Summer, răspunse ea nedumerită.
– Summer, experta în computere de la Humantec, sau Summer, femeia care, un moment, s-a interesat de ceea ce poate face Humantec pentru a ajuta unii tineri nefericiți ca Phoebe?

– Ryan, Humantec n-a hotărât să-ți ia banii. Mă aflu aici doar ca să instalez un sistem. E o problemă de afaceri.

– Afaceri. Asta explică totul, murmură Ryan, clătinând din cap.

Deși noaptea era caldă, Summer simți un fior.

– În statul ăsta există și alte locuri unde-ți poți trimite clienții, nu numai casa ta de reabilitare, insistă ea.

Ryan se rezemă de ramura joasă a unui stejar bătrân, începând să se joace cu o bucată de mușchi spaniol.

– Mi-e destul de greu să conving un tată să-și lase copilul să plece de acasă, spuse el. Câteva sute de mile în plus înseamnă enorm.

– Îmi pare rău că n-ai primit finanțele necesare...

Își înfruntă pornirea se a se scuza și mai mult. Concepușe un sistem bun, destinat să ajute oameni. Nu răspundea de felul cum îi era finanțat proiectul.

– În toți anii de comercializare a acestui sistem, n-am avut decât rezultate pozitive, reluă ea, simțind cum cuvintele îi pluteau pe lângă el ca frunzele veștede într-o zi de toamnă.

Ryan o studie cu o intensitate pătrunzătoare.

– Sandy Flats nu-și poate permite să investească în tehnologie, în defavoarea oamenilor, spuse el, după o lungă pauză. Summer, trebuie să știi ceva: voi face tot ce-mi stă în putere ca să stopez proiectul ăsta.

– Dar, Ryan, nu-l poți opri.

Era foarte greu să anuleze un acord cu Humantec, iar Ryan nu avea nici o șansă în fața lui Max Pelion

– Avem un contract cu clinica, urmă ea cu fermitate. Și să știi că nu-i chiar atât de rău pe cât crezi. Am mai lucrat și cu alte clinici la fel ca asta. Humantec se află aici ca să vă ajute.

Ryan rămase tăcut, cu maxilarele strânse și ochii reci ca gheața, dar pătrunși de o tristețe pe care Summer n-o mai văzuse. Regret, oare...? Își mută privirea, înainte de a începe să-și pună întrebări.

– Nu te poți aștepta să bat în retragere, spuse ea, privind cum se oglindea luna în apă.

– În retragere? Nu, Summer, nu mă aștept la așa ceva. Nu de la tine.

Îl auzi apropiindu-se.

– Atunci, la ce te aștepți?

– Voiam să înțelegi, spuse el încet.

– Înțeleg.

– Chiar înțelegi? Cu Humantec mă lupt, nu cu tine.

Când mâna lui îi atinse brațul, Summer tresări.

Făcând un efort să-și relaxeze mușchii încordați, se întoarse spre el cu cel mai calm zâmbet profesional al ei.

– Mă aflu aici în calitate de reprezentantă a firmei Humantec, spuse ea rezonabil. Nu e posibil să despart...

– Humantec e o firmă, dar tu nu ești.

Zâmbetul ei ezită, când Ryan îi puse mâinile pe umeri și începu să-i maseze.

– Summer, draga mea, nu vreau să mă lupt cu tine, șopti el, trăgând-o mai aproape. Mă doare-n cot de Humantec, dar la tine țin enorm.

Buzele îi coborâra spre ale ei, sărate, maleabile, sâcâitoare. Summer nu mai putu face nimic altceva decât să-i permită explorarea.

Strânsă în brațele lui Ryan, își lipi buzele de ale lui. Măinile lui începură să-i descrie arcuri senzuale pe spate. Încet, îi încercuiră talia, apoi coborâră și mai mult. Tocmai când era sigură că gândurile aveau să i se risipească în frenezia care pune stăpânire pe ea, un fior de spaimă se strecură printre jindurile simțurilor. Oare la asta se referise, spunând că avea să facă tot ce putea ca s-o oprească?

– Ryan... nu... nu putem să...

Încercă să-și potolească bătăile rapide ale inimii.

– N-am să opresc proiectul, dacă asta urmărești.

Măinile lui Ryan îi încremeniră pe șolduri, în timp ce o privea ca și cum ar fi vorbit într-o limbă străină. Apoi expiră prelung, încet...

Summer făcu un pas înapoi, încercând să-și limpezească mintea.

– Sunt reprezentanta Humantec. Și-i voi apăra interesele până la capăt.

– Nu suntem în război, replică el, cu glasul senzual.

– Am să-mi fac datoria. Un contract e un contract, iar eu instalez deja sistemul. Nu vei reuși decât să ne creezi dificultăți tuturor, și nimic mai mult.

Ryan își răvăși părul cu degetele.

– Aici ai dreptate, spuse el crispat.

Capitolul 6

Summer se încruntă, privind-și imaginea reflectată în oglinda dormitorului. Lumina dimineții îi dezvăluia cearcănele vinete de sub ochi, semne grăitoare ale nesomnului.

Își luă peria și începu să se pieptene. Fiecare mișcare părea să dureze o veșnicie, ca și cum ar fi visat încă. Și o ținea așa de-o săptămână – de când îl văzuse pe Ryan ultima oară.

Mâna îi coborî involuntar la sold, în locul unde o atinsese. Simți că roșea, cu pielea înfierbântându-i-se. Da, trebuia să-l evite. Singura ei prioritate era Humantec. Humantec era viața ei. Viața ei solidă și previzibilă.

În ușa dormitorului se auzi un ciocănit ușor.

– Summer, ești aici? o strigă Carrie Alford, cu vocea ei ca de păsărică. Draga mea, am nevoie de ajutorul tău. E... E ceva urgent.

– Intră, o chemă Summer, aruncându-și pe masă agrafa cu care încercase să-și prindă părul.

Carrie vârî capul pe ușă, cu buza tremurându-i.

– Am promis să conduc la plajă un grup de la Sandy Flats, spuse ea. Între timp, Clubul Grădinarilor a programat o sedință și nu mai pot să mă duc. Și nu știu ce să fac. O, draga mea, te rog, promite-mi că mă ajuți! Încheie ea, cu lacrimi mărunte lucindu-i în colțurile ochilor.

– Te rog, Carrie, nu plânge...

Summer se grăbi să-i ofere un șervețel. Nu suporta lacrimile. Ale ei nu curgeau decât când tăia ceapa.

– Ce pot să fac? întrebă ea, sperând să fie o problemă mărunță, ușor de rezolvat. Nu era o zi în care să se simtă capabilă de eforturi prea mari.

– Deci, mă ajuți?

– Sigur că da. Cum?

– O, îți mulțumesc! Ești minunată! Mă duc să le spun! Și grăbește-te, draga mea, sunt aproape gata de plecare!

Și o zbughi.

– Stai...!

Bătrâna băgă din nou capul pe ușă, cu o expresie ciudat de spășită.

– Ce am de făcut? întrebă Summer.

– Te duci cu copiii la plajă, atâta. Totul e aranjat. Este un grup mixt, așa că trebuie să aibă un însoțitor și o însoțitoare, continuă ea, înfoindu-și părul. Tu vei fi însoțitoarea, și nimic mai mult.

– Dar tocmai plecam la lucru și...

– Vai de mine, sâmbătă?!?... Nu m-am așteptat să lucrezi și azi. Vai de mine și de mine...

Și din nou își ridică șervețelul la ochi.

– Ce... ce mă fac acum? Nu pot să cobor și să le spun că nu se mai duc nicăieri. Bieții copilași, au să fie distruși... se tânguie ea, cu bărbia începând să-i tremure.

– Nu plânge, te rog... insistă Summer, înghițind un nod. Am să mă duc.

– Știam eu că pot conta pe tine! suspină Carrie trăgându-și nasul, ștergându-se la ochi și, în genere, revenindu-și remarcabil de repede. Domnul să te aibă în pază, Summer dragă. Și-acum, ia zi, ai un costum de baie la tine?

– Nu, dar...

– N-are importanță, se rezolvă. Hai, grăbește-te, mai spuse ea și ieși.

Cât de dificilă putea fi o zi la plajă cu niște copii mici? Avea să se întoarcă acasă și să lucreze până mai târziu la clinică. Bănuia că urma să se descurce.

Summer luă pe ea un tricou alb și singura pereche de pantaloni scurți pe care și-o adusese. Nu avea prea multe haine sport în garderobă. Smulse un fir destrămat din marginea tăiată a foștilor blugi, încruntându-se.

– Ar trebui să porți mai des șort, observă Carrie, intrând în cameră cu o sacoșă împletită pe care o aruncă pe pat. Te fac să arăți...

– Șleampătă?

– Relaxată, mai bine zis. Ești fermecătoare.

Mulțumesc, răspunse Summer, strâmbându-se la auzul complimentului și la vederea expresiei cu care o privea Carrie, la fel de fascinată ca lui Ryan.

– Poftim, draga mea, continuă bătrâna, scoțând din sacoșă o pălărie pleoștită și un costum de baie verde ca smaraldul. Nu poți merge la plajă fără astea.

Summer luă pălăria, dar zâmbetul îi șovăi când Carrie întinse pe pat costumul sumar.

– A fost al nepotei mele, Alicia. Ia-l, te rog. Ea nu l-a purtat niciodată.

Atingând cu degetul materialul fin, Summer se convinse că nici nu se compara cu costumele întregi, negre și simple, cu care era obișnuită.

– Ești mai înaltă decât Alicia, dar și mai zveltă, urmă Carrie, studiindu-i șoldurile înguste. Hai, copilă, hai că pleacă în câteva minute. O să-ți stea minunat.

– Cred că nu prea am încotro. Ești sigură că Alicia n-o să se supere?

Carrie se opri, ducându-și degetele la buze.

– Nu văd cum ar putea. A răposat în toamna trecută.

– A...

Summer încercă să-și aducă aminte ce-i spusese Ryan. Cum putuse să-i scape?

– Îmi pare rău. Ryan a pomenit ceva despre sora lui, dar n-am...

– Nu vorbește prea mult despre asta, oftă Carrie, clătinând din cap.

Summer își dădea seama că era o amintire dureroasă și tocmai se pregătea să schimbe subiectul, când Carrie se ridică de pe pat, începând să împăturească încet costumul de baie.

– Ryan și Alicia au fost foarte apropiați, încă de când erau atâtica, spuse ea cu voce scăzută. Alicia semăna mult cu mama ei – vulnerabilă, cumva, copilul etern. Dar n-a avut niște părinți care să aibă grijă de ea, numai pe Ryan. El încerca mereu s-o apere, deși nici lui nu-i era ușor. Bieții copii!

Punând costumul la loc în sacoșă, oftă ușor, cu privirea spre grădină.

– Sora mea și soțul meu i-au dat la cele mai bune școli, le-au cumpărat tot ce-și doreau. O, aveau atât de multe, dar toate însemnau așa de puțin... Nu se aveau, cu adevărat, decât unul pe celălalt. Dragul de Ry... murmură ea cu nostalgie. Vrea să aibă grijă de toată lumea, ceea ce e mai mult decât imposibil.

Summer simți iubirea din vocea bătrânei și căută să și-l imagineze pe Ryan, în adolescență, încercând să joace rolul unui bărbat. Acum îi înțelegea mai bine asprimea. Și Ryan avusese parte de durerile lui.

– Ia uite la noi! spuse Carrie, bătând-o ușurel pe obraz, cu un zâmbet. Am turuit prea mult. Summer, iubito, ai încredere în mine, orice s-ar întâmpla, știu că ai fost îndreptată spre casa asta cu un anumit motiv.

– Ce vrei să spui? întrebă Summer, simțindu-se dintr-o dată stânjenită.

– Ei, copilă, ai să înțelegi destul de curând, șopti bătrâna, cu o certitudine aprigă lucindu-i în ochi.

Summer zâmbi, dând din cap a încuviințare, încă nedumerită de convingerea de pe fața zbârcită a lui Carrie. Ori de câte ori încerca s-o înțeleagă, parcă și-ar fi mijit ochii prin ceață.

– Sper că Marcus le are pe toate gata, mai spuse Carrie, ieșind pe ușă.

– Îți mulțumesc pentru costumul de baie.

– O nimica toată, scumpo. Mai ai nevoie și de altceva?

– Nu, răspunse Summer în timp ce-și lua agrafa, pregătindu-se pentru o nouă luptă cu părul. E totul în regulă, dar cine mai vine în excursia asta?

– Păi nu ți-am spus? E vorba de Ryan și grupul lui.

Mâna lui Summer alunecă, iar agrafa căzu cu zgomot.

– Ce bucle frumoase ai, comentă Carrie, în timp ce o lua de braț, conducând-o pe ușă. Lasă, că-ți stă foarte bine așa.

În antreu o întâmpină un grup de adolescenți gălăgioși.

– Excelent, deci vii! exclamă Ryan peste capetele tinerilor care turuiau în jurul lui. Începeam să mă întreb dacă nu va trebui să contramandez totul.

Summer dădu să se încrunte la el, dar o observă lângă ușă pe Phoebe, singura care nu participa la tot tărăboiul. Nu-l mai luă în seamă pe Ryan, pornind spre fată.

– Joel, poți să-l ajuți pe Marcus cu răcitorul ăla? strigă Ryan, făcându-i semn unui băiat care dădea cu prosopul, în joacă, spre toți cei ce se apropiau de el. Phoebe, poate iei tu coșurile alea de picnic...?

Phoebe își părăsi locul de lângă ușă, fiind înlocuită de Ryan, astfel încât Summer se abătu imediat din drum.

– Poftim, dragă, spuse Carrie, venind până lângă ea. Sunt sigură că vei avea nevoie de mai multe prosoape...

Și îi îndesă în brațe un vraf înalt de prosoape înflorate. Summer încercă să-și păstreze sacoșa împletită pe umăr, în timp ce Carrie îi trântea pe cap pălăria cu boruri pleoștite și o împingea ușor pe ușă afară, împreună cu restul grupului.

– Sper că nu te deranjează, spuse Ryan, când Summer se opri cu privirea spre autobuzul cam rablagit care-i aștepta pe alee. Îți sunt foarte recunoscător.

Proptind prosoapele cu bărbia, Summer nu reuși să răspundă decât cu:

– Hmmm...

Apoi, Ryan se întoarce spre Marcus, care supraveghea urcarea răcitorului în autobuz.

– Câte sucuri ai împachetat?

– Destule. Și multă gheață. O să fie o zi caldă, spuse Marcus.

Tinerii se urcau în autobuz, strigând și înghiontindu-se, făcând o hărmălaie cât o sută de copii, nu o duzină.

Ryan îi făcu lui Summer cu ochiul.

– Suntem gata?

– Hmmm... murmură ea din nou, începând să coboare treptele.

– Dă-mi mie chestiile-astea, așa nu vezi nimic, se oferi el, luându-i prosoapele din brațe, cu un zâmbet larg.

Summer se uită la autobuz, apoi la Ryan. Arăta extrem de atrăgător, într-o bluză polo neagră și un șort kaki.

– Îți mulțumesc că ești atât de înțelegătoare, spuse el încet.

Bătăile inimii ei se accelerară, făcând-o să scrâșnească din dinți și să-și mute intenționat privirea spre autobuz.

– E opera ta, Ryan Jericho?

– De obicei, mă pot baza pe Carrie.

Summer îi aruncă o privire scurtă.

Chipul lui radia de nevinovăție.

– Nu știu cum de a încurcat datele. Dar Clubul Grădinarilor, îți dai seama...

– Ryan, nu cred că e o idee foarte...

Ryan o atinse pe umăr, întorcând-o ușor cu fața spre el.

– Te rog. Vino cu noi o zi, mai mult nu-ți cer.

– Când m-a rugat Carrie, nu m-am așteptat la...

– Hai, femeie! Ce e rău în asta?

Privind autobuzul, Summer își potrivi pălăria, cu geanta strânsă sub braț. Ar fi trebuit să facă în acel moment calea-ntoarsă. O așteptau treburi mai importante decât să le fie guvernantă unor copii cu probleme.

Când deschise gura să vorbească, amuți. Phoebe privea atentă de pe scaunul ei, stând singură în fundul autobuzului. Summer se uită la Ryan. Citi în expresia lui că îi ghicise deja gândurile.

Îi dădu la o parte mâna de pe umărul ei.

– Cred c-am înnebunit, spuse, coborând de pe verandă.

* * *

Costumul de baie îi stătea pe trup mai strâns decât oricare altul în viața ei, făcând-o pe Summer să se simtă senzuală și cam depravată. Își trase tricoul peste el.

Phoebe, care stătea în spatele ei, în încăperea aglomerată a dușurilor, chicoti.

– N-ai curaj, comentă ea. Puteam să m-aștept.

– Curaj? Nu se pune problema curajului, Phoebe. E vorba numai de...

– De ce?

– De bună-cuviință.

– Cum spuneam – n-ai curaj.

Summer ezită, simțind provocarea din tonul fetei. În autobuz începuse să se lege între ele o prietenie fragilă. Nu voia s-o primejduiască, dând impresia că era o pudibondă. Încrederea lui Phoebe o făcuse să se simtă bine.

Când ai vreo îndoială, șarjează! Zâmbindu-i lui Phoebe, își scoase tricoul, îndesându-l în geantă înainte de a se răzgândi. Se întoarse cu fața spre Phoebe, încercând să ia o poziție cât mai sexy.

– N-am curaj, hai?

Phoebe pufni.

– Dacă eu aveam un trup ca al tău, mai mult ca sigur că mi-l arătam.

Cu un gest ceremonios, Summer își puse pălăria, apoi își agăță geanta pe umăr.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă ea, în timp ce Phoebe se chinuia să-și îndese un bloc de desen enorm sub un braț și un șevalet sub celălalt, cu un sac de prelată atârnat precar de umăr.

– Mulțumesc, răspunse fata, întinzându-i blocul. De-o vreme, n-am mai putut picta. Tata m-a pus să lucrez la magazin – ca să mă aibă sub ochi, zice.

Clătină din cap.

– Crede că mă poate ține departe de prietenul meu, făcându-mă să stau tot timpul în magazin. Nu înțelege nimic, asta e.

Își luă șevaletul și ieși cu el pe ușa strâmtă.

– Parc-ar fi tatăl meu, comentă amical Summer.

Phoebe ridică din umeri.

– Nici unul n-ar putea fi la fel de nesuferit ca tatăl. Are-o listă de reguli, de-aici și până-n Atlanta.

– La fel și al meu, chicoti Summer. Regulamentele lui veneau direct de la Infanteria Marină.

– Glumești, strâmbă din nas Phoebe.

– A făcut tot ce-a putut, după moartea mamei. Nu cred că era prea pregătit să crească o fiică.

– Și discuta orice mișcare făceai, și te acuza de lucruri pe care nici nu te gândiseși să le faci?

Summer își potrivi blocul sub braț.

– Phoebe, poate că tatăl tău are nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea că acum e singurul părinte care ți-a rămas.

– Și în timpul ăla eu ce fac?

– Eu aș ține bărbia sus, ochii-n jos și gura-nchisă.

Phoebe pufni.

– Tu m-ai întrebat, se justifică Summer. Îți spun doar ce-aș face eu.

– Ei bine, eu nu-s pușcaș marin.

– Asta văd și eu.

Îi puse o mână pe umăr.

– Știu că ți-e greu, dar mai știu și că o vei scoate la capăt.

Fata zâmbi nesigur.

– Uite, azi, cel puțin, faci un lucru care-ți place, continuă Summer, hotărâtă să-i mențină zâmbetul pe buze. Ia spune-mi, unde-i cel mai bun loc de pictat pe-aici?

– La dune.

– Cred că de-acolo se vede bine plaja.

– Da. Și se mai vede și cam tot ce se-ntâmplă în jur, adăugă sugestiv Summer.

* * *

În sinea lui, Ryan se bucura că Phoebe îi trezise lui Summer interesul. Nici să fi încercat, n-ar fi putut plănuii mai bine.

Phoebe avea nevoie de un model – o femeie inteligentă, cu voință și succes. Summer Keeton le avea pe toate. Și încă mult mai mult, își spuse el, privind-o pe Summer cum pășea prin apa mică de la mal, ținându-și pălăria cu ambele mâini. Îi făcu cu mâna, iar Summer se opri. Un moment, Ryan se temu că avea să fugă. O chemă cu un gest. N-avea de gând să se lase evitat de ea toată ziua.

Summer stătu un moment neclintită, apoi porni încet spre el. Ryan îi urmărea cu privirea toate mișcările.

În spatele lui, un val se sparse, împrôșcându-i picioarele cu spumă.

– Frumos costum, remarcă el, sperând să nu sune atât de lasciv pe cât se simțea.

Summer zâmbi, evitând să-l privească în ochi.

– L-am luat cu împrumut. Cred că nu-mi vine tocmai...

– Îți vine de minune, o întrerupse Ryan, cu un nod în gât.

– Nu... nu e exact...

– ...stilul tău, încheie el, înghițind în sec.

– Carrie a spus că-l pot purta, continuă Summer, scoțându-și pălăria pentru a-i examina fără rost borurile largi. Mi-a spus că a fost costumul surorii tale. Sper că nu te deranjează că-l port.

– Nu.

Cu un efort, Ryan își desprinsese privirea dinspre curbele prelungi a căror imagine îi făcea gâtlejul să se usuce ca iasca.

– Ryan...

Ochii lui Summer se ridicară spre ai lui, cu adâncurile lor verzi dintr-o dată tulburate.

– Nu știam că a... Îmi pare foarte rău.

Ryan îi privi fața ridicată spre el, întrebându-se dacă ar fi putut să înțeleagă.

– Mătușa Carrie ți-a spus cum s-a întâmplat? se interesă el.

– Nu mi-a spus decât că Alicia a murit.

În ochii aceia adânci se vedea acum o limpezime neașteptată, ca și cum dintr-o dată s-ar fi deschis o ușă.

– Alicia s-a sinucis, în octombrie trecut, spuse încet Ryan. Era foarte deprimată. Am găsit-o după ce-și tăiasse venele – cu o întârziere de câteva ore.

O privi cum își compunea cu grijă expresia. Compasiune, milă...? Ryan nu-și dorea nici una, nici alta. De ce simțise nevoia să-i spună? Summer nu putea să-l ajute cu nimic.

– N-am știut, spuse ea, cu o blândețe care-i făcea rău.

Nu voia ca Summer să-l compătimească, nu merita. Nu, nu se putea ca mătușa Carrie să-i fi spus toate amănuntele. Ryan știa că fusese nedemn de Alicia, se simțea vinovat ca și cum el însuși ar fi mânuit cuțitul. Strânse din dinți, încercând să alunge vechea oroare.

– Costumul îți stă foarte bine, spuse el, hotărât să schimbe subiectul.

Pe buzele lui Summer apăru un zâmbet nesigur.

– Alicia avea niște gusturi scandaloase la îmbrăcăminte, continuă el, cu veselie forțată. N-o interesa spiritul practic, dar știa cum să-și pună în valoare fizicul.

Summer se înroși la față.

– Nu te simți jenată, se grăbi el s-o liniștească. A vrut să fie un compliment.

Fu mulțumit să vadă că zâmbetul îi devenise mai sigur.

– Cred că sora ta a fost o persoană foarte interesantă.

– A, a fost, într-adevăr, râse dulce-amărui Ryan. Niciodată nu știam la ce să mă aștept din partea ei. Era când comică și plină de haz, când cât se poate de serioasă. Putea ușor să te păcălească.

Inspiră adânc, simțind cum aerul cald și cu miros de sare îi pătrundea în pieptul contractat.

– E destul de ciudat, dar unele lucruri par să se vadă mai bine de la distanță.

– Nu mi se pare deloc ciudat, răspunse Summer. Mie mi-e mult mai ușor să abordez destule lucruri de la o distanță respectabilă.

Și-și puse pălăria pe cap, trăgându-i borul astfel încât Ryan să nu-i mai vadă ochii.

– Ai încredere în mine, Summer, spuse Ryan. Nu întotdeauna poți privi viața din umbră.

– Hei, domnule doctor Jericho!

Strigătul răsunase din valuri, iar Ryan se întoarse într-acolo, pentru a vedea un băiat înalt scuturându-și apa din părul roșcovan și zburlit.

– Terminăm concursul ăsta de bodysurfing, sau vă dați bătut de pe-acuma?

Ryan îi zâmbi băiatului. Trupul costeliv al lui Joel avea o ținută mai țănoasă decât în urmă cu câteva luni, nici nu se compara cu adolescentul îmbufnat de la început. Avea să simtă lipsa unor copii ca el.

Ridică borul pălăriei lui Summer.

– Vii și tu?

– Nu știu cât ar rezista costumul ăsta în valuri, răspunse ea.

– Are șanse.
– Mă îndoiesc...
– Ce faceți, dom' doctor, strigă din nou Joel, așteptați valul perfect sau ce?

Văzând un val mare apropiindu-se, Ryan se avântă într-acolo, lovind cu putere din picioare până ajunsese chiar sub creasta înaltă. Forța valului se aduna în jur, ridicându-l, împingându-l înainte, tot mai repede. Cu capul în piept și brațele întinse, Ryan se lăsa propulsat ca o săgeată, drept spre mal.

În secunda următoare, își simți mâinile atingând ceva și, cât ai clipi, se dădu peste cap, într-o învălmășeală de brațe și picioare.

– Ce nai...?

Gâfâind sufocat, Ryan își șterse ochii de apă și zări în spuma din fața lui o lucire verde. Capul lui Summer ieși la suprafață chiar când Ryan simți ceva cedând. Tânăra țipă, apucându-se de sutienul costumului, un alt val o lovi și se scufundă din nou.

În clipa când se repezi înainte, Ryan simți că-și luxase glezna. Găsi brațul lui Summer și trase.

– Costumul meu... bâigui ea, bâjbâind cu breteaua.

Ryan se clătină înapoi, înjurând când un junghi de durere îi străbătu glezna.

– Te-ai lovit, spuse Summer sprijinindu-l.

Sutienul costumului alunecă din nou.

Ryan zâmbi.

Summer se lăsă pe vine în apă, trăgându-l și pe el în jos.

– Stai, Summer, lasă-mă să...

– Nu e nevoie...

– Trag doar breteaua mai sus...

– Ba nu tragi nimic! se grăbi ea să-l oprească. Trebuie să...
Alt val îi înecă restul cuvintelor.

– Nu putem sta aici, continuă Ryan, încercând să se ridice.
Îi simți brațul cuprinzându-l pe după mijloc.

Cu eforturi considerabile, ajunseră pe plajă, unde căzură grămadă pe nisip. Ryan închise ochii, lăsând apa să-i scalde glezna îndurerată.

– Și-acum? întrebă el, conștient de prezența trupului ei alături.

– Nu te mișca! se auzi vocea lui Summer, tăioasă ca oțelul.

– Nici n-aveam de gând, răspunse vesel Ryan, trăgându-se mai aproape.

– I-auziți, răsună de deasupra vocea lui Phoebe, nu vi se pare că-i cam multă lume prin jur pentru chestii din-astea?

– Phoebe, răspunse Summer pe cel mai firesc ton, domnul doctor Jericho și-a scrântit glezna, iar mie mi s-a rupt costumul de baie. Poți să ne aduci niște prosoape?

– A, sigur, răspunse Phoebe.

Ryan deschise un ochi și o văzu cum se îndepărta pe nisipul bătorit.

– Te simți bine, Ryan? îl întrebă Summer, cu respirația adiind caldă peste pielea lui.

– Pe moment...

Sapura senzația apropierii ei, știind că acum n-avea să se mai îndepărteze. Spera sincer ca Phoebe să întârzie cât mai mult cu prosopul.

– Scuză-mă că te-ntreb, dar cred că merit o explicație...

– Ce explicație?

Văzând-o cum clipea din ochi, nedumerită, Ryan zâmbi.

– Tu ai ceva cu mine? Mai întâi șutul în nas...

– În bărbie.

– Pe urmă canoea...

– Atunci tu ai început.

– Și-acum... hmmm... tentativă de înec? Așa obișnuiești să-ți elimini opoziția?

– Uți ceva, Ryan.

Fața ei era aproape de a lui, iar în ochi i se citea un amuzament blând.

– N-aș crede.

– Tu ai început totul.

– N-am...

– Tu m-ai atacat primul, amintește-ți.

– Când?

– Atunci, în prima zi, când ai alunecat pe hol și ai dat peste mine.

Ryan dădu încet din cap, privindu-i licărirea din ochi.

– Am crezut că erai un nebun, continuă Summer.

– Da, știu...

– Sper că nu ți-ai rupt piciorul.

– Ar merita prețul, murmură Ryan.

Când se întoarse, Phoebe îi privi cu scepticism pe amândoi.

– Impresionant, Summer, comentă ea, zâmbind la vederea eforturilor de a redeveni serioși pe care le făceau. Îi aruncă lui Summer prosopul.

– Ce anume? Întrebă aceasta, grăbindu-se să se acopere.

– Îmi place cum rezolvi situațiile. Ai inițiativă.

Summer clătină din cap.

– Uneori, totul se întâmplă de la sine. Mai ales când un costum de baie decoltat nu-ți mai lasă nici o altă cale.

Cele două tinere schimbă o privire complice.

Alături, Ryan se ridică încet în capul oaselor.

– Poți umbla? îl întreabă Summer.

Atingându-și glezna umflată, Ryan simți un junghi de durere străpungându-i piciorul. Gemând, și-l relaxă la loc.

– Merg să-i chem pe băieți, spuse Phoebe. Te pot duce până la autobuz.

Și se îndepărtă prin apă, strigând.

Summer se așază din nou lângă Ryan, dar nu la fel de aproape. Cerul se acoperea cu nori de furtună.

– Te doare rău? întreabă ea, palpându-i ușor piciorul învinețit.

Ryan clătină din cap. O simțea mirosind a sare și a mare, și a căldură a soarelui.

– Îmi placî când ești așa, șopti el.

– Cum?

– Așa, vreaște... spuse, scuturându-i nisipul de pe genunchi.

– După câte se pare, răspunse Summer, în timp ce-și aranja prosopul, ajung să arăt astfel ori de câte ori ești tu prin preajmă.

– Trebuie s-o rezolve cineva și pe asta. Lăsată de capul tău, ți-ai petrece toată viața aranjată și dichisită, așezată în fața computerului.

Summer înclină capul, studiindu-l.

– Iar tu consideri că n-ar trebui să stau acolo.

– Nu chiar tot timpul.

– De fapt, Carrie n-avea nici o întrunire la Clubul Grădinarilor în dimineața asta, nu-i așa?

Ryan îi atinse ușor obrazul care începuse să se înroșească, într-o nuanță ca a piersicii, diferită de aceea din momentele când se intimidă.

– Te-ai simțit bine la plajă, nu? întrebă el.

– Ryan, m-ai fi putut invita cu tine pe față, fără subterfugii.

– Ai fi refuzat.

– Ai dreptate.

Genele ei lungi flutură, în timp ce-și muta privirea.

– M-ai păcălit.

Ryan își dresă glasul.

– Mă gândeam că poate te-ar interesa să afli câte ceva despre clienții mei, spuse el, rezemându-și mâna pe coapsa ei.

– Te referi la copiii ale căror vieți vor fi distruse de Humantec?

Când Summer se îndreptă de spate, trăgându-și umerii înapoi, Ryan își retrase mâna.

– Se pare că te-ai împrietenit cu Phoebe, comentă el, știind că era cazul să-și stăpânească pornirile.

– Simte lipsa mamei sale, răspunse Summer, cu o voce neașteptat de blândă. Cred că nimic n-o poate înlocui.

– Ai dreptate. Dar ceva tot putem face.

Summer tăcu un moment, privind spre valuri. Ryan văzu cum obrații i se decolorau încet. Când întoarse din nou capul spre el, avea ochii la fel de întunecați ca norii de pe cer.

– Nu știu ce m-a apucat azi, spuse ea simplu. De obicei, nu mă amestec în viețile altora.

– Summer, mă bucur că te-ai amestecat. Ești exact ceea ce-i lipsește lui Phoebe.

Și ceea ce-i lipsea și lui. Apucându-i o șuviță de păr care flutura în vânt, i-o potrivea cu grijă după ureche.

Summer stătu puțin mai țeapănă, dar colțurile gurii i se arcuiau într-un ușor surâs.

Capitolul 7

Summer știa că Ryan avea dureri. Picioarul i se umflase de trei ori cât volumul obișnuit. Dar, la întoarcerea spre Sandy Flats, conversase, răsese și le interpretase copiilor toate cântecele din repertoriul Beatles pe care le auzise ea vreodată. Iar când se lansase într-un potpuriu din Madonna, Summer intrase în delir. Nu se mira că, pe ultimii treizeci de kilometri, Ryan devenise deosebit de tăcut.

Când ajunseră la spital, Ryan coborî șontâc-șontâc din autobuz, cu ajutorul ei și al lui Joel.

— Acum poți să-mi dai drumul, Joel, spuse el, rezemându-se de peretele autobuzului. Summer, poți să conduci copiii acasă?

— Sigur că da. Altceva?

— Da, răspunse Ryan, aplecându-se spre ea. Cred că alunec. Summer îl sprijini, cuprinzându-i mijlocul cu brațele, și simțindu-i respirația caldă și blândă pe gât.

— Mulțumesc, șopti el.

– Pentru puțin, spuse Summer mușcându-și buzele. În acel moment, susținerea lui i se părea cea mai importantă sarcină din lume.

O asistentă de la urgență aduse un scaun cu roțile, iar Ryan nu gemu decât o singură dată, când aceasta și Summer îl ajutară să se așeze. În clipa când trupul i se desprinsese de al ei, Summer avu un straniu sentiment de despărțire. Parcă simpla sarcină de a-l sprijini o consumase complet.

Alungându-și senzația de gol neașteptat, privi spre intrarea spitalului, iar gâtul i se uscă brusc, într-un val de panică. Era o reacție familiară dar deconcertantă, de pe vremea când avea doisprezece ani, iar mama ei dispăruse după niște uși asemănătoare, pentru a-și trăi ultimele săptămâni de viață.

– Vii să mă iei? o întrebă Ryan.

Atingerea mâinii lui pe încheietură o făcu să tresară.

– Ăă... eu... copiii... Am să-i duc la casele lor, și pe urmă...

– Până te întorci, pe mine au să mă prelucreze și ambaleze complet, așa că mă vei putea duce și pe mine acasă.

Vorbea pe un ton glumeț, dar chipul bronzat îi devenise pământiu.

– Am să-l trimit pe Marcus, răspunse Summer, simțindu-se ca un căpitan care-și abandonează nava – dar nu putea să se întoarcă, nu suporta să mai vadă ușile spitalului. Marcus te va putea ajuta mai bine decât mine, iar eu mai am de lucru în seara asta.

Ryan se încruntă dar nu spuse nimic.

În timp ce asistenta îl urca în susul rampei, Summer mai stătu tăcută câteva momente, apoi reveni în autobuz, fără să mai privească în urmă.

* * *

Șchiopătând, Ryan intră în bucătărie și deschise ușa frigiderului. Înăuntru îl aștepta o mare dezamăgire. Luă ultima bere și o bău din câteva înghițituri. Poate că peste câteva zile avea să poată conduce din nou jeepul. Trebuia să iasă din casă cât mai curând, altfel murea de foame – sau înnebunea. Porni înapoi, cu mare caznă, spre canapea.

Monstrul Bălților lătră ascuțit și se repezi spre ușă, dând din coadă.

– Intră! strigă Ryan, ocolind cufărul vechi, acoperit cu reviste, pe care-l folosea drept măsuță de cafea. Aproape căzând, reuși să se așeze pe canapea. Când ridică privirea, o văzu în ușă pe Summer, într-o fustă închisă la culoare, strâmtă, care-i accentua formele suple, și o bluză de mătase cu nasturi perlați.

– Bună, îl salută ea, ridicând o pungă cu târguieli. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie.

Ezită.

– Pot să intru?

Ryan zâmbi, ridicol de bucuros că venise.

– Depinde de ce ai acolo, spuse el arătând spre pungă, în timp ce-și rezema piciorul pe cufăr.

– Doar o gustare, răspunse ea, golind conținutul pungii pe bufetul din bucătărie.

Adusese și o cutie de biscuiți pentru câini. Monstrul o observă și el, dar fără să se arate la fel de încântat ca Ryan de neașteptatul cadou.

– Din moment ce eu sunt cea care ți s-a lăsat cu toată greutatea pe gleznă, absolut involuntar, te asigur, sublinie ea cu o licărire în ochi, provocându-l s-o contrazică, am considerat că trebuie să te ajut măcar puțin. Nu știam ce mâncăruri îți plac, așa că am...

– A, remușcarea! O emoție puternică! zâmbi Ryan. Și care, uneori, merită.

– Voiam și să mă scuz că l-am trimis pe Marcus la spital în locul meu, continuă ea, fără să-l privească. Am o mică problemă cu spitalele. Mă... tulbură...

– E-n regulă, spuse Ryan, luând-o de mână. Îți mulțumesc că mi-ai ținut locul, Summer. Nu intenționasem să te pun la o muncă atât de grea.

– Îmi pare rău doar că...

– Summer.

Summer își umezi buzele, ținându-și un moment respirația, ca și cum ar fi încercat să ia o hotărâre.

– Știi, a fost o idee bună.

– Care?

– Să mă inviți... nu, să mă constrângi să vin la plajă. Nu m-am mai distrat atâta de la...

Clătină din cap.

– De la croaziera cu canoea. Iar înainte, nici nu mai țin minte când...

Ryan o atinse pe obraz.

– Deci, mi-ai iertat mica păcăleală?

– Da. Totuși, nu-mi place să fiu manipulată.

– Îmi pare rău.

– Dacă eu n-am voie să spun asta, nici tu n-ai voie.

Ryan oftă. O trase încet spre el, sărutând-o ușor. Îi savură gingășia buzelor, simțind fierbințeala propriei lui dorințe întetindu-se neașteptat de puternic. Când Summer răspunse cu o ușoară exclamație, Ryan trase adânc aer în piept, făcând eforturi disperate de a se controla. Nu voia s-o sperie, s-o alunge înapoi în carapacea ei, nu acum...

– Summer, șopti el, ajutând-o să se cuibărească în brațele lui.

Tremurând, Summer îi răsfiră părul cu degetele, apoi îi zâmbi. Ryan îi mângâie urechea cu nasul, tandru, atâțător. O, câtă nevoie avea s-o atingă, să-i simtă toată ființa... Numai sunetul slab al telefonului îl împiedică să se piardă cu totul.

– Nu te ridica, răspund eu, spuse Summer cu voce sufo-cată, desprinzându-se rapid din îmbrățișare. Alo?

Ryan o văzu încruntându-se îngrijorată.

– Cine e? șopti el, încercând să se ridice.

– Jimmy Prescott, articulă neauzit Summer.

– Vorbesc cu el.

Summer ridică un deget, făcându-i semn să aștepte.

– Pot să vorbesc cu ea? întrebă, în timp ce Ryan se apropia de telefon, șontăcăind.

Apoi, lipindu-și de piept microfonul receptorului, îi spuse:

– Cred că i-a făcut ceva lui Phoebe. E foarte tulburat.

Ryan se rugă scurt, mutește, și luă receptorul.

– Trebuie să vorbim neîntârziat, îi spuse Jimmy, cu glasul tremurându-i de emoție.

- Stai puțin, Jimmy. Spune-mi ce s-a întâmplat.
- Suntem la magazin. Cu Phoebe. Poți să vii aici, te rog?
- Phoebe e bine?
- Cred că da...

Jimmy gâfâia sonor.

- Nu pot vorbi cu ea, continuă el. Am... am încuiat ușa.
- Vin acum, îi spuse Ryan.

Nu era sigur ce avea să găsească, dar știa că trebuia să ajungă la magazin cât mai repede.

Summer îi atinse cotul.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
- Nu știu nici eu. A spus că Phoebe e bine, ce-o mai fi însemnând și asta... Trebuie să ajung acolo.

Ochii lui Summer se întunecară.

- Te duc eu cu mașina.
- Mulțumesc, răspunse Ryan, strângând-o de mână. Dar te rog, Summer, ține minte numai un lucru: mă duci și atât. Eu sunt instruit pentru asemenea situații, e meseria mea. Nu știm ce ne-așteaptă acolo și aș prefera să nu intervii.

– Atunci trebuia să te gândești la asta înainte de a ne face cunoștință. Phoebe și cu mine suntem prietene. Poate reușesc s-o ajut și eu.

N-avea timp s-o contrazică pe femeia care stătea în fața lui, cu mâinile în șolduri.

– Ține minte doar un lucru, mai spuse el. În seara asta, nu tu ești psihoterapeutul, ci eu.

* * *

Când sosiră, Jimmy Prescott stătea în parcare a magazinului.

– Mă tem că de data asta am făcut-o, spuse el, grăbindu-se să-i întâmpine.

– liniștește-te, Jimmy. O s-o rezolvăm noi, îl temperă Ryan. Respiră adânc de câteva ori și relaxează-te.

Îi aruncă lui Summer o privire prevenitoare, apoi reveni cu atenția spre Jimmy Prescott.

– Și-acum, spune-mi despre ce este vorba.

– A trebuit s-o încui pe Phoebe în depozit, spuse Jimmy, strângând pumnii. Acolo e acum. A intrat în magazin cu Speedy ăla, bătu-l-ar Dumnezeu. El a-nceput să facă pe deșteptu', a zis că fata mea, propria mea fiică, nu-i obligată să-mi dea mie socoteală. I-am zis eu lui Phoebe, cu băiatu' ăsta nu-i a bună. Înțelegi? E un tip prea dur pentru fetița mea.

Glasul îi tremura de furie.

– Phoebe a-nceput să bâzâie și să țipe că ea fuge de-acasă. A trebuit s-o-nchid, nu-ți dai seama? E fetița mea...

Ochii îi luceau, așa că-și mută privirea.

Pe un ton calm, liniștitor, Ryan întrebă:

– Unde e băiatul cu care venise?

– L-am luat la goană și-ar face bine să nu mai puie picioru' pe-aici, că de data viitoare-mi scot și pușca!

Ryan știa prea bine că Jimmy ar fi fost în stare de orice ca să-și apere fiica.

– Hai înăuntru, să vedem ce face Phoebe, propuse el.

Jimmy descuie ușa, iar Ryan văzu expresia nefericită de pe fața lui Phoebe transformându-se în ură. Fata se întoarse spre tatăl ei.

– E vremea să mergem acasă, Phoebe, spuse ursuz Jimmy.

– Pleacă de-aici, răspunse ea fără să-l privească. Nu mă duc nicăieri cu tine. Poți și să mă-ncui la loc, fiindcă n-am să te mai ascult, tăticule, niciodată.

Își înghiți un suspin.

– Mai degrabă mor!

– Ia stai nițel! ridică Jimmy din nou tonul. Sunt tatăl tău și-ai să faci ce zic eu! Ieși afară de-aicea imediat, că de nu...

– Că de nu, ce? întrebă Phoebe cu voce înghețată.

– Am să...

– Jimmy, așteaptă un moment, îi întrerupse Ryan.

Cei doi aveau nevoie de timp, altfel greu ar mai fi rezolvat ceva. Ryan îl chemă pe Jimmy afară din magazin.

– Am s-o scot eu de-acolo, doc, și dac-o fi s-o jupoi de vie...

– Mă scuzați.

Amândoi ridicară ochii, pentru a o vedea pe Summer privindu-i calmă din ușă.

– Mă întreb dacă aş putea sta de vorbă cu Phoebe, între patru ochi...

– Vino, Jimmy, îl chem Ryan, hai să ne așezăm puțin pe debarcader. Nu mă mai pot sprijini mult pe piciorul ăsta, și ai și tu nevoie să stai jos o vreme.

– N-aș fi așa de enervat dacă...

– Înțeleg. Să le lăsăm puțin pe fete singure. Nu strică, insistă el, dând din cap spre Summer.

Cu un zâmbet încurajator la adresa lui Jimmy, Summer intră în magazin și închise ușa.

Ryan se așează pe o bancă din fața prăvăliei, în timp ce Jimmy se plimba încoace și-ncolo prin dreptul lui.

– N-o înțeleg, spuse acesta. Pân-a murit mamă-sa, era cea mai cuminte fetiță din câte există. Și-acuma, uită-te la ea. Îmi răspunde, se-nvârte cu Dumnezeu știe ce golani... Am să pun eu mâna pe Speedy ăla, și de-o fi să...

– Și crezi că asta o va transforma pe Phoebe în fetița cuminte dinainte?

Jimmy se opri din plimbat, încruntându-se.

– Măcar o să stea acasă, spuse el încet.

– Sau își va găsi altul.

– La dracu'...!

Ochii aprinși ai lui Jimmy începură să se încetoșeze.

– O iubesc așa de mult... șopti el.

– Știu, Jimmy. Și nu vrei să i se întâmple nimic rău.

– Pe bune că da.

– Așa că o închizi în casă.

Jimmy clătină din cap.

– Nimic altceva nu merge...

– Te temi pentru ea, așa e?

– Mda... Un copil e cea mai mare răspundere, pentru un părinte singur...

– Iar tu ai rămas singur.

Ryan îl auzi înghițind în sec. După care, Jimmy începu să vorbească. Despre soția lui, despre cât de mult îi lipsea, despre familia strâns unită de altădată.

Ryan îl asculta.

* * *

– Pentru seara asta s-a rezolvat, spuse Ryan în timp ce deschidea fereastra furgonului. Jimmy n-a băut și cred că și-a mai ușurat sufletul. Dar vreau să știu cum ai reușit tu s-o liniștești pe Phoebe.

Summer ridică din umeri, cu mâinile strânse pe volan.

– N-am făcut prea mult, am lăsat-o doar să-mi plângă pe umăr.

Trase adânc aer în piept, dregându-și vocea.

– Va fi totul în regulă?

Summer dădu din cap, rămânând cu ochii spre drum. Phoebe avusese nevoie de o persoană pe al cărei umăr să poată plânge în liniște, iar Ryan se întreba dacă nu cumva și Summer simțea acum aceeași nevoie. O strânse de umăr, vrând s-o ia din nou în brațe.

– Ascultă, știu că ai fost de mare ajutor. Dar situațiile ca astea te consumă. Dacă nu ești pregătită să faci față...

– Fac față, cu siguranță, spuse ea. Întotdeauna m-am putut controla...

Vocea i se frânse, și tăcu.

– Trage pe dreapta, îi ceru Ryan.

– Ce?

– Oprește acolo... Așa.

– De ce?

După ce mașina se opri, Ryan o cuprinse pe Summer de umeri. Nu era sigur ce să-i spună, ce să facă, dar în acel moment avea convingerea că voia să-i limpezească din nou, cu orice preț, ochii aceia adumbriți.

– Summer, spuse el blând, nu-ți nega sentimentele. Nu faci nimic rău dacă te lași în voia lor.

O simți devenind mai rigidă în brațele lui, dar nu-i dădu drumul. Nu acum.

– Există o mare diferență între a-ți controla emoțiile și a le manevra.

– Vorbești exact ca un psiholog, murmură Summer, cu privirea drept înainte, spre întunericul din fața parbrizului.

– Este adevărat, spuse el încet.

– Poate pentru unii.

Ryan îi privi degetele delicate, strânse pe volan. Voia s-o atingă, nu doar fizic, să ajungă în acel loc ascuns undeva în adâncul ei, chinuit de singurătate și teamă.

– Ryan, am învățat de timpuriu cum să-mi port singură de grijă, iar una dintre primele lecții a fost să merg înainte, orice s-ar întâmpla înăuntrul meu.

– Dar...

– Tatăl meu m-a învățat.

Summer își coborî bărbia, astfel încât Ryan nu-i mai putu vedea ochii.

– Nu șovăia nici o clipă.

Ryan îi auzi respirația devenind mai crispată.

– Când simțeam că totul se făcea praf în jur, el mi-era alături, continuă ea în șoaptă. Nu aveam timp să stau și să plâng. Nici după mama, nici pentru vreun al motiv. Ne-a fost greu, dar am răzbit.

– Summer, tu nu ești tatăl tău.

– Am trăit mult timp aplicându-i regulile. Altfel nu pot.

Ryan îi acoperi mâna cu a lui, simțindu-i încordarea din degetele arcuite. Strângea volanul ca și cum ar fi fost ultimul lucru care o mai ținea pe linia de plutire.

– Summer...

– Phoebe și tatăl ei au nevoie de terapie, Ryan, nu eu, spuse ea, cu vocea mai fermă. Nu sunt una dintre pacientele tale.

– Vreau să te ajut, Summer. Țin la tine, ești tulburată și...

Summer îi împinse mâna la o parte, privindu-l încruntată.

– Îți mulțumesc, dar nu am nevoie, spuse ea, pronunțând răspicat fiecare cuvânt.

Ryan se retrase pe scaunul lui.

– Sunt gata să te ascult oricând simți că vrei să-mi vorbești, răspunse el, străduindu-se să păstreze distanța.

Ar fi trebuit s-o îmbrățișeze, s-o țină strâns, mult, mult timp. Dar știa că nu l-ar fi lăsat – nu în noaptea aceea.

Furgonul porni din nou, cu o smucitură.

– Mai bine fă-ți griji pentru Phoebe, spuse ea țeapăn, nu pentru mine.

Capitolul 8

– Phoebe, nu e deloc o idee bună, spuse Summer, dorindu-și s-o fi putut convinge să-l consulte pe Ryan; dar fata refuza cu îndărătnicie. Dacă m-ai lăsa să-l chem pe domnul doctor Jericho...

Phoebe își săltă rucsacul mai sus pe umăr, coborând de pe veranda de la „Alford Place“.

– Ar încerca doar să-mi schimbe gândul, atâta. Și nici să nu-ncerci. Nimeni nu mă poate opri. Credeam că ai să mă înțelegi, în legătură cu Speedy. Dar văd că nu înțelegi nimic.

– Ba te înțeleg, Phoebe, numai că nu poți să...

– Nu mai pot să stau nici un minut cu tatăl, aia nu pot. E complet neînțelegător.

– Tatăl tău te iubește, Phoebe. Dacă-i dai o șansă...

– Te rog, o privi Phoebe rugător. Credeam că pot avea încredere în tine.

Își frecă tâmpla cu degetele.

– Păreai să știi ce simțeam. De-asta am crezut că mă pot baza pe tine, ca să mă înțelegi.

– O, dar te înțeleg...!

Summer trase adânc aer în piept, conștientă de parfumul slab din grădina magică a lui Carrie, care plutea prin ceața dimineții. Nu i-ar fi stricat o mână de ajutor de pe altă lume.

– Când a murit mama mea, și mie mi s-a schimbat radical viața, spuse ea încet. Uneori, cred că toate regulile și ordinele acelea îl ajutau mai mult pe tatăl meu, nu pe mine, dar acum știu că erau tot ceea ce-mi putea dăruia. Trebuie să ai răbdare cu tatăl tău.

Phoebe porni pe alee.

Speedy trebuia să sosească din clipă-n clipă, iar Summer n-o putea opri nicicum să plece cu el. Își răvăși părul cu degetele, încercând să-și imagineze ce-ar fi făcut Ryan într-o asemenea situație. Dar ea nu avea puterile lui vrăjite, n-avea nici un efect asupra fetei.

Phoebe sosise imediat după cină, iar Summer o încurajase să-i vorbească, gândindu-se la nervii lui Jimmy și nedorind ca fata să ajungă iar închisă în magazie, ca în urmă cu trei zile. Ryan o prevenise cât de greu era să joace rolul de psihoterapeut.

Vorbiseră toată noaptea. Summer bănuise că Phoebe își mai revenise, că acorda o șansă posibilității de a învăța să se înțeleagă cu tatăl ei. Dar, dimineața, fata insistase iar că trebuia să plece.

Prima reacție a lui Summer fusese de furie. Acum, începea s-o înlocuiască frica. Auzea zgomotul inconfundabil al unui motor de mașină, apropiindu-se.

– Ei, cred că asta a fost, spuse Phoebe, adresându-i un zâmbet încordat. Nu mai pot sta cu tatălul, pur și simplu nu mai pot. N-am face decât să ne rănim unul pe altul.

Îi puse lui Summer o mână pe braț.

– Te rog, explică-i, și lui, și domnului doctor Jericho.

Și, fără o singură privire în urmă, plecă grăbită spre camioneta veche care se opri în fața casei.

– Phoebe, așteaptă... Te rog! strigă Summer pe urmele ei, dar cuvintele îi fură acoperite de zgomotul motorului.

* * *

Ciocănitul puternic în ușa camerei o făcu pe Summer să tresară. După toate telefoanele înnebunite pe care le primise, avea nervii întinși la limită, iar ziua abia începuse. Deschise ușa, cu speranță.

– Ai vreo veste?

După ce intră, Ryan ezită un moment, cutreierând camera cu privirea.

– Ei, insistă Summer, citind răspunsul în expresia lui abătută. O, Ryan, numai eu sunt de vină. Am încercat s-o opresc, dar n-am putut. N-am știut cum s-o conving să rămână. Am fost o proastă... cea mai mare proastă, continuă ea, cu cuvintele rostogolindu-i-se pe negândite. Am încurcat totul. Nu trebuia să mă amestec. Ai avut dreptate...

– Hai, liniștește-te. Poate că nimeni n-ar fi putut-o ține pe loc. Va fi bine, o asigură el încet, calm. Îți promit. Phoebe o s-o scoată la capăt, și tu la fel.

Tandrețea din privirea lui îi frângea inima, făcând-o să-și înfrunte cu greu lacrimile.

– Of, Ryan, nu putem prevedea nimic. Nu mai știu ce să fac...

Ryan o cuprinse blând într-o îmbrățișare caldă, încurajatoare.

– Ce pot face ca să îndrept lucrurile? întrebă ea, chinându-se să-și păstreze calmul. Trebuie... trebuie să fac ceva.

– Am anunțat autoritățile, spuse el, mângâind-o pe obraz. O caută. Și am vorbit cu toți cei cu care ar putea lua legătura. Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

Summer zâmbi nesigur.

– Așa-i mai bine.

Aplecându-se, Ryan o sărută ușor pe frunte.

Părul lui îi mângâie fața. Mirosea plăcut – a săpun și a putere. Trupul ei reacționează imediat, cuprinzându-i gâtul cu brațele, pentru a-l trage în jos. Îl sărută la rîndul ei, apăsător, pe gură, făcând ca vibrații încărcate de tensiune să-i străbată toți nervii. Surprinsă de imboldurile care i se trezeau în trup, clipește din ochi.

– Summer, spuse Ryan.

– Da?

– Încercând să comunicăm cu Phoebe, ți-ai asumat un risc, continuă el, privind-o ferm. Mă bucur că ai făcut asta. De prea multe ori nu știm când să ne apropiem de cineva, nu ne asumăm acest risc. Tu ai făcut-o.

– Dar a ieșit pe dos...

– Orice s-ar întâmpla, Summer, ai procedat așa cum trebuia.

Îi puse mâinile pe umeri.

– N-ai greșit apropiindu-te de Phoebe. Înțelege?

O strânse, ca și cum nu l-ar fi ascultat deja cu cea mai mare atenție.

– Da, răspunse ea, simțind atracția irezistibilă a acelor ochi indigo care o capturaseră.

– Ești dispusă s-o accepți pe Phoebe. S-o primești alături de tine. Avea nevoie de asta. Cu toții avem nevoie de asta.

Se aplecă înainte, ținându-o ușor de perne, cu mâinile rezemate de o parte și de alta a capului.

– Chiar și tu, Summer.

Și se aplecă spre ea, atingându-i nasul cu al lui, mișcându-și ușor buzele peste obrazul ei, în jos spre bărbie.

Summer rămase nemișcată. Fierbințeala din adâncul ei se întetea, tot mai puternică la fiecare nouă atingere, până când ajunse să-i inunde, tremurător, tot trupul. Gura lui Ryan se opri peste buzele ei, într-o mângâiere înceată.

– Summer, murmură el răgușit. Ce durere te-a ținut departe de toate astea, departe de viață?

Cuvintele lui îi ardeau inima. Ryan nu avea de unde ști ce simțea ea – frica aceea aflată mereu atât de aproape, pe care trebuia s-o ascundă. Tatăl ei o crezuse așa de ascultătoare... Max era convins că nu era decât devotamentul față de muncă. Și nici unul nu avea dreptate.

Aceasta era povara ei, o apăsare ascunsă, în adâncul sufletului, pe care n-o putea împărtăși nimănui. Nu era sigură decât de un singur lucru: că nimeni aflat în suferință n-o lăsa indiferentă. Fără excepție. Nimic mai simplu și nimic mai tragic.

– Summer, ți se citește în ochi, spuse Ryan. Te îndepărtezi, spre un loc pustiu și întunecos. Nu trebuie să fie așa.

Nu se mișcase, dar Summer îi simțea trupul pe toată lungimea, încordat lângă al ei.

– Lasă-mă să te iau în brațe, îi ceru el. Doar atât, să te țin în brațe.

Și o trase spre el, cuibărind-o în coconul sigur al brațelor.

– Nu înțeleg ce se întâmplă cu mine, șopti Summer. Cred că-mi pierd mințile.

– Nu-i adevărat. Nu ți le pierzi deloc. Încetează doar să mai gândești.

Îi cuprinse capul în brațe, sărutând-o încetisor, până când Summer se simți înfierbântată până-n măduva oaselor. Dorea mai mult – îl dorea pe Ryan, pe tot.

Această revelație îi opri brusc avalanșa simțurilor. Înțepeni, cu tot trupul paralizat, suspendat într-o pulsație neașteptată, pe când mintea i se chinuia să se limpezească.

– Summer? se auzi glasul îngroșat al lui Ryan.

Zăcea în brațele lui, incapabilă să se miște, dornică să țină minte acel moment. Dacă ar fi putut iubi pe cineva, el ar fi fost acela. Dar nu putea. Iar Ryan merita mai mult, mult mai mult – o iubire care i-ar fi străpuns întunecimea din ochi. O iubire care nu se temea să crească și să înflorească în lumina soarelui. Summer nu i-o putea dărui.

Lângă ea, Ryan se mișcă.

– N-am să-ți fac nici un rău, spuse el.

Summer îi urmări cu degetul conturul obrazului, simțind cum i se încordau mușchii sub pielea bronzată.

– Știu, spuse ea.

Gâtul i se contractă. Respiră adânc, ca să-și păstreze mintea limpede.

– Nu cred că e... înțelept.

El se retrase încet.

– E nevoie să fie?

– Ryan, îmi pare rău. Eu...

– Nu. Să nu-ți pară. Țin la tine, Summer. Meriți să te simți bine.

Pulsul lui palpita într-o venă de pe gât.

Cu capul durând-o după atâtea eforturi de a-i înfrunța căldura reconfortantă, Summer își potrivi stângaci bluza și-și netezi fusta.

Ryan se ridică în capul oaselor, trecându-și o mână peste față, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Clătină din cap.

– Summer, n-am să te forțez. Nu vreau să fac asta niciodată. Acum am să plec.

– Nu... Nu pleca.

I-o ceruse fără să se gândească – dar, într-adevăr, nu voia să plece. Nu încă. N-ar fi suportat să rămână singură, mai ales în acele momente.

– Te rog, rămâi. Vorbește-mi, atâta.

Nu-i venea să creadă ce făcea, dar n-avea încotro.

Ryan o privi, cu o sprânceană înălțată. Buzele i se arcuiră într-un ușor zâmbet.

– Dacă insiști...

Se ridică încet în picioare și-și trase un scaun lângă pat.

– Dar ar fi mai bine să stau aici. S-ar putea să fie... ăă... mai ușor. Și se așează, cu picioarele întinse în față și mâinile împreunate la ceafă.

– Deci. Despre ce vrei să vorbim?

– Despre orice, răspunse Summer, nedorind altceva decât să-și oprească zbuciumul inimii în gol. Despre camera asta, spuse ea, repezindu-se la primul gând care-i trecu prin minte. Există ceva ce nu-ți place la ea?

Ryan nu se grăbi să răspundă.

– De ce mă întrebi? replică el, cu privirea oprindu-i-se spre dulapul masiv. Ți-a spus ceva mătușa Carrie?

– Nu, răspunse Summer, cu interesul stârnit.

Deci, nu era doar rodul imaginației sale...

– A fost camera Aliciei.

În glasul lui Ryan se simțea o tensiune pe care Summer n-o mai auzise niciodată. Nu se putu stăpâni să-l întrebe:

– Aici a...?

– ...murit? Da. Pe podea, lângă patul ăsta, spuse el încet.

– A...

– Probabil i se pare ciudat unei persoane atât de raționale ca tine, Summer, dar a fost o vreme când îi simțeam foarte intens prezența aici – tristețea, starea de confuzie...

Summer vru să întindă brațele spre el, dar își înăbuși pornirea. N-avea cum să-l ajute.

Ryan închise ochii, poate ca să alunge amintirea – sau ca să și-o întipărească mai adânc în memorie, n-avea de unde ști.

– De obicei, ori de câte ori vin la „Alford Place“, ajung aici. A început imediat după moartea Aliciei. Îmi făceam pelerinajul până la ușa.

Oftă.

– Dar niciodată nu m-am putut îndura să intru.

Apoi deschise ochii și zâmbi. Summer simți că i se oprea inima în loc.

– Îmi imaginam că ritualul mă ajuta să rezist. Știi că noi, psihologii, căutăm mereu mijloace mai bune de a face asta.

Râse, dar în ochi nu i se zărea nici urmă de umor.

– Îmi pare rău, șopti pe negândite Summer.

Cuvinte atât de mici, atât de slabe, care păreau să moară chiar în timp ce i se desprindeau de pe buze... Dar de mai mult nu era în stare, mai mult nu îndrăznea. Acum înțelegea de ce Ryan nu voise s-o audă rostindu-le.

– Ani de zile m-am frământat în pragul ușii ăsteia, continuă el, încrucișându-și brațele pe piept. Abia când ai apărut tu l-am trecut. Pare ciudat, dar simt nevoia să-ți mulțumesc.

– Nu înțeleg.

O privi, cu căldura revenindu-i în ochi.

– Nici nu e nevoie.

Se aplecă înainte.

– Mi-ai ușurat situația, Summer. Asta-i tot ce știu.

– În prima noapte când am venit aici, mi-a plăcut camera asta, spuse ea, înghițind în sec. Mi-am închipuit chiar că patul ăsta e un culcuș de puf.

Ryan o privi sceptic.

– Așa este, insistă ea. Și m-am cuibărit în el.

Clătinând din cap, Ryan răspunse:

– Nu mi-o prea pot imagina pe Summer Keeton, specialistă în computere de la Humantec, într-un culcuș de puf – imaginar sau nu.

– Ei bine, asta a fost. Și, într-un fel ciudat, m-am simțit binevenită.

– Summer, spuse el, trăgând-o ușurel de o șuviță de păr pe care și-o înfășură pe deget. Când ți-am mulțumit, am vorbit serios.

– Dar n-am făcut nimic...

– Ba ai făcut. Și acum faci ceva.

Îi cuprinse bărbia în căușul palmei și o sărută, cald, stăruitor. Summer își înăbuși un geamăt, impunându-și să întoarcă într-o parte capul.

– Cred... cred că e timpul să pleci.

* * *

Summer se uită la ceas, ezitând între programare și întoarcerea la „Alford Place“. Era aproape șapte.

Din ziua dispariției lui Phoebe, se cufundase în muncă, dar încetase să mai lucreze seara. Voia să fie acasă dacă fata telefona. Carrie îi promisese s-o sune în caz că Phoebe apărea la „Alford Place“, dar făgăduiala ei nu era de ajuns.

– Văd că faci o pauză, comentă Ryan de lângă ușă. Ți place înghetata, nu-i așa?

Summer zâmbi, mai înveselită.

– Mor după ea.

Ryan dădu la o parte un teanc de imprimate și puse pe birou o pungă mică albă și o linguriță.

– Închide ochii și deschide gura.

Imediat ce se supuse, Summer fu răsplătită cu un gust dulce și rece pe limbă.

– Ciocolată?

– Mocca de mentă.

– Mmmm!

– Nu te mișca, o opri Ryan, ștergându-i cu un sărut dâra de înghetată pe care reușise să i-o lase pe nas.

Țârâitul strident al telefonului îi reteză lui Summer chicotitul.

– S-ar putea să fie Carrie, spuse ea repede, întinzând mâna să răspundă. Alo? A... Max...

Îl privi pe Ryan, ridicând din umeri.

– Nu, Max, nu știu de nici o problemă... Proiectul merge lins-prelins ca... ca mocca de mentă.

Îndepărtând receptorul de față, mai luă o linguriță, făcându-i semn lui Ryan să se așeze la loc.

Max o întrerupse:

– Summer... Summer, mai ești acolo?

– Da...

– Azi am primit un telefon de la Roscoe. Știai că Sandy Flats se eschivează?

– Ce faceee...?

– Am spus că oamenii sunt pe punctul să dea înapoi. Cum arată modulul bazei de date? E gata, nu-i așa? Dacă da, i-am agățat.

Din receptor se auzi un pârâit, iar Summer se întrebă dacă înțelesese bine.

– Ce vrei să spui? Au cumpărat deja tot pachetul. E acordul obișnuit.

– De data asta a trebuit să negociez altfel. Aveam nevoie de finanțe pentru tranzacția din străinătate – care, apropo, a ieșit nemai...

– Oprește-te!

Summer introduse lingurița în pungă și se întoarse cu spatele spre Ryan.

– De când ai început să schimbi singur modul în care încheiem contractele? Întrebă ea în șoaptă. Suntem parteneri, sau ai uitat...?

– Știu, dar Roscoe era supus multor presiuni. Ți-am spus că a trebuit să mă cam învârtesc.

– Și despre ce fel de învârtit e vorba? se interesă Summer, simțind un nod în stomac.

– Nici o grijă. Clinica Sandy Flats s-a angajat pentru faza unu, echipamentele hardware, software-ul de rețea și automatizarea birotică de bază. Modulul bazei de date nu trebuia decât să fie gata într-o lună. Dacă este, nu mai pot da înapoi.

– Ce?

– Summer, nu te aprinde.

– Nu mă aprind. Numai că...

– Ascultă, tu lucrezi întotdeauna magnific. Ai un talent cu totul deosebit. Lucrezi șaisprezece ore pe zi și le rezolvi pe toate. Știam eu că nu era nici un risc să pierdem. Păi, tu ești în stare până și să...

- Max...
- Cunoscându-ți programul, pun pariu că ai făcut deja instructajele pentru bazele de date.
- Dar, Max...
- Sunt sigur că nu avem nici un motiv de îngrijorare. Așa e? Summer totul e că am promis că sistemul va fi gata, în stare de funcționare, într-o lună, nu în șase săptămâni, ca de obicei. Oricum, ăsta e programul tău normal, așa că n-avem nici o problemă...
- Și dacă baza de date nu e gata? întrebă Summer, ținându-și apoi respirația.
- Atunci, clinica nu va fi obligată să ia tot pachetul.
- Aha...
- Ține minte doar atât, contez pe tine. Fă asta pentru noi. Pe urmă, tranzacția din Bombay ne va duce drept în vârf. Mai avem doar un pas, Summer, îi simt deja mirosul...
- Summer privi spre spatele lui Ryan, străbătută de un fior, încercând să-i descifreze mișcările ușoare ale omoplaților.
- De fapt, cum stai? întrebă Max.
- Pe scaun.
- Summer?
- A, stau... bine.
- Luă lingurița și o înfipse în înghețată, simțind că stomacul îi făcea implozie.
- Max, spuse ea amestecând încet înghețata care se topea, am să-ți dau un raport la sfârșitul săptămânii. Atunci voi ști cum stăm.
- Mai mult se temea să spună.

- Asta voiam să aud. Hai că faci o treabă excelentă.
- Mda, excelentă, repetă ea fără entuziasm.
- Nu glumeam în legătură cu acordul din Bombay.
- Știu.

Summer puse receptorul în furcă, întreprinzând cablul cu mișcări atente și precise, apoi trase adânc aer în piept.

- Ryan.

Ryan se întoarse spre ea, cu chipul rigid, dar Summer văzu în ochii lui lucrul de care se temuse.

- Era...
- Maxwell Pelion.

Glasul lui devenise tăios.

– Ryan, știai despre aranjamentul din contract? îl întrebă, sperând ca bănuielele care i se strecurau insidios în minte să fie neîntemeiate.

– Ți-am spus că lupt împotriva contractului cu Humantec, răspunse el sec.

- Știi, sunt foarte în urmă cu programul...
- Știu.
- Și știi și de ce am rămas în urmă.

Își înghiți nodul din gât.

- Știi sau nu, Ryan?

– Știu că am încercat să te conving să-ți iei puțin timp liber ca să descoperi cu ce ne ocupăm noi aici și...

– M-ai împiedicat anume să termin bazele de date, continuă Summer, dorindu-și ca el să nege, sperând s-o convingă de contrariu.

– Așa e.

Cuvintele lui făcură ca în stomac să-i înghețe un bulgăre rece și dur.

– N-am avut intenția să-ți fac vreun rău.

– Intenția...? Înțeleg.

Bulgărele creștea, înfrigurându-i tot trupul.

– Ba nu, nu înțelegi, făcu Ryan un pas spre ea. Încercam să...

– Încetează!

Lacrimile care amenințau s-o podidească începură să înghețe înapoia ochilor uscați.

– Contractul special al lui Max a fost tocmai pretextul de care aveai nevoie, nu? continuă ea, cu o voce uluitor de controlată. Nu trebuia decât să mă împiedici să-mi fac meseria...

– Asta am lăsat-o în urmă, Summer.

Ryan mai făcu un pas spre ea, dar Summer se retrase, convinsă că cea mai mică atingere a lui ar fi sfârșit ghețarul în care se transformase.

– Te rog, crede-mă, insistă el. Recunosc, am vrut să împiedic Humantec să termine proiectul la timp. Ți-am spus că trebuia să lupt împotriva lui.

– Da, mi-ai spus. Și dacă rămâneam cu mintea la muncă, nu eu aș fi avut probleme, ci tu.

– Summer...

– Ai câștigat ciocnirea asta, dar încă nu mă recunosc învinsă.

– Ți-am mai spus, Summer, între noi nu e un război, stăruie exasperat Ryan. Nu înțelegi încă?

Furia sfâșia cu ghearele inima lui Summer, scormonind să smulgă sămânța de încredere care îndrăznise să încolțească acolo.

– Știi ceva, Ryan? Ești un maestru al manipulării, declară ea cu venin. Da, unul dintre cei mai abili. Ești mult mai priceput decât am putut eu spera vreodată să fiu.

Începu să se plimbe prin cameră, neputându-l privi, nesuportând să vadă rănila pe care i le cauza.

– Eu nu m-am insinuat niciodată în viața personală a cuiva, în inima cuiva, ca să obțin un contract pentru Humantec. Ai procedat necinstit și murdar, domnule doctor Jericho.

– Ai înțeles complet greșit. N-am...

– Ba ai, și nu încerca să negi. Poți să negi?

Nu-i așteptă răspunsul.

– Pleacă, te rog! Îi ceru ea, trecând la ușă.

Ryan o privi sfidător.

– N-am să plec până nu înțelegi, spuse el, închizând ușa. Mă vei asculta, Summer, vrei, nu vrei.

Trecu în dreptul ușii, împiedicând-o și pe ea să iasă.

– Summer, indiferent ce crezi despre mine, te rog să fii convinsă că situația s-a schimbat. Trebuie să crezi că tot ce s-a întâmplat între noi este...

– O minciună. Și-acum, lasă-mă să plec, Ryan.

Dădu să-l ocolească, dar Ryan o apucă de încheietura mâinii, strâns ca într-un clește.

– Mă alungi din cauza unui telefon, Summer Keeton. Sunt același om care te-a ținut în brațe și...

– Nu! strigă ea smulgându-se.

Sprâncenele lui Ryan se înălțară.

– Categorical, nu ești ceea ce vrei să pari, continuă Summer.

La auzul acestor cuvinte, trăsăturile lui se înăspriră înspăimântător.

– Nu știu cine ești. Tot ce știu e că te-ai folosit de mine.

Ryan o privi în ochi – și, dincolo de furie, Summer îi văzu în expresie durerea.

– Iar tu, fata-minune de la Humantec – cred că nu te-ai folosit niciodată de nimeni, replică el, cu un glas scăzut, dar ucigător.

Summer se încordă. „Hai, continuă“, îl îndemnă ea în gând. Cu cuvintele putea lupta, cuvintele o făceau puternică în fața lui.

– Niciodată n-a fost nimic între noi, Ryan. Iar pentru Humantec, jocul nu s-a terminat încă. Nu renunț la instalarea de la Sandy Flats.

– Nici eu nu mă dau bătut, scrâșni el.

Deschise ușa și ieși.

Ca prin ceață, Summer se așează la computer, ascultând sunetul pașilor lui care se îndepărtau pe hol. Scrută programul, fără să poată distinge cuvintele care se încetșau în fața ei.

Cu timpul, o îndârjire cruntă începu să se aștearnă peste durere, pecetluind-o în adâncul ei, etanș, ca pe un butoi cu reziduuri chimice. N-avea să mai lase niciodată coroziunea să-i ajungă la inimă. Humantec era prioritatea ei – și așa trebuia să fie. Acum înțelegea.

Capitolul 9

– Bună ziua, domnișoară Keeton, o salută Roscoe pe un ton bătos și formal. Cred că suntem gata pentru demonstrație.

Summer scrută chipurile celor din încăpere. Toți păreau destul de curioși – un început acceptabil.

– Iar pe domnul doctor Jericho cred că-l cunoașteți deja, continuă Roscoe, arătând în spatele ei.

Gâtul lui Summer se uscă.

– Bună dimineața.

Glasul scăzut și calm care o salutase era inconfundabil.

Summer se întoarse încet, păstrându-și expresia reținută, în ciuda bățăilor furioase ale inimii.

– Cred că mi-ai promis o demonstrație, acum câțva timp, spuse Ryan, așezându-se.

Arăta ca adversarul cel mai formidabil pe care-l întâlnise vreodată. Domina toată sala, cu constituția lui masivă și costumul negru. Toți ochii se abătuseră de la ea spre bărbatul cel înalt care tocmai se așezase alături.

Printr-un imens efort de voință, Summer reuși să zâmbească. Numără în sinea ei până la zece – de două ori – și începu prezentarea cu o energie născută din hotărâre.

Cu excepția unui singur om, își privea atentă toți ascultătorii. Ori de câte ori observa câte un semn de îndoială, dădea asigurări suplimentare. Ori de câte ori depista interes, dezvolta, descriind sistemul Humantec în cuvintele cele mai promițătoare.

Când fu gata să se concentreze asupra detaliilor bazei de date, atrase atenția grupului asupra unui ecran mare, pe care îl conectase la computerul instalat în fundul sălii. Se așază la keyboard.

Ryan o urmă.

– Simt nevoia să-mi întind piciorul ăsta olog, spuse el, ridicând din umeri.

Degetele lui Summer, poziționate grațios deasupra tastelor, se întăriră ca granitul.

– Continuă, te rog. Pot să văd foarte bine, peste umărul tău, spuse el cu o seninătate care o călca pe nervi.

Când Summer afișă primul menu, Ryan se aplecă înainte, privind mai atent. Concentrându-se asupra ecranului, Summer își continuă prezentarea, ignorându-l cu o intensitate care cel mai mult o dezavantaja pe ea însăși.

– Vă dați seama, cred, că fără bazele de date sistemul nu e nici pe departe atât de puternic pe cât v-ar fi necesar, conchise ea, cu cel mai profesional și convingător surâs.

– Într-adevăr, răspunse Roscoe Williams. Cu siguranță, bazele de date sunt...

– Îl îmbunătățesc, fără îndoială, interveni Ryan, dar la ce trebuie să renunțăm pentru ele? Spuneți-mi.

Trecu încet în fața celorlalți, ușorul său șchiopătat accentuându-i și mai mult efectul cuvintelor.

– Poate această tehnologie, excelentă de altminteri, să înlocuiască serviciile directe aduse clienților? Întrebă el, bătând în ecran ca într-un pepene copt. Bugetul nostru nu le poate suporta integral pe amândouă. Avem de ales între Humantec și... umanitate.

– Ăă... dacă-mi permiteți să adaug ceva... ceru Summer.

Ryan se încruntă la ea, dar nu răspunse.

Îndreptându-și umerii, Summer se ridică, așteptând ca toate capetele să se întoarcă spre ea.

– Celelalte instalări ale noastre au dus la câștiguri semnificative în materie de eficiență și eficacitate, atestate documentar. Informațiile disponibile cu ajutorul sistemului nostru ajută la o reducere a costurilor. Într-o perioadă de numai câțiva ani...

– Clienții noștri nu au la dispoziție ani de zile ca să aștepte, o întrerupse Ryan, neînduplecat. Nu este vorba numai de sistemul prezentat aici.

Arătă spre ecran, coborând glasul cât putea de convingător.

– Orice decizie de a orienta resursele în altă direcție decât sprijinul direct adus clienților îndepărtează această clinică de scopurile pe care și le-a propus. Sandy Flats trebuie să se dedice în primul rând oamenilor.

Summer tocmai pregătea un răspuns care să atenueze efectul cuvintelor lui, când Roscoe se ridică în picioare.

– Ai ridicat probleme legitime, domnule doctor Jericho, spuse el. Finanțarea centrului dunitale de reabilitare a suferit un număr de neajunsuri. Nu încape nici o îndoială că erodarea în continuare a resurselor dirijate spre clienți va avea un impact cât se poate de serios.

Summer tăcea, știind că Roscoe pornea de la semnalele care se făcuseră deja simțite. Nu putea asigura comisia că tehnologia n-ar fi dus la pierderea serviciilor pentru clienți. De unde să știe ea cum finanța Sandy Flats sistemul? N-ar fi trebuit să fie problema ei. Dar, cumva, în ultimele câteva săptămâni devenise și a ei.

Se gândi la Phoebe și-și dădu seama că ajunsese la un pas de ceea ce aștepta Max de la ea.

Vânzarea cu orice preț era principalul obiectiv al lui Maxwell Pelion. Așa și trebuia să fie, altfel Humantec s-ar fi prăbușit încă din primul an. Dar Summer nu se putuse îndura să reducă la minimum impactul pe care-l avea sistemul Humantec asupra serviciilor clinicii Sandy Flats. Își prezenta sistemul cât putea de bine, cu conștiința împăcată. Era, însă, de ajuns atât?

* * *

Pe fața lui Summer se citeau semne de oboseală, pe care Ryan nu le văzuse la sosirea ei în Sandy Flats. Nu credea că dormise prea mult în ultima vreme și bănuia că iar sărea peste mese.

– Ai dat un spectacol impresionant, spuse el, rezemându-se cu umărul de tocul ușii.

– Și tu, replică Summer, continuând să strângă hârtiile împrăstiate pe birou.

– Deci, ce vei face în cele trei zile până se hotărăsc membrii comisiei? Întrebă el, ridicând o foaie care căzuse pe jos.

– Cercetări pentru proiectul următor.

Summer luă fila din mâinile lui fără să-l privească, punând-o deasupra celorlalte.

– Acum scuză-mă, continuă ea închizându-și servieta. Trebuie să plec.

Ryan nu schiță nici o mișcare de a se da la o parte din ușă. Ba mai mult: intră în birou, tăindu-i efectiv calea spre ieșire. Ceea ce avea de spus nu putea să aștepte o invitație improbabilă.

– Summer.

Îl privi scurt, ridicând servieta în fața ei ca pe o pavăză.

– Ascultă, începu el, amândoi ne-am făcut numărul în fața comisiei. Până se ajunge la o decizie, nu mai poți face nimic.

Summer preferă să-i evite ochii, uitându-se în gol, undeva în spatele lui.

– Te rog, continuă Ryan, ridicând palmele. Credeam că suntem prieteni, sau chiar mai mult...

Rămase rigidă, ca un robot Humantec, complet sub control, ceea ce-l irita și mai mult. În acel moment, propriile lui acțiuni numai controlabile nu erau. Îi venea s-o zgâlțâie.

– La naiba, mârâi el încet, frustrat. După tot ce s-a întâmplat între noi, nu poți nici măcar încerca să-mi înțelegi poziția?

O auzi inspirând tăios.

– Poziția ta? A, cred că o înțeleg. N-ai făcut decât ceea ce a trebuit să faci. Orice e permis, atâta vreme cât îți slujește centrul de reabilitare.

Ryan îi văzu umerii înmuindu-se abia perceptibil, pleoapele tremurând, și înțelese că nu mai era chiar atât de sigură.

– Îți înțeleg prea bine poziția, urmă Summer pe un ton la fel de bătos cum îi era spatele. N-am fost decât un obstacol în calea ta. Dar, oricât ai acuza Humantec că e lipsit de scrupule, domnule doctor Jericho, metodele dumitale sunt incomparabil mai incalificabile...

– Summer, nu este...

– Crezi că-ți poți justifica minciunile și trucurile cu ajutorul unei cauze nobile, dar nu poți.

– N-am vrut să-ți fac nici un rău...

– N-ai vrut decât să-ți faci datoria, spuse ea forțat, strângându-și servieta la piept.

– Nu, n-a fost vorba numai de datorie, nici în cazul meu și nici într-al tău.

Degetele lui Summer se albiseră, dar liniile feței îi rămăseseră rigide. O, cât mai simțea nevoia s-o cuprindă în brațe, își spuse Ryan, în timp ce o privea scăpându-i printre degete.

– Nu e vorba numai de Humantec și de clinica Sandy Flats, insistă el, căutând o licărire de înțelegere în privirea ei umbrită. Despre oameni e vorba. De mine și de tine...

– Ryan, îmi stai în drum.

Când o văzu privind pe lângă el ca și cum ar fi ieșit deja din viața ei, Ryan simți ceva cedând într-însul.

– Îți stai în drum? întrebă el, simțind că flacăra furiei neputincioase se aprindea din nou. Ai luat cea mai comodă și sigură hotărâre, nu-i așa?

– Nu știu ce vrei să spui, replică Summer cu voce înghețată, netezindu-și cocul impecabil de la ceafă.

– Ți-e ușor să declari că suntem dușmani, nu-i așa? Suntem două facțiuni în război, nu doi oameni – doar o companie de software și un centru de reabilitare. Așa cum îți convine ție. Nu suporti să fii umană, să ai încredere, să simți. Știi ce ești, Summer Keeton? Ești o lașă.

Ochii ei se treziră la viață, scăpărători.

– Ce-ai spus...?

– Ce-ai auzit. Omenia înseamnă durere. Așa e, durere, și o dată cu ea și derută, și pe undeva pe-acolo, mă crezi sau nu, și o șansă de bucurie. Bucurie adevărată, de-aia care-ți oprește inima în loc și-ți umple sufletul. Dar tu n-ai chef de-așa ceva, nu?

Furia îl străbătea ca un vânt fierbinte, uscându-i gura, făcând să-l usture ochii.

– Vrei să rămâi în siguranță – mereu la computerele tale, în neprețuita țară Humantec a logicii.

Făcu un pas, dându-se la o parte din dreptul ușii.

– Bine, Summer, atunci n-ai decât să te duci. Du-te și ascunde-te.

Summer pălise. Un moment, nu făcu nici o mișcare, stând atât de nemișcată încât părea nici să nu mai respire.

– Ryan Jericho, spuse ea, țintindu-l cu un deget tremurător, n-am nevoie de sentimente ca astea despre care vorbești tu. Am făcut o greșală încurcându-mă cu tine, sau cu copiii.

Se răsuci pe călcăie să plece, dar în clipa următoare ușa fu blocată de trupul voluminos al lui Roscoe Williams.

– Ăă... scuzați-mă, domnișoară Keeton, spuse el, l-ați văzut cumva pe...? A, aici erai. Ryan, tocmai mi s-a adus la cunoștință că una dintre pacientele tale a fost internată la urgență. Phoebe Prescott, citi el de pe un bilet.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ryan, smulgându-i neceremonios hârtia din mână.

Roscoe continuă să-și privească mâinile goale.

– A luat o supradoză din nu știu ce narcotice... Tentativă de sinucidere, probabil.

Summer își duse mâna la gură.

– O, nu...!

– E la terapie intensivă, continuă Ryan, înfundându-și mâinile în buzunare. A fost anunțată și familia.

– Mă duc direct la spital, spuse Ryan.

Nu-i venea să creadă. Sinucidere? Nu. Nu Phoebe... Bătăile inimii îi pulsau în tâmples. Dar mai greșise și înainte. Se înșelase amarnic...

În timp ce pornea pe coridor, auzi pași în urma lui dar nu încetini mersul. Gândurile îi erau învăluite ca într-o negură deasă. Mai conștientiză vag sunetul, câteva clipe, în timp ce se îndepărta.

* * *

Aerul din sala de așteptare a spitalului trăsnea a antiseptice. Summer respira cu mare efort, neputând să-și recapete

suflul. Jimmy Prescott privea fix ecranul televizorului, în timp ce Ryan îi vorbea pe un ton deschis și onest, prea încet ca Summer să audă ce spunea.

Nu putea face nimic, era paralizată de oroare. Orice-ar fi spus Ryan, știa că Phoebe n-ar fi fugit, n-ar fi ajuns unde ajunsese, dacă nu se amesteca ea. Trebuise să-și adune tot curajul ca să intre pe ușile spitalului, dar nu putuse să nu vină.

Își mușcă buza, când văzu un medic tânăr apropiindu-se de Jimmy și Ryan.

– O să scape, spuse încet doctorul.

Summer închise ochii, lăsându-se pradă ușurării, în timp ce auzea glasul calm al lui Ryan cerând detalii. Doctorul îi spuse că Phoebe dormea, după ce scăpase ca prin urechile acului, iar acum urma să-și revină.

Cu un zâmbet vag, Summer reuși să deschidă ochii. Medicul îi făcu semn lui Jimmy Prescott să se apropie, spunându-i că-și putea vizita fiica, dar numai pentru câteva minute. Jimmy dispăru pe coridor.

Summer se ridică de pe scaun, cu picioarele tremurându-i, și porni prin sala de așteptare. Trebuia să discute cu Ryan, să-i explice...

Se așeză lângă el, în locul lui Jimmy, și-l atinse pe umăr. Ryan ridică din umeri, aproape imperceptibil. Summer își lăsă mâna să cadă.

– Trebuia să mă aștept, mormăi el, vorbind mai mult de unul singur. Eram atât de sigur că Phoebe nu consuma droguri... Fir-ar al dracului să fie...

Strânse pumnii.

– Trebuia să plec de-aici cu luni în urmă.

La vederea durerii întipărite pe chipul lui, Summer simți că i se strângea inima.

– Nu știi ce vorbești, Ryan.

– Ba știu, răspunse el, cu o privire bântuită.

– Numai eu sunt de vină, continuă Summer. Nu trebuia s-o las să fugă.

– Nu, Summer.

O luă de umeri. Mâinile lui erau aspre, câtuși de puțin liniștitoare.

– N-ai fi putut-o opri să plece. Era pacienta mea, am judecat greșit...

Îi dădu drumul brusc, întorcându-se.

– La naiba, cred că nimeni n-ar fi putut s-o oprească!

Glasul îi coborî până la șoptă.

– Eram atât de sigur că nu avea tendințe sinucigașe...

Rămase mult timp cu privirea spre televizor. Summer îi luă cu blândețe mâna într-ale ei, dar ochii lui rămaseră îndreptați spre ecran, la o lume întreagă depărtare de ea. Simțea că era ceva în neregulă.

– Ryan...

Vocea i se întretăie.

– Ai făcut tot ce era omeneste posibil, continuă ea, înfruntându-și lacrimile. Phoebe o să se restabilească...

Înghiți un nod cât pumnul.

– Atâta vreme cât mai e în viață, mai are o șansă. Poate că acum a învățat și ea ceva... poate...

– Destul, Summer. Crezi că nu știu toate astea?

Fața lui chipeșă era încremenită într-o mască aspră. Își trase mâna înapoi.

– Ascultă, n-are nici un rost să mai stai aici, spuse el cu o detașare stranie. Du-te și odihnește-te, te-ai chinuit destul...

– Pleci?

– Nu. Trebuie să-l aștept pe Jimmy.

– Ryan, ce este? Te rog, spune-mi...

Așteptă un timp. Ryan nu-i răspunse.

– Ai încredere-n mine, Ryan, pot să...

– Să am încredere în tine? râse el fără chef. Ai înțeles pe dos, complet pe dos.

– Dar...

– Du-te, Summer, pleacă de-aici!

Și reveni cu privirea spre televizor.

Summer ezită, privind cum îi palpita un mușchi mic al obrazului. Inima îi bubuia în piept. „Te alungă“, își zise ea în timp ce pornea spre ieșire, fără să mai privească în urmă. „Iar tu îl lași“.

Ești o lașă, Summer Keeton.

Capitolul 10

Carrie Alford apăru fără zgomot prin gardiul viu de grădini. Plutirea ei tăcută, ivindu-se ca din pământ, o făcu pe Summer să tresară. Bătrâna părea să facă parte dintre spiritele grădinii.

– Summer dragă, spuse ea cu vocea ei de păsărică, atingându-i ușor obrazul cu degetele. Floare frumoasă, azi ești așa de palidă... Te îndepărtezi de noi?

– În curând voi pleca.

– Înțeleg...

Buzele lui Carrie zâmbeau, dar ochii îi erau pătrunzători. Summer avea senzația că-i iscodea cele mai ascunde gânduri.

– Fata a stat prea mult la soare, spuse Marcus, pe un ton nepăsător care risipi vraja momentului.

– Vino, Summer, o chemă Carrie, luând-o de braț. Lângă apă e mai răcoare. Ar trebui să stăm de vorbă.

Vocea îi era blândă, dar poruncitoare.

– Atenție la cer, le preveni Marcus, din spate.

Carrie se așează pe marginea debarcaderului, surprinzător de mlădioasă, lăsându-și picioarele mici să atârne deasupra apei.

– Azi-dimineață a dat telefon Ryan, spuse ea, făcându-i semn lui Summer să se așeze alături. Mi-a spus despre Phoebe.

– Aha...

Oare Ryan era bine? Cum vorbise? Buzele îi ținură cu forța întrebările în loc.

– Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat așa. Ryan a rămas la spital când am plecat eu, dar...

Cuvintele i se opriă în gât. Își linse buzele, privind lung spre apă.

– Fată dragă...

Pe fața ridată a lui Carrie se ivi un zâmbet înțelept.

– Ții mult la el, nu-i așa?

Summer încercă să ridice din umeri, dar aceștia nu făcură decât să i se înfioare ciudat.

Bătrâna tăcu un moment, privind-o cu ochi mari, îngân-durați.

– Cred că-l poți ajuta, spuse ea încet.

Undeva în apropiere, un pește plesni suprafața apei cu coada, amplificând încremenirea bălții.

– Până acum n-am reușit decât să creez probleme, răspunse Summer, înghițind un nod.

Carrie clătină din cap.

– Nu, Carrie, așa este...

Summer încercă să-i vorbească despre centrul de reabilitare, despre felul cum Ryan căutase să oprească

proiectul Humantec și cum se împrietenise ea cu Phoebe, vorbind învălmășit și cam fără șir. Carrie, însă, nu făcea decât s-o privească, de parcă le-ar fi știut deja pe toate.

– Pot să îndrept măcar parțial problema, încheie Summer. Mi-a venit o idee de îmbunătățire a sistemului Humantec, care va salva și centrul de reabilitare.

Trecu mult timp până când bătrâna vorbi. Când deschise gura, întrebarea ei ciudată o luă pe Summer prin surprindere.

– Cât de mult ți-a spus Ryan despre sora lui? întrebă ea, punându-i delicat o mână pe braț.

– Mi-a spus cea mai mare parte. Cum explorau împreună mlaștina, cum încerca s-o ferească de probleme și...

Coborî privirea spre apele întunecate.

– ...și cum a murit. Cred că Ryan și-a iubit foarte mult sora.

– O, da, murmură Carrie. Alicia era o fată minunată. Frumoasă și capricioasă...

În voce i se simțea o undă de tristețe.

– Când a crescut, jocurile au devenit mai serioase și nu-l lăsa întotdeauna pe păzitorul ei să se joace.

Scoase din buzunarul fustei o punguță cu cusături decorative și-i arătă lui Summer fotografia unei tinere fete.

– Alicia?

– Da.

Fata stătea pe treptele de la „Alford Place“, într-o rochie cu volane și cu o umbrelă de soare în mână. Summer observă imediat că era rudă de sânge cu Ryan. Păr negru și ochi albaștri ca gheața. Dar, spre deosebire de Ryan, tânăra din fotografie emana o delicatețe cristalină, negrăit de fragilă.

– E foarte frumoasă, spuse ea.

– Alicia călătorise cu mama ei câțiva ani. Pe-atunci, nu știam că avea mari probleme. Devenise foarte închisă în sine. Nici chiar părinții ei n-o înțelegeau. S-a întors în State, probabil cu speranța că Ryan avea să rezolve totul, ca de obicei. Numai că, de data asta, n-a putut face nimic.

Luă fotografia înapoi, fără s-o privească.

– Abia după aceea am aflat că, la întoarcerea în țară, fusese internată în spital. Când a ajuns la noi, era în tratament.

O fată atât de frumoasă și de vulnerabilă, își spuse Summer, privind-o pe Carrie cum puneă punga la loc în buzunar.

– Ryan se consideră vinovat de moartea ei, adăugă bătrâna.

Deci, asta văzuse în ochii lui, la spital. Nici nu era de mirare. Era genul de om care să-și asume o asemenea suferință.

– Are nevoie de ajutorul tău... mai șopti încet Carrie.

Summer își ținu respirația. Privirea ei o urmări pe a lui Carrie spre o barză care își căuta de mâncare prin apa mică. Arșița dimineții era atât de arzătoare, încât aerul părea s-o apese pe umeri, greu.

– Nu știu dacă...

– Fă ce-ți spune inima.

– Dar...

Carrie se ridică în picioare, întrerupând-o cu un gest.

– Inima, Summer.

Ryan se trezi în zgomotul ușii care se trântea insistent. Se ridică în capul oaselor pe canapea, încercând să se orienteze, cu mintea încetoșată de somn.

Monstrul Bălților îi puse o labă pe genunchi, scheunând.

– Nu-mi veni cu figura lui Lassie, bătrâne, n-am chef acum, bombăni Ryan, ciufulindu-i capul lătos. Ce noapte...

Stătuse cu Jimmy până în zori, mai mult pentru a-l ține să nu se ia după Speedy cu pușca. Iar bubuiturile ușii îi dădeau dureri de cap. Se dădu jos din pat și, deodată, clipi din ochi surprins de furtuna care izbucni pe neașteptate de jur împrejur.

Ploaia începu să năvălească prin plasa contra țânțarilor, udându-i cămașa learcă în câteva secunde și risipindu-i aburii de pe creier. Cu o mișcare rapidă, Ryan închise ușa, blocând-o cu cârligul.

Un bubuit de tunet reverberă peste mlaștină, ca pentru a-i accentua nefericirea. Ploaia părea să-l compătimească și ea, lăcrimând de pe streșinile casei.

Monstrul scânci.

Îi auzi ghearele zgâriind scândurile ușii. Apoi, botul îmblănit îi împinse piciorul.

– Ce-i, băiete? Doar nu vrei să ieși pe vremea asta...

Privi spre apele măturate de vânt. Iar ceea ce văzu îl făcu să se încordeze din tot trupul.

Miji ochii prin ploaie, spre canoea goală care plutea încet în josul râului.

Când ajunse pe ponton, nu mai avea nici o îndoială de unde venise barca. Apucă ancora de pe fundul lotcii lui de pescuit, o aruncă spre canoe și, trăgând de frâghie, o aduse la mal.

Era barca mătușii Carrie, fără pagaie în ea, doar o pereche de sandale plutind prin apa de pe fund. Ale lui Summer erau...? Privind intens în amonte, Ryan nu putu să vadă decât perdeaua cenușiu-verzuie, deasă, a ploii.

Fără să piardă vremea cu legarea canoei, sări în barca de pescuit. Îl strigă pe Monstrul Bălților, dar câinele o luase deja la fugă prin vegetația de pe mal.

– Tâmpitule! strigă Ryan, simțind nevoia să se descarce pe cineva.

Ca pentru a-i sfida îndârjirea, furtuna se întetea tot mai tare. Ryan încerca să vadă prin rafalele ploii, cârmindu-și barca aproape de mal, în timp ce vântul îi urla pe la urechi.

Urla...? Nu era vântul, ci Monstrul Bălților. Poate că... Ryan aruncă ancora pe mal.

– Monstrule! strigă el. Aici, băiete!... Monstru! Unde ești?

Câinele nu apărui, în schimb urletele începură din nou, mai aproape. Ryan sări în apa mică și trase barca pe malul mâlos, grăbindu-se spre locul de unde se auzea sinistrul sunet.

– Fă bine și să nu mă chemi de pomană, javră... mormăi el înverșunat.

O găsi ghemuită lângă un chiparos, dârdâind, udă până la oase, cu fața palidă ca luna – cea mai frumoasă imagine din lume. În clipa următoare, Summer fu în brațele lui, suspinând. O strânse la piept până când își simți inima începând să bată din nou.

Summer își îngropă fața în adâncitura umărului cald al lui Ryan. Simți că era ridicată în brațe și purtată pe sus.

– Nu... n-am nimic... îngăimă ea, fără să-și desprindă brațele de gâtul lui.

– Nu? Și ce făceai în mlaștină, pe furtuna asta? întrebă el, cu glasul înăsprit.

– Eram... plecasem cu canoea și... am văzut un șarpe și m-am speriat... am căzut... încercam să...

Se opri, cu curajul părăsind-o ca pârlăiașele de ploaie care i se prelingeau prin păr. Abia când o depuse în barcă, Summer simți că-și mai venea în fire.

– Îți mulțumesc că ai venit să mă cauți... mai murmură ea. Pe tine pot conta întotdeauna.

– Nu, Summer, nu întotdeauna... răspunse Ryan, cu privirea spre râul din fața lor.

Tonul lui înghețat o făcu să se înfioare.

– Am venit la tine! izbucni ea, încurcată.

– Așa...? replică Ryan fără să ridice capul, în timp ce lega frânghia.

– Vreau să zic, nu... nu ieșisem doar la... la o plimbare...

– Era și greu, fără pagaie.

– Am încercat să-ți explic. A apărut un șarpe, și...

– Nu acum. Trebuie să te schimbi cu haine uscate. Te duc înapoi la Alford...

– Nu, Ryan, îl opri Summer, înlăturându-și din față o șuviță de păr udă. Nici măcar nu te interesează să afli de ce sunt aici?

– Fiindcă Monstrul are un nas fin și ți-a găsit urma în mlaștină.

O apucă de umeri, strângându-i-i cu putere în mâini.

– Summer, nu-ți dai seama că puteai să mori?

„Te iubesc“, îi venea lui Summer să spună, dar omul din fața ei era un străin. Dintr-o dată, se temu foarte tare – pentru el și pentru sine.

– Summer, nu trebuia să vii! strigă Ryan, pentru a se face auzit peste zgomotul vântului și al ploii.

– Dar acum sunt aici și...

Un copac din apropiere fu lovit de trăsnet, bubuitura retezându-i cuvintele.

– Să nu ne certăm aici, până ne trăsnește și pe noi, spuse Ryan, începând s-o tragă de mijloc, spre casă. Poftim, șterge-te, continuă el înăuntru, după ce scoase un prosop din dulap, întinzându-i-l fără s-o privească.

– Îți mulțumesc... murmură ea, cu sufletul la gură, dârdâind. Sunt... sunt în ultimul hal.

Ryan luă încă un prosop și-i acoperi cu el părul ud.

– Ești tu multe, Summer, dar n-ai ajuns chiar în ultimul hal... spuse încet, privind-o cu o asemenea tristețe încât Summer întinse instinctiv o mână ca să-i atingă obrazul.

– Ryan, eu...

– Trebuie să te usuci, o întrerupse, începând să-i frece părul cu prosopul.

Summer simți un nod în gât. Oricât ar fi încercat, cuvintele pe care dorea atât de mult să le rostească nu voiau să iasă.

Nevoia de a fi înțeleasă de el o făcea să explodeze.

– Ryan, te iu...

– Trebuie să-ți scoți hainele astea ude, i-o reteză el, retrăgându-se. Mai bine să te duc înapoi la „Alford Place“.

Summer trase adânc aer în piept, continuând să tremure din tot trupul.

– Ryan, Carrie mi-a povestit despre sora ta. Mi-a spus că...

– Mă așteptam s-o facă, în cele din urmă. Ascultă, Summer, are intenții bune, dar...

- Te rog, Ryan, ascultă-mă.
Ridicând mâna, Ryan clătină din cap.
- Summer, nu. Nu sunt cine sau ceea ce crezi că sunt. E mai bine să pleci acum – mai bine pentru amândoi.
- Ryan, pot să mă schimb cu ceva uscat înainte de a pleca? Mi-e atât de frig... spuse ea, clănțănind din dinți intenționat.
- „Alford Place“ nu e chiar atât de departe...
Summer simulă un dârdăit.
- Iartă-mă, mormăi el, frecându-și fața cu palmele. Am înnebunit. Sigur, îți pot da ceva uscat.
- Merge orice, spuse repede Summer. Și cred că, dacă fac și un duș, am să mă încălzesc destul de bine.
- Și, înainte ca Ryan să obiecteze, o tuli spre baie. Numai de zece minute avea nevoie.

* * *

Ryan era în dormitor, căutând în scrin niște haine potrivite pentru Summer, când auzi dușul oprindu-se. Scoase o bluză de flanelă, dar o îndesă înapoi. Culoarea ei verde semăna prea mult cu nuanța ochilor lui Summer. Deja îi era destul de greu, nu avea nevoie și de alte complicații. Alese o cămașă groasă neagră și o pereche de pantaloni de trening.

Închizând sertarul, auzi în spatele lui lipăitul unor picioare desculțe pe podele. Se întoarse, iar ritmul bătăilor inimii i se modifică dureros.

Summer stătea lângă fereastră, arătând ca o zeitate mitologică în lumina palidă, spălată de ploaie. Prosopul îi stătea drapat larg peste curbele trupului și, sub privirea lui Ryan, și-l lăsă

să alunece în jos, încet, atâțător, până căzu. Fermecat, Ryan încremeni, urmărindu-i fiecare mișcare. Umbrele stropilor de ploaie de pe geam i se unduiau pe trup într-un dans hipnotic. Când făcu primul pas spre el, Ryan înghiți un nod.

– Summer, ți-am...

Îi întinse cămașa, iar ea i-o luă dintre degete, aruncând-o pe pat cu un zâmbet straniu, ispititor, pe buze.

– Nu scoate o vorbă, Ryan.

Îl sărută, mișcându-și excitant pe lângă el trupul gol, neted ca mătasea și fierbinte ca focul.

– Ar trebui să-ți scoți pantalonii ăștia uzi, spuse ea, trecându-și ușor degetele peste pieptul lui, înfierbântându-i pielea. Mâna i se opri la betelia jeansilor.

Ryan auzi pocnetul încheietorii, urmat de țiuitul slab al fermoarului. Părul ei umed mirosea a șampon, iar Ryan își îngropă fața în el, nedorind să gândească, știind că trebuia s-o facă, să se controleze.

– Summer... Summer... Ce faci?

– Mai trebuie să întreb? murmură ea.

Cuprinzându-i fața în mâini, i-o ridică spre a lui, cu mintea învârtindu-i-se amețitor la vederea acelor ochi de smarald. Trebuia s-o oprească până nu era prea târziu.

– Summer, asta-i o... Trebuie să...

– Să te ating, completă ea.

Ryan trase aer în piept, când mâna ei îl cuprinse.

Focul pe care Summer îl aprinsese înăuntrul lui amenința să-i devoreze complet voința.

– Știi ce faci? o întrebă el cu glas răgușit.

Summer chicoti.

– A, da, cred că știu.

– Dar...

– Vorbești prea mult, domnule doctor Jericho.

Îl mângâie ușor, iar puterea lui de a judeca se dizolvă într-un geamăt scăzut.

O trase spre el, frământându-i cu mâinile pielea netedă și umedă a spatelui.

Gura ei o găsi pe a lui, cu buzele fierbinți, dornice.

Ryan o luă în brațe și o depuse ușor pe pat, după care se retrase s-o privească. Era atât de frumoasă, cu buclele aurii revărsate pe pernă... Și îl privea cu o bucurie atât de sinceră, încât Ryan se simțea gata-gata să explodeze. Își lăsa blugii să alunece pe podea și se întinse lângă ea pe pat. Era Summer Keeton cea pe care o căutase în toate acele săptămâni.

Îi încercui mai întâi cu vârful degetului un sân tare și gingaș, apoi și pe celălalt. Summer gemu încet, când Ryan descrise aceeași mișcare cu limba, oprindu-se la fiecare sfârc pentru a-l suge și excita.

– O, Ryan... Ryan...

Îl trase spre ea, desfăcându-și picioarele astfel încât bărbăția lui să se rezeme în valea dintre ele.

Cu un mare efort de voință, Ryan se retrase.

– Dar... Ryan...

– Șșș... șopti el. Doar o clipă.

Scoase din sertarul noptierei un pachetel pătrat, în timp ce Summer îl privea cu ochi arzători.

– Mă surprinzi, Summer, spuse el cu blândețe. Obișnuiai să fii pregătită pentru orice...

Și ridică prezervativul.

Summer făcu ochii mari.

– Nu... nu m-am gândit...

– Ah, Summer, nu știi cât am așteptat să aud asta...

Începu să și-l aplice, iar mâinile ei mici și calde îl cuprinseră, ajutându-l să termine. Strânsoarea ei îl făcea să pulseze convulsiv, iar Summer, cu murmure de încurajare, îl călăuzi spre ea.

Începură un dans ritmic, care îi luă în stăpânire, trăgându-i spre o culme insuportabilă a extazului desprins din timp.

Și atunci, cerurile se deschisă.

Summer țipă, în timp ce Ryan o strângea în brațe, cu un geamăt sonor. Plutind orbește dincolo de stele, o ținu strâns, convins că dacă-i dădea drumul îl aștepta moartea undeva, în spațiu...

Mult timp după ce rămase secătuit continuă s-o țină, pătrunzându-se de gingășia ei ca un om care moare de sete, întipăririndu-și pentru totdeauna în memorie senzația ei lipită de el.

– O, Ryan, te iubesc...

Șoapta guturală a lui Summer îl readuse brutal la realitate, din oaza pe care și-o făurise în brațele ei.

– Nu...

N-o putea lăsa să-l iubească. Nu-i putea permite să aibă nevoie de el.

– Ba te iubesc, Ryan. De-asta am venit azi aici. Numai că n-ai vrut să mă ascuți...

– O, Doamne, Summer...

Se simțea ca un trădător de ultima speță. Să ia iubirea pe care ea i-o oferea din toată inima și să i-o azvârle înapoi în față... N-avea să-l ierte niciodată. Nu merita iertarea ei.

– Ce-am făcut?
– Ce-ai făcut? întrebă și ea, ridicându-se cu cearșaful înfășurat în jurul trupului. Aș spune că am făcut dragoste. Cu rezultate absolut satisfăcătoare, aș putea să adaug...

Zâmbi, oftând prelung.

– Ăsta era și planul meu, înțelegi...

– Planul?

– Nu contează. Ce-am făcut e bun făcut. Te iubesc, Ryan.

– Nu spune asta.

– Ryan, nu m-am gândit la...

– Tocmai asta e, că nu te-ai gândit, o întrerupse el.

Știa că era crud, dar n-o putea lăsa să-și deschidă armura; cuvintele aproape îl înecau.

– Nu mă iubești. Am făcut sex, minunat, superb – ceea ce voiam să fac cu tine de când te-am văzut prima oară.

Se întoarse să evite privirea înnegurată care-l străpungea ca un cuțit.

– Te rog, Ryan, vorbește-mi...

Nu putea vorbi. Dacă scotea un cuvânt, n-ar mai fi putut s-o alunge.

– Ryan?

Se lăsase întunericul. Ploua statornic, încet. „Nu se mai îndreaptă vremea asta”, își spuse el. Niciodată n-avea să se mai îndrepte.

– Îmbracă-te, Summer. Te duc înapoi la mătușa Carrie.

Și ieși grăbit din cameră.

Capitolul 11

Când jeepul porni să coboare aleea în serpentine care ducea la „Alford Place“, Summer rupse tăcerea.

– Mai voiam să-ți spun și altceva, zise ea, privind pe fereastră spre mușchiul spaniol ud de ploaie.

– Nu e nevoie să mai spui nimic, Summer. Ce s-a întâmplat a fost din vina mea. Nu trebuia să...

– Termină! îl întrerupse ea. Te rog, măcar asta nu mi-o lua.

Tăcerea se lăsă din nou, și mai apăsătoare. Summer își dresе vocea.

– E vorba de centrul de reabilitare, începu ea, în timp ce opreau în fața verandei de la „Alford Place“.

– Cred că Humantec a lăsat micul meu proiect fără nici o șansă.

– Îți vei face centrul, spuse simplu Summer. Nu mă îndoiesc.

– Comisia încă n-a luat nici o decizie.

– Ascultă-mă până la capăt! Comisia ta ar face cea mai mare prostie respingând oferta Humantec.

– Ce ofertă?

Summer începu să-i descrie planul, cu tot entuziasmul de care era în stare, sub privirea lui opacă. Când auzi despre convorbirea cu Max, Ryan strânse din dinți.

– Deci, bătrânul Maxwell va scoate un iepure din pălărie, așa-i? comentă Ryan, deschizând portiera.

Summer coborî din mașină și se grăbi s-o ocolească până lângă portiera lui.

– E hotărât să-i vândă ideea lui Roscoe. Sandy Flats e un poligon de încercare excelent, spuse ea.

Ryan se rezemă de jeep.

– Trebuie să recunosc că partenerul tău are talent la vânzări, comentă el sarcastic.

Summer își mușcă buzele, dar era hotărâtă să se facă ascultată.

– Sandy Flats e o clinică mică, un microcosm perfect pentru dezvoltare. Cu puțin noroc, sistemul de computere al clinicii ar putea chiar să scoată bani.

– Ei, asta explică în sfârșit interesul tău.

– Încerc să-ți arăt că m-am schimbat, insistă Summer, bătându-l cu pumnul în piept. Acum înțeleg de ce e atât de important centrul de reabilitare.

Ochii lui Ryan rămaseră reci. Porni spre verandă.

– Ryan, o să meargă, știu c-o să meargă, stăruie ea în timp ce-l urma. Luni de zile am imaginat module suplimentare. Când ai bate din palme, centrul de reabilitare va fi gata.

– Deci, ai pus la punct totul...

Ryan închise ochii.

– Îți mulțumesc, Summer. Așa mi-e mai ușor.

– Mai ușor...?

– Dacă planul tău e aprobat de comisie, și dacă mi se autorizează și mie finanțarea centrului, plec mai liniștit.

Lovi cu vârful piciorului o treaptă de lemn cu vopseaua cojită.

– Dar oricum plec de la Sandy Flats. N-am să mai conduc centre de reabilitare – niciodată.

Și începu să urce din nou treptele, două câte două. Summer rămase la baza scării, dar nu se lăsă.

– Nu poți pleca acum! strigă ea. Centrul de reabilitare e visul tău, trebuie să rămâi aici.

Ryan se întoarse spre ea, privind-o ca de pe malul opus al unei prăpăstii.

– Ce știi tu despre visurile mele?

Ridică mâna, nelăsând-o să răspundă.

– Am reușit să-ți câștig încrederea, Summer. N-a fost greu deloc – cunosc toate trucurile. Și tocmai când credeai că am înțeles, când credeai că-ți voi fi alături în cele mai grele momente – pac! Apar în altă parte. Tehnica e totul.

Oftă din toți răunchii.

– Da, da, mă pricep la tot felul de jocuri.

Summer ridică bărbia. Știa despre ce fel de joc era vorba acum. Se numea auto-compasiune. Nu-l putea combate decât aprinzându-i un foc sub picioare.

– Ryan, fapta ta n-a fost cu nimic mai rea decât ceea ce face Max de fiecare dată când intră în câte-un spital.

Îl văzu strâmbându-se.

– Analizează situația și face tot ce trebuie ca să vândă sistemul. Aveți multe în comun.

– Serios?

Ryan făcu un pas spre ea, iar Summer își simți părul de la ceafă zbârlindu-se.

– Eu lucrez cu ființe omenеști, nu cu mașini. Când fac greșeli, nu mai pot să le îndrept.

Făcu o pauză, îngustându-și ochii.

– Ce anume avem în comun, Maxwell Pelion și cu mine? o întrebă.

Summer își linse buzele, potrivindu-și mânecile prea lungi ale cămășii.

– Amândoi vă urmăriți scopurile din toată inima.

– Chiar așa? Ia spune-mi, Summer, ce înseamnă Max pentru tine?

– E partenerul meu de afaceri și, o dată, am avut o... o relație mult mai strânsă. A trecut mult timp de-atunci.

– Înțeleg.

– Ba nu înțelegi nimic, replică Summer, proptindu-și mâinile în șolduri. Ryan, n-am știut ce înseamnă să ții cu adevărat la cineva, până când am venit aici. Nici măcar nu mă credeam capabilă să țin din tot sufletul la altă persoană, înainte de a te cunoaște pe tine. Tu mi-ai arătat...

– Summer...

Îi atinse ușor umerii, apoi își lăsă mâinile să cadă și făcu un pas înapoi.

– Roscoe mi-a spus cândva că ai un anumit har, spuse ea, apropiindu-se. N-am înțeles la ce se referea, dar acum știu. Ai un efect aparte asupra oamenilor, îi...

– Ajunge, Summer, toate astea au trecut. S-a terminat.

* * *

Summer se șterse la ochi, privind prin apartament. Luminată numai de ecranul computerului, camera arăta ca o cavernă – imens de mare și de pustie. Aprinse lampa de pe birou, strângându-și pe trup halatul flaușat. Mijind ochii în lumină, încercă din nou să deslușească însemnările pe care le făcuse în calendarul de birou.

Luă din cămară o pungă de pufuleți cu brânză și se întoarse la computer, ronțăind. Trebuia să și-l scoată pe Ryan din minte – din mintea și din viața ei.

Mâna îi tresări la auzul țârâitului ascuțit al soneriei, făcând punga să zboare drept în monitor, împrăștiindu-și conținutul peste keyboard. „Ăștia da, nervi!“ își spuse Summer, iritată.

– Cine e? întrebă, înclinând keyboardul peste pungă ca să scuture la loc pufuleții și firimiturile. Max?

– Da, eu sunt. Știi, chiar c-ar trebui să-ți iei un fax.

– De ce? se interesă Summer, deschizând ușa.

– Ca să nu traversez tot orașul cu mașina, sâmbăta noaptea, replică el zâmbind, în timp ce intra în living. Amica mea mă așteaptă jos, așa că n-am să stau mult. Tocmai am primit planurile noului spital și mă gândeam că ai nevoie de timp ca să le studiezi.

Întinse hârtiile pe canapea.

– Max, nu cred c-o să meargă.

– Ba cum să nu meargă?! Nu e un spital prea întins. Ne va fi ușor să tragem cablurile prin...

– Nu la asta mă refeream.

Strânse la piept punga cu pufuleți, așezându-se pe marginea canapelei.

– Ai grijă, să nu șifonezi planurile, o preveni Max, salvând câteva hârtii.

– Puțin îmi pasă de planuri, clătină încet din cap Summer. Așa era. Nu-i păsa deloc. De nimic.

– Nu vin la Bombay, își auzi ea propria voce declarând.

Un moment, Max o privi fără să înțeleagă.

– Ești obosită, nu-i așa? Iartă-mă, Summer. Nu m-am gândit, înainte să vin...

Se așează alături, punându-i o mână pe genunchi.

Era un gest firesc, îl făcuse de nenumărate ori – dar, când coborî privirea, Summer își aminti de fluturile care i se așezase pe genunchi în timpul croazierei pe râu, cu Ryan. I se puse un nod în gât.

– Desigur, ai timp destul să te uiți la ele mai târziu, continuă Max. Ai să te simți altfel mâine...

– Nu...

Vocea îi suna ca un horcăit slab.

– Nu, n-am să mă simt altfel, adăugă ea, mai tare.

– Stai un moment, Summer.

– Max...

– Cred că știu despre ce e vorba.

Oftă prelung.

– De când te-ai întors de la Sandy Flats, nu mai ești aceeași.

– Ai dreptate.

Într-adevăr, era alta, cu totul alta – dacă până și Max observa...

– Ar fi trebuit să lămurim situația pe loc, spuse el.

– Da, așa ar fi trebuit.

Max se încruntă.

– Suntem parteneri de multă vreme. Nu-mi poți ierta o singură greșeală?

– N-a fost greșeala ta. A mea a fost. Tot timpul a fost numai vina mea.

– Vorbești fără sens, Summer.

– Vrei să știi ce anume nu are sens? replică ea.

Max clătină din cap, privind-o de parcă-și pierduse mințile. Poate chiar și le pierduse. În orice caz, se simțea în stare să facă o... o mică nebulie.

– Poți să te descurci singur la Bombay, spuse Summer. Eu mă întorc la Sandy Flats.

Și-și aruncă un pufuleț în gură, înainte de a apuca să-și retragă cuvintele.

- Summer, avem deja biletele de avion...
- Ia pe altcineva cu tine. Ar fi o șustă foarte interesantă. Se simțea de-a dreptul euforizată.
- Nu mi se pare deloc nostim, replică Max, cu o privire aspră.
- Ai dreptate, îi zâmbi Summer. Nu e distracție, e vorba de afaceri. Așa că, ia spune-mi, când vrei să programez toate îmbunătățirile, dacă vin și eu cu tine? Gândește-te, Max.
- Dar...
- N-are nici un sens să bat drumurile, când am de conceput și de programat atâtea, continuă ea mai calm. Vorbesc cât se poate de logic, Max. Trebuie să instruim pe altcineva pentru instalări.
- Asta ar însemna o leafă în plus...
- Mă întorc în South Carolina, insistă ferm Summer. Avem acolo un poligon de testare și vreau să-l folosesc.
- Vom vorbi despre asta mai târziu, spuse Max, adunându-și hârtiile de pe canapea. Ai muncit prea mult, ai nevoie de puțină odihnă...
- Într-adevăr. Și știu locul ideal. O casă veche și frumoasă, cu vedere spre cel mai leneș râu din sud.

* * *

Summer stătea pe veranda de la „Alford Place“, nevenindu-i să creadă că se întorsese. Fusese atât de simplu. După ce pusese la punct toate detaliile, Max devenise neașteptat de înțeleghător.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, simțea o apăsare tot mai grea pe inimă. În timpul cinei, Carrie ciripise încontinuu despre ultimele întâmplări din Sandy Flats – numai despre Ryan nu-i spusese nimic. Iar Summer nu se putuse îndura s-o întrebe.

Un foșnet ciudat dincolo de gardul viu îi atrase atenția. Oare chiar bântuiau spirite prin grădina lui Carrie? Sau așa era, sau începea să-și piardă mințile.

– Cine-i acolo? întrebă.

Neprimind nici un răspuns, se întoarse să fugă. După doi pași pe verandă, nimeri drept într-un obstacol neclintit, ca un zid uriaș de piatră. Ricoșă înapoi și și-ar fi spart capul pe cărămizile aleii, dacă nu reușea în ultimul moment să se răsucească într-o parte, amortizându-și căderea.

Foșnetul ajunsese lângă fața ei – și ceva îi linse urechea. Summer deschise un ochi.

– Monstrule! exclamă ea, apucându-l de ceafă. Halal spirit! M-ai speriat de moarte!

În clipa următoare, deasupra ei apăru Ryan. Zâmbea strâmb, cu un aer băiețesc, răutăcios, care-i umplea ochii de luminițe.

– N-am vrut să te speriem...

– Nu mă... ăă... așteptam să fie nimeni aici.

Summer se ridică jenată, netezindu-și părul, cu ajutorul limbii Monstrului.

Ryan, cu o sprânceană arcuită, continua să zâmbească.

Abținându-se să apuce mâna pe care i-o întinsese, Summer se săltă în picioare.

– Ar fi trebuit să dau un telefon, spuse el, atingându-i bărbia cu degetele.

Încremenită de privirea ochilor lui albaștri ca de cristal, Summer simți că se pierdea complet cu firea.

– Mereu ții bărbia atât de sus, Summer?

Clipi din ochi, încuviințând buimacă.

Ryan își lăsa mâna să cadă, cu un zâmbet, ca și cum acela ar fi fost răspunsul pe care-l aștepta.

– Monstrul Bălților și cu mine am aflat că te-ai întors, o informă el.

Așezându-se pe piciorul ei, Monstrul scheună încet, în semn de confirmare.

Apoi Ryan o cuprinse în brațe, cucerindu-i buzele cu ale lui, arzător și tandru în același timp. O strânse cu putere la piept, iar trupul lui Summer se cuibări în îmbrățișare. Nu suport, își spuse, Doamne, fă-l să se oprească...

În clipa următoare o podidiră lacrimile. Îi curgeau pe obraji, mari și grele...

– Summer...

Incapabilă să vorbească, nu făcu decât să clatine din cap. Ce-ar mai fi putut spune, ce nu spusese deja? Că-l iubea? Nu era de ajuns, i-o spusese chiar el.

– Summer, știu că ți-am spus să-ți păstrezi lacrimile pentru altcineva, dar...

– Ce cauți aici? izbucni ea, ștergându-se la ochi cu dosurile mâinilor. Credeam că ai... Când te-ai întors?

O atinse pe buze cu degetele, făcându-i cuvintele să se evapore.

– Nici n-am plecat, spuse el. Tu ai învățat să ai încredere. Am ajuns la concluzia că pot avea și eu.

Își trecu o mână prin păr, răvășindu-și-l, în timp ce respira încet, prelung.

– Trebuia să încerc.

Monstrul scheună.

– Nu acum, băiete...

Blând, le luă în mâinile lui mari și calde pe cele ale lui Summer.

– Te iubesc, spuse, cu o privire intensă care ajungea până în inima ei, ridicându-i-o în văzduh pentru a o purta departe, departe...

– O, Ryan... șopti ea, abia îndrăznind să mai respire.

– Mă încred acum în cele mai adânci instincte ale mele, continuă el cu glas răgușit. Și tot ce-mi spun ele e că am nevoie de tine. Voiam să mă duc la Atlanta, până am aflat că urma să te întorci.

Îi sărută cu nespusă blândețe buzele încremenite de uimire.

– Te iubesc, Summer Keeton.

Ryan avea nevoie de ea. Ryan o iubea!

Monstrul scânci din nou, lovind-o ritmic și puternic cu coada în picior.

– Bine, băiete, ajungem și acolo... spuse Ryan, presărând sărutări ușoare pe fruntea ei. Summer, mărită-te cu mine.

Cererea lui, înceată dar irezistibilă, o învălui într-o vrajă. Întotdeauna știuse că în glasul acela exista forță, o forță care

acum se îndrepta spre ea, din rășputeri. Numai Ryan Jericho putea face ca o poruncă să sune atât de blând și în același timp imposibil de nesocotit.

– Summer? Primești?

Summer dădu din cap.

– Curând?

Ea răspunse la fel, simțind cum ritmul inimii lui se potrivea cu al ei.

– Am putea pune totul la punct după ce-ți termini ameliorările sistemului. Nu vreau ca Maxwell să te bată la cap cu telefoanele. Îți promit că, de data asta, te voi lăsa să te integrezi în program.

Summer chicoti.

– Ce-i așa de comic?

– Și eu, care credeam că sunt singura pe care o interesează programul...

– Of, mai lasă-l dracului de program! murmură senzual Ryan și o sărută pe îndelete, la fel de încet și adânc ca și curentul râului care curgea pe lângă ei.

Sfârșit